Η ΓΥΝΑΙΚΑ
Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΜΟΔΙΣΤΡΑ ΠΑΡΑΠΟΝΕΙΤΑΙ

ΟΙ ΠΕΛΑΤΙΣΣΕΣ ΜΟΥ

Όλες μὲ βασανίζουνε
Στὴ δοκιμή, μὲ βρίζουνε,
Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ μέλλει
Εἶνε αὐτό: Στὴ δοκιμὴ
Ἡ κάθε μιὰ ἐπιθυμεῖ
Νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει!...

Αὐτὸ θαρρῶ εἶνε γνωστό.
Καμμιὰ δὲν θέλει τὸ σωστὸ
Καὶ ὅσο προσπαθῶ ἐγὼ
Μὲ τρόπο νὰ τὶς ὁδηγῶ
Καὶ νὰ τὶς συμβουλεύω,
Θαρροῦν πὼς τὶς... ζηλεύω!...
Νὰ λόγου χάριν κάτι τί:
Μία χοντρὴ μοῦ ἀπαιτεῖ
Δακτυλιδένια μέση...
Διότι τῆς ἀρέσει!...
Ἐγώ, τῆς λέω φυσικά,
Πὼς μία τέτοια μέση
Θὰ τῆς πηγαίνῃ κωμικά,
Καὶ ἡ χοντρὴ κυρία·
Ἀφοῦ μὲ βρίσῃ ξαφνικὰ
Καὶ κάνῃ φασαρία,
Ἀφίνει τὸ φουστάνι
Καὶ μοῦ δηλώνει παστρικὰ
Χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ
Πὼς δὲν θὰ τὸ φορέσῃ
Ἂν δὲν τὴν κάνω ὅσο μπορῶ
Νὰ ἔχῃ σῶμα λυγερὸ
Καὶ... δύο πόντους μέση!...

Μιὰ πελάτισσα λιγνὴ
Πού 'ναι σὰν ρέγγα ἀληθινή,
Κι' ἔχει σὰν πλάκα στῆθος,
Μοῦ ἀρριβάρει μὲ ὠτὸ
Καὶ ἀπαιτεῖ συνήθως
Μὲ δύο λόγια σκέτα,
Κάθε της τουαλέττα,
Νὰ ἔχῃ στῆθος... φουσκωτό!
Κι' εἰλικρινῶς σᾶς ἐρωτῶ:
Πῶς διάβολο νὰ γίνῃ αὐτό;
Τῆς λέω μὲ λόγια ὀρθὰ-κοφτὰ
Τὰ ἐπιχειρήματά μου,
Μὰ ἡ πελάτισσά μου
Τ' ἀκούει βερεσὲ αὐτά,
Καὶ φεύγει θυμωμένη...
Σᾶς βεβαιῶ εἰλικρινῶς
— Καὶ εἶμαι λυπημένη —
Πὼς διόλου δὲν τὴν κράτησα
Κι' ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς
Ἔχασα τὴν πελάτισσα!...

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔχω
Αὐτὸ τὸ μοδιστράδικο,
Ὅσο καὶ ἂν προσέχω,
Πάντα θὰ ἔχω... ἄδικο
Νύχτα καὶ μέρα, ταραχὲς
Στιγμούλα δὲν ἀνάσανα
Καὶ θὰ σᾶς πῶ στὸ προσεχὲς
Κι' ὅλα μου τ' ἄλλα βάσανα.

Η ΜΟΔΙΣΤΡΑ

□□□

Ἡ Ἀλληλογραφία τῆς Σουφραζέττας

Κυρίαν Ἀργυρὼ Χαιροπούλου, Ἐνταῦθα.— Πάλι ἐπαχύνατε; Δὲν πειράζει. Θὰ σᾶς βγῇ σὲ καλό. Μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα σας, τὸν μοντέρνο μας συνθέτη, ἴσως θὰ μπορέσετε νὰ ἀντικαταστήσετε μιὰ μέρα, τὸν Χοντρὸ καὶ τὸν Λιγνό!

Κυρίαν Μαρίκαν Κοτοπούλη, Ἐνταῦθα.— Ἔχετε ἀπόλυτα δίκαιο. Τὸ Ἀ—μπὲ—σὲ—ντὲ, ἔπρεπε νὰ τὸ δώσῃ ὁ κ. Μωραϊτίνης μᾶλλον στὸν κ. Μακέδο. Ὄχι σὲ σᾶς!...

Δεσποινίδα Φωφὼ Λουκᾶ, Ἐνταῦθα. — Μοῦ γράφετε ὅτι στὴν γενικὴ δοκιμὴ τῆς «Τρόϊκας» ἔκλαιγαν οἱ δύο Καλουτᾶ, γιατὶ ἔχετε ἕνα καλὸ νούμερο. Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω; Καλλίτερα νὰ πάρετε συμβουλὲς ἀπὸ τὴν κ. Κοῦλα Γκιουζέππε. Εἶνε καὶ αὐτὴ Καλουτοπαθής!

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ ΑΝΔΡΩΝ

Οἱ ἄνδρες μᾶς πειράζουνε ὅταν μᾶς βροῦν στὸ δρόμο
καί, ἀδικαιολόγητα κυρίες μου, τελείως,
ἐμεῖς, χωρὶς νὰ θέλωμε, τοὺς πήραμε ἀπὸ τρόμο,
ἐνῶ τὸ ξέρομε καλά,
πὼς ὅποιος ἄνδρας ἄγνωστος στὸ δρόμο μᾶς μιλᾶ,
εἶναι κουτὸς ἁπλούστατα καὶ .....ἐλαφρῶς γελοῖος!....

Καὶ εἶναι τὰ πειράγματα συνήθως τ' ἀνδρικὰ
πολὺ κουτὰ κι' ἀνόητα, γιατὶ πραγματικὰ
ὁ ἄνδρας ποὺ ζυγώνει
καὶ νὰ πειράξῃ προσπαθεῖ μὲ μία φράση μόνη
χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ντροπὴ
τί τάχα ἔξυπνο θὰ πῇ ;
Καὶ τὸ πιὸ συνηθέστερο ἀπ' τὰ πειράγματά του
ὅταν γυναῖκα, ἔξαφνα, τυχὸν βρεθῇ κοντά του,
εἶναι : Χρυσό μου! Μ' ἔσφαξες μὲ τὴ γλυκειὰ ματιά σου !....
Ἢ καὶ ἀκόμη πιὸ συχνὰ
νὰ μᾶς φωνάξῃ δὲν ξεχνᾶ :
— Ζαχαροπλάστης ἤτανε, παιδί μου, ὁ μπαμπᾶς σου ;
Εἶναι τὸ κλασσικώτερο ἀπ' ὅλα τὰ πειράγματα....
Ἀφίνω πιὰ τὰ παρδαλὰ καὶ πονηρὰ κυττάγματα
καὶ τόσες ἀσχημίες
καὶ πρὸ παντὸς τὶς τολμηρές, σαχλὲς χειρονομίες !....
Νὰ λόγου χάριν : μέσ' στὸ τρὰμ κοντά μας θὰ καθήσῃ
κι' εὐθὺς θὰ προσπαθήσῃ
νάρθῃ σὲ κάποια ἐπαφή, νὰ πιάσῃ λίγο χέρι
μονάχα γιὰ νὰ βρίσκεται σὲ κάποιο νταραβέρι.

Ἀπ' ὅλους ἀναιδέστεροι εἶναι οἱ γέροι μᾶλλον
πού, κι' ἐνοχλητικώτεροι μᾶς φαίνονται τῶν ἄλλων.
κι' ὅσο γερνᾶνε πιὸ πολὺ
κι' εἶναι τελείως ραμολί,
τόσο μᾶς ἐπιτίθενται μὲ λόγια μασημένα
καί, δίχως ἀποτέλεσμα, σᾶς βεβαιῶ, κανένα !
Αὐτοὶ οἱ γέροι πάντοτε εἶναι σωστὸς μπελᾶς
γέροι σαχλοὶ καὶ κωμικοὶ
ποὺ νὰ τοὺς βλέπῃς μοναχὰ σοῦρχεται νὰ γελᾶς,
κι' ἔχουνε πάντα μέθοδο γνωστὴ καὶ τακτική !
Στὶς στάσεις στέκουνε τῶν τράμ, νὰ ἰδοῦν ποιὰ θ' ἀνεβῇ
καὶ λίγη γάμπα ὅταν δοῦν, κάνουν σὰν παλαβοί.
Καὶ βρίσκουν ἔτσι θέαμα ἀνέξοδα καὶ τζάμπα
ἁπλούστατα, μιὰ γάμπα !....
Τότε ἀναστενάζουνε μ' ὅλα τὰ δυνατά τους
κι' αὐτὸ τὸ «Ἄχ!...» ποὺ θὰ σᾶς ποῦν εἶναι τὸ πείραγμα τους!

Συχνὰ οἱ ἀναιδέστεροι, χωρὶς καιρὸ νὰ χάσουν
κάνουν νὰ πλησιάσουν....
Ρίχνουν ματιές, λοξὲς ματιές, κυττοῦνε λιγωμένα
—εἶναι γνωστὰ τὰ κόλπα τους καὶ μᾶλλον τετριμμένα—
Καὶ τότε λένε : — Μ' ἔσφαξες, μωρέ, ἀνάθεμά σε!....
ἢ τὸ γνωστόν : Μαννάκι μου ....ἀμάν!.... Δὲν μὲ λυπᾶσαι ;
Δὲν λένε κάτι ἔξυπνο, νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ,
ὅλο πειράγματα γνωστά. Τἄχουν ἀποστηθίσει.
Κι' ὅποια γυναῖκα συναντοῦν, χωρὶς κἂν νὰ ντραποῦνε
τὰ ἴδια θὰ τῆς ποῦνε !
Λοιπὸν εἶναι ἠλίθιοι οἱ ἄνδρες ὅλοι αὐτοί,
καὶ σ' ὅλους μιὰ ἀπάντησι χρειάζεται κοφτή :
—Ἄ ! νὰ χαθῇς, κουτέ !....
Κι' ὁ ἄντρας πιὰ γιατρεύεται
—αὐτὸ νὰ τὸ πιστεύετε—
καὶ δὲν τὤρχεται ὄρεξη γιὰ πείραγμα, ποτέ !....

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Η ΚΥΡΙΑ.—Σπουδαία φωνή ! Τί λέτε συνταγματάρχα μου ;
Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ.—Φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔχῃ βολὴν τουλάχιστον δύο χιλιάδων μέτρων !...

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ...

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

— Χορτοφαγία! Πάντοτε χορτοφαγία!... Μόνο τοὺς ἄνδρες σας νὰ τρῶτε ζωντανούς!...

ΑΝΝΑ ΚΑΤΣΙΓΡΑ
Ἰατρὸς

— Ράβουμε καὶ ξηλώνουμε... δουλειὰ νὰ μὴ μᾶς λείπῃ!...

Κα ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ
Haute—Couture

— Μόνον ἡ γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ μάμμη ἡ Εὔα, ἐφόρεσε φύλλον συκῆς, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἰδέαν... μουσικῆς.

Κα ΛΑΛΑΟΥΝΗ
Μουσικο-κριτικὸς

— Γυναῖκες! Φορᾶτε νέες πάντα τουαλέττες! Γιατὶ ἂν δὲν φορέσετε, τί θὰ γράψω ἐγώ;

ΑΝΝΑ ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ
(Μονταὶν)

— Ξυπνάω μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο! Τρώω μὲ τὴν Λίλιαν Χάρβεϋ... καὶ κοιμοῦμαι μὲ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ!...

ΙΡΙΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ
Φίλη ἀστέρων

□□□

Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ

Στὸ φωτογραφεῖο. Μία φλύαρη φωτογραφίζεται.

— Θέλω νὰ μὲ βγάλετε φυσική!...

— Μὰ τότε πρέπει νὰ μιλᾶτε διαρκῶς!

□□□

Φεμινισμός :

— Νὰ σᾶς πῶ. Τὴν Κυριακὴ ἐγὼ πηγαίνω ἱπποδρομία. Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο...

— Καὶ ὁ ἄντρας σας;

— Ἄ! ὁ ἄντρας μου κρατάει συντροφιὰ τῆς πεθερᾶς του!...

□□□

Παιδικὲς ἀπορίες :

— Μαμά, ὁ δάσκαλος στὸ σχολεῖο μᾶς ἐρώτησε, ποιὸ ζῶο ἔρχεται κάθε μέρα στὸ σπίτι, φορτωμένο...

— Ὁ μπαμπᾶς σου, παιδί μου!...

□□□

— Μαμά, τί κεντᾶς;

— Παντόφλες, παιδί μου.

— Γιὰ νὰ δέρνῃς τὸν μπαμπᾶ;

□□□

— Μαμά! Ξέρω ποιὸς εἶνε ὁ Θεός!

— Ποιός, παιδί μου;

— Ἐσύ, μαμά!

— Πῶς σοὖρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Ἄκουσα χθὲς τὸ νονό μου ποὺ σοῦ ἔλεγε : «Ἐσύ 'σαι ὁ θεός μου Ἄννα!...».

□□□

Μοντέρνες καμαριέρες

— Μαρία!... Πάλι αὐτὸς ὁ πυροσβέστης ἦτανε στὴν κάμαρά σου;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ, κυρία; Ἐγὼ γιὰ χατῆρι σας τὸν φέρνω...

— Γιατί;

— Ἄκουσα χθὲς τὸ βράδυ τὸν κύριο ποὺ σᾶς ἔλεγε ὅτι ἀκόμα δὲν βάλατε στὴν ἀσφάλεια τὸ σπίτι!

□□□

Ἐξομολογήσεις καμαριέρας:

— Ὅταν ὁ κύριος λείπῃ σὲ ταξεῖδι, ἡ κυρία ξεπορτίζει κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ.

— Κι' ὅταν λείπῃ ἡ κυρία σὲ ταξεῖδι;

— Τότε ὁ κύριος μένει στὸ σπίτι κι' ἐγὼ γίνομαι... κυρία τοῦ σπιτιοῦ!...

□□□

Ἡ καμαριέρα πιάνει τὴ μοδίστρα τῆς κυρίας τὴν ὥρα ποὺ ἔρχεται νὰ ράψῃ στὸ σπίτι:

— Ἄκουσε, Βαγγελίτσα. Κάνε τὸ φουστάνι τῆς κυρίας καλοῦ-κακοῦ πιὸ φαρδὺ, γιὰ νὰ μοὔρχεται καὶ μένα!...

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π 6

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
24
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 58

Γραφεῖα: Πατησίων 8
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Δραχ. 175
Ἑξάμηνος
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία 1 Λ. Ἀγγλίας

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΚΟΥΜΠΙ

Διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Τὴν ΚΙΚΗ καὶ τὴν ΡΙΡΗ.

ΚΙΚΗ. Καϋμένη Ριρή μου, τώρα μετανοιώνω ποὺ δὲ σκότωσα τὸν Κινέζο.

ΡΙΡΗ. Ποιὸν Κινέζο; Καλὰ εἶσαι ἢ τρελλάθηκες; Τί κουβέντες εἶνε αὐτές;

ΚΙΚΗ. Στάσου νὰ δῇς γιατὶ ἡ ἱστορία εἶνε κομμάτι πολύπλοκη. Δῶσε προσοχὴ στὰ λόγια μου γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς.

ΡΙΡΗ. Εἶμαι ὅλη αὐτιά.

ΚΙΚΗ. Ὅταν παντρέφτηκα, θυμᾶσαι, παρθήκαμε μὲ τὸ Λελὲ ἀπὸ ἔρωτα, ἤμουν ἕνα κοριτσάκι περιωρισμένο ἴσαμε τότε, ἄβγαλτο, πὲς κουτό. Μόλις εἶχα βγάλει τὴν ποδιὰ τοῦ παρθεναγωγείου καὶ φόρεσα τὸ νυφικό μου.

ΡΙΡΗ. Ναί, θυμᾶμαι.

ΚΙΚΗ. Δὲν εἴχαμε τότε καὶ πολλὰ τὰ μέσα, πῶς νὰ ζήσουμε μ' ἕνα μισθουλάκο ξερὸ ποὺ ἔπαιρνε τότε ὁ Λελές; Εἴμαστε ὅμως ἀρκετὰ εὐτυχισμένοι, γιατὶ ἀγαπιόμαστε πολὺ καὶ ζούσαμε μὲ... ἔρωτα. Εἴχαμε πιάσει ἕνα μικρὸ ἰσόγειο σπιτάκι στὴ Νεάπολι μὲ δυὸ καμαροῦλες. Τὸ βράδυ δὲ βγαίναμε ἔξω, ποῦ χρήματα γιὰ τέτοιες πολυτέλειες. Καθόμαστε στὸ ντιβάνι τῆς τραπεζαρίας μας καὶ τὰ λέγαμε. Καὶ τί δὲ μοὔλεγε ὁ Λελές; Ἕνα σωρὸ ἱστορίες φανταστικές, ποὺ ἐγὼ τότε τὶς πίστευα γιατὶ τὸν... ἀγαποῦσα καὶ ἤμουν, καθὼς σοῦ εἶπα, καὶ ὅλως διόλου ἕνα κουτόπραμα. Δίπλα στὸ ντιβάνι μας ὑπῆρχε ἕνα ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι, ποὺ ἀπὸ καιρὸ δὲ λειτουργοῦσε. Ἦταν ἕνα σπίτι παλιό, χάρβαλο, μὰ ἐγὼ τὸ εἶχα συγυρίσει μὲ γοῦστο, ἂς ἦταν καὶ μὲ τὸ τίποτα. Λοιπὸν μιὰ βραδυὰ φαντάσου τί μοῦ εἶπε!...

ΡΙΡΗ. Εἶμαι περίεργη ν' ἀκούσω.

ΚΙΚΗ. Πῶς τὸ κουδοῦνι αὐτὸ ποὺ δὲ λειτουργοῦσε δὲν ἦταν γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ, μὰ πῶς τὰ σύρματά του ἔφταναν ὡς τὴν... Κίνα. Μὲ κάποια διαβολικὴ συνέργεια, ἂν πατοῦσες ἐκεῖνο τὸ κουμπί, θὰ ἔσκαζε στὴν Κίνα κάποια μπόμπα ποὺ θὰ σκότωνε κάποιον ἀνύποπτο Μανταρίνο. Κανεὶς βέβαια δὲ θὰ ἔπαιρνε χαμπάρι πῶς ἐμεῖς τὸν σκοτώσαμε, γιατὶ ποῦ νὰ φαντασθοῦνε ἐκεῖ κάτω στὴν Κίνα πὼς τὴ μπόμπα τὴν ἔκαναν νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ συνοικία τῆς Νεαπόλεως τῆς Ἀθήνας, μὰ αὐτὸ θὰ μᾶς ἔκανε νὰ κερδίσουμε πολλὰ χρήματα, γιατὶ λέει ὁ Μανταρίνος αὐτὸς ἦταν πολὺ πλούσιος.

ΡΙΡΗ. Καὶ σύ, κουτή, τὰ πίστευες ὅλα αὐτά; Μὰ καὶ ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἦταν ἀλήθεια πῶς θὰ σκοτώνατε τὸν Κινέζο, πῶς διάολο θὰ τὸν κληρονομούσατε κι' ὅλας;

ΚΙΚΗ. Τὴν ἴδια ἀπορία εἶχα τότε κι' ἐγὼ καὶ ρώτησα τὸ Λελέ.

ΡΙΡΗ. Καὶ τί σοῦ εἶπε;

ΚΙΚΗ. Πῶς κάτι μάγοι ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει τὸ σατανικὸ αὐτὸ μηχάνημα, εἶχαν συμφέρον γιὰ τὸ θάνατό του καὶ πῶς θὰ μᾶς ἱκανοποιοῦσαν καὶ μᾶς, θὰ μᾶς ἔδιναν μερδικό.

ΡΙΡΗ. Ἄρες, μάρες, κουταμάρες...

ΚΙΚΗ. Βέβαια, ἄσο ἄβγαλτη καὶ κουτὴ καὶ ἂν ἤμουνα, δὲ σοῦ λέω πὼς τὰ πίστεψα, μὰ τί τὸ θέλεις, μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν τολμοῦσα ν' ἀγγίξω τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί. Εἶχα τὴν ἰδέα πὼς θὰ γίνω φόνισσα, κακοῦργα καὶ θὰ πάρω ἕναν ἄνθρωπο στὸ λαιμό μου. Μάλιστα ὅταν ὁ Λελὲς ἅπλωνε τὸ χέρι του τάχατες πὼς θὰ χτυπήσῃ τὸ διαβολικὸ κουδοῦνι, ἐγὼ ὅλη τρόμο τοῦ παραμέριζα τὸ χέρι καὶ τοῦ φώναζα: «Μή, μὴν τὸ κάνῃς αὐτό, γιατὶ δὲ θὰ μπορῶ ν' ἀγκαλιάζω ἕναν κακοῦργο!»

ΡΙΡΗ. Ὕστερα ὅμως γίνατε πλούσιοι, ὁ Λελὲς κέρδισε πολλὰ χρήματα.

ΚΙΚΗ. Καὶ τί μ' αὐτό;

ΡΙΡΗ. Ἴσως χτύπησε τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ χωρὶς καὶ νὰ τὸ πῇ, καμμιὰ μέρα ποὺ θὰ ἔλειπες ἀπὸ τὸ σπίτι.

ΚΙΚΗ. Ἄσε τώρα τὰ ἀστεῖα, δὲν εἶμαι πιὰ τόσο κουτὴ νὰ πιστεύω αὐτὰ τὰ παραμύθια. Ἔπειτα δὲν ἔχουμε δὰ καὶ τόσα πολλὰ χρήματα. Οὔτε τουαλέττες μπορεῖ νὰ φτιάσω ὅσες θέλω, οὔτε ἔχω πολλὰ διαμαντικά, οὔτε ἔχουμε αὐτοκίνητο δικό μας.

ΡΙΡΗ. Αἴ, τί κάθεσαι, γιατὶ δὲ χτυπᾶς τὸ κουμπί;

ΚΙΚΗ. Ἂς ἦταν ἀλήθεια, καὶ σήμερα βέβαια θὰ τὸ χτυποῦσα. Δὲν εἶμαι πιὰ τόσο πίσω τοῦ κόσμου ὅπως τότε καὶ δὲν ἔχω τόσους δισταγμούς, γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα καὶ πρὶν πὼς τώρα μετανοιώνω ποὺ δὲν τὸ χτύπησα. Ἔτσι κι' ἔτσι οἱ Ἰάπωνες σκοτώνουν κάθε μέρα τόσους Κινέζους, ἂν σκότωνα κι' ἐγὼ ἕναν παραπάνω σπουδαῖα τὰ πράματα!

ΡΙΡΗ. Μὰ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς οἱ Ἰάπωνες θὰ τὰ βροῦνε σκοῦρα, ποὺ μπομπάρδισαν τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τοὺς Ἐγγλέζους.

ΚΙΚΗ. Καὶ βέβαια πὼς θὰ τὰ βροῦνε σκοῦρα. Δὲ θὰ μπορέσουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὸν Ἔντεν τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας. Τί ὑπέροχος διπλωμάτης! Εἶδες καὶ τί νέος, τί κομψός, τί ὡραῖος!

ΡΙΡΗ. Ἂν σὸ ζητοῦσε δηλαδὴ αὐτός, θὰ τὸ χτυποῦσες τὸ κουμπί;

ΚΙΚΗ. Ἀμ' τί, θὰ καθόμουνα;

ΡΙΡΗ. Καὶ ὅμως γιὰ τὸ Λελὲ δὲν τὸ χτύπησες, μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχες.

ΚΙΚΗ. Μὰ σοῦ εἶπα, τότε ἤμουν πίσω τοῦ κόσμου.

Π. ΧΟΡΝ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

„ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ, ΔΟΞΑΣΑΤΕ„

ΣΟΦΙΑΣ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΕΚΑΝΕ πάλι τὸν κύκλο του ὁ χρόνος φτάνοντας στὸ ἴδιο σημεῖο ἀπ' ὅπου ξεκίνησε σὰν τὸ κάθε τί στὴν αἰώνια ροὴ ποὺ λέμε ζωή. Καὶ ξανάφερε τὶς ἐπίμονες σιγαλὲς βροχὲς τοῦ Δεκέμβρη, τ' ἀραιὰ χιόνια πάνω στὰ λίγα ψηλὰ κορφοβούνια καὶ τὶς λικνιστικὲς λιακάδες στὸ Ζάππειο. Καὶ ξανάβαλε τὴ νευρικὴ δράση μέσα στοὺς παγωμένους δρόμους καὶ τὴ νωχελικὴ στασιμότητα γύρω ἀπὸ μιὰ ζεστὴ σόμπα. Καὶ μᾶς ξανάδωσε τὴ γλύκα ἑνὸς βιβλίου καὶ τὴν τραγουδιστὴ νοσταλγία τοῦ μολυβιοῦ πάνω στ' ἄσπρο χαρτί. Καὶ μάζεψε πάλι γύρω μας τὶς σκορπισμένες συντροφιὲς ποὺ λαχταροῦν γιὰ διήγηση καὶ τὶς γιορτὲς ποὺ κρατᾶνε δεμένα μὲ νωπὲς πάντα θύμησες τὰ παιδικὰ χρόνια μας.

Κι' ἄκουσα πάλι — Χριστούγεννα σήμερα — μέσα στὸν πρωϊνὸ ὕπνο μου, τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα, νὰ ψάλλῃ θριαμβικὰ δρασκελῶντας τὴν αὐλή, τὸ «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε». Ἦταν ὁ τρόπος ποὺ μᾶς ξυπνοῦσε κάθε χρόνο τούτη τὴ μέρα, τὸν ὄρθρο τῶν Χριστουγέννων. Ἐπίτροπος χρόνια στὸ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελο, τὴν ἐνορία μας, σηκωνόταν πρῶτος ἀπ' ὅλους τοὺς χωριανοὺς νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἐκκλησία γιὰ τὴ λειτουργία. Καὶ σὰν ἄναβε τὰ καντήλια κι' ἄνοιγε τὸ «Μηναῖο» στὰ τροπάρια τῆς ἡμέρας καὶ σὰν δέχονταν τὸν παπᾶ καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ «ξεκινήσῃ», γύριζε ὕστερα εὐχαριστημένος, ὅταν ἔπαιρνε ὁ ἀγουροξυπνημένος ψάλτης τὴ θέση του, νὰ ξυπνήσῃ τὴ φαμελιά του μὲ τὸ ἐπίκαιρο τοῦτο ἐγερτήριο. Ἀκούγαμε πρῶτα τὸν ὕμνο μὲ τὸ βυζαντινὸ σύρσιμο τῆς φωνῆς, ὕστερα τὸ τράνταγμα τῆς σιδερένιας ὀξώπορτας ποὺ, σκουριασμένη ἀπ' τὶς βροχές, τραγουδοῦσε σὲ κάθε της ἄνοιγμα, κι' ὕστερα τὰ γερὰ πατήματα στὴν αὐλὴ καὶ τὸ σπρώξιμο τῆς πόρτας τῆς κάμαρης.

— «Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε», ἀποτελείωνε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας... Ἀκόμα κοιμᾶστε; Δὲν ἀκοῦτε τὸν ὄρθρο; Ὁ παπᾶς πῆρε καιρό.

Πραγματικά, ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὖταν ἀντίκρυ στὴν ἐκκλησία, φτάναν γιορτάσιμες οἱ μελωδίες μὲ τ' ἀτέλειωτα βυζαντινά τους τσακίσματα.

Ὁ πατέρας κάθιζε τότε μπροστὰ στὸ τζάκι — τὸ ἴδιο δωμάτιο ποὖταν καὶ κρεββατοκάμαρα τῶν παιδιῶν — κι' ἄναβε φωτιὰ μὲ μπόλικα ξερὰ ξύλα ποὺ τρίζαν καὶ πετοῦσαν θεόρατες σπίθες. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ. Τὸ κρύο ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ κουκουλωνόμαστε «ἀπὸ κορφῆς» ἔφευγε μονομιᾶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἡ γλυκειὰ ζέστη κι' ἡ χρυσῆ φλόγα ἀντανακλοῦσε πάνω στὰ μαξιλάρια κι' ἔλουζε τὰ πρόσωπά μας.

— Νὰ δῶ ποιὸς θὰ καθίσῃ πρῶτος στὸ παραγῶνι. Ἕν! δυό! τρία!

Μονομιᾶς τὰ τρία παιδιὰ πετιόμαστε ὄρθια καὶ κουλουριαζόμαστε γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι. Ἡ μητέρα ζέσταινε λίγο τὰ ἐσώρρουχα στὴ φωτιὰ πρὶν μᾶς τὰ φορέσῃ κι' ἐκεῖ μὲ γέλια καὶ ψαλσίματα ντυνόμαστε γιὰ τὴν ἐκκλησιά.

Ὁ ἀδερφός μου δοκίμαζε γιὰ τελευταία φορὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ σύνοψή του τὸν «Ἀπόστολο» ποὺ θὰλεγε σὲ λίγο στὴ λειτουργία κι' ὕστερα ξεκινούσαμε.

Χρόνια ὁλάκαιρα ζούσαμε κάθε Χριστούγεννα τὴν ἴδια σκηνή. Στὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ ποὺ ἡ εὐτυχία εἶναι τόσο ἁπλῆ καὶ τόσο μονότονη, τὰ πράματα ἐπαναλαμβάνουνται πάντα τὰ ἴδια, μακάρια, σταθερὰ κι' αἰώνια, καθωρισμένα λὲς ἀπ' τοὺς αἰώνιους νόμους ποὺ κυβερνοῦν τὴ ζωὴ κι' ἀλλάζουν μονάχα σὰν ἔρθῃ νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ πισωγυρίσῃ τὸν τροχό τους, ὁ δυνατώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς νόμους: ὁ θάνατος.

Κάποια Χριστούγεννα ὁ πατέρας δὲν ἦρθε νὰ μᾶς ξυπνήσῃ μὲ τὸ «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε»... Ἦταν ὁ ἴδιος βαρεια ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι κι' ἐμεῖς ἀνήσυχοι τριγυρίζαμε τὸ προσκέφαλό του. Ἡ χρυσῆ φλόγα τῆς ἀναμμένης φωτιᾶς, ζητοῦσε μάταια νὰ ροδίσῃ τὸ κέρινο πρόσωπό του. Οἱ μελωδικὲς ψαλμωδίες ποὺ τόσες φορὲς ὁ ἴδιος τὶς εἶχε ψάλλει γιορτάσιμα, φτάναν ἀπ' τὸ παράθυρο στ' αὐτιά του ἀπόμακρες σὰν ἀπὸ τὸν ἀπόμακρο κόσμο ποὺ τὸν καλοῦσε. Σὲ λίγες μέρες τοῦ κλείσαμε τὰ μάτια. Ὁ παπᾶς κι' ὁ ψάλτης τοῦ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελου ψάλανε γιὰ χατῆρι του μὲ συντριμμένη φωνὴ τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία!

Τώρα δὲν τὴ ζηλεύω πιὰ τὴ Χριστουγεννιάτικη τούτη μέρα, γιατὶ μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα χάθηκε καὶ κείνη. Ἦταν τόσο δική του. Τὸ σπίτι μας σκόρπισε ἀπὸ τότες. Τ' ἀδέρφια μου κι' ἐγώ, ἀκολουθῶντας καθένας τὸ δρόμο του, φύγαμε γιὰ τὴν ξενητιά. Μονάχα ἡ μάννα μένοντας πιστὴ σ' ἕναν τάφο ποὺ ἔκλεισε ὅλη τὴ ζωή της, μένει στὸ παληὸ πατρικό μας σπίτι, ζωντανεύοντάς το ἀκόμη κάποτε, κάθε τέτοιες μέρες, μὲ τὸ νοσταλγικὸ θρῆνο της.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τὴ νύχτα τὴ Χριστουγεννιάτικη
Τὰ δέντρ' ἀργοσαλεύουν τὰ κλαδιά
(τους,
Σὰν κάτι νὰ ζητοῦν μέσ' στ' ἄγνωστο
Καὶ ψηλαφοῦν ὁλόγυρά τους.

Ποιὸς ξέρει, ἂν στὰ κορμιὰ τὰ δέντρινα
Δὲν κρύβονται χαρές, καϋμοὶ καὶ πόθοι
Ξένοι γιὰ μᾶς, ποὺ νοῦς ἀνθρώπινος
Δὲν τοὺς μαντεύει, δὲν τοὺς νιώθει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

Ἕνας ἑπταετὴς ἔπαιζε—μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἐφημερίδες μαζὺ μ' ἕνα τριετές, μ' ἕνα δίκανο. Τὸ ὅπλο ἦταν γιομάτο, ὁ τετραετὴς τράβηξε πιέζοντας τὴν σκανδάλη του καὶ μπὰμ καὶ ὁ ἑπταετὴς πῆγε εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ἀλλ' ὅταν ἐρωτᾶται ἕνας τετραετὴς καὶ ἕνας ἑπταετὴς παίζουν μ' ἕνα δίκανο ντουφέκι, μὲ τί τότε θὰ παίξουν οἱ μεγάλοι; Ἴσως — θὰ ἦτο ἡ ἀπάντησις—μὲ τὰνκς ἢ ἀντιαεροπορικὰ κανόνια...

* * *

«Ἡ πρὸ δεκαημέρου—τηλεγραφεῖ ἀπὸ τὴν Χαλκίδα ὁ ἀνταποκριτὴς μιᾶς πρωϊνῆς ἐφημερίδος — ἐξαφανισθεῖσα δεκαεξαέτις Ζωὴ Γανάση, ἀνευρέθη εἰς Θήβας. Αὐτὴ εἶχεν ἀπαχθῆ ὑπό τινος ὀνόματι Κουλαρᾶ». Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἀνευρέθη, διότι εἶχε ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη... μιὰ ἀνησυχία!...

* * *

Τουταγχαμὼν αἱ περίφημαι μοῦσαι τῆς Ὁμονοίας—γαίαν ἔχουν ἐλαφρὰν—αἶσχος πάσης τέχνης καὶ παντὸς πολιτισμοῦ. Ἕνα ἐφόνευσαν καὶ ἕνα ἐφανάτισαν κατὰ τὴν κατεδάφισίν των. Καὶ ἦσαν μόνον ἐννέα—αἴσχη ἐννέα. Ἐὰν ἦσαν εἰκοσιπέντε ποιὸς ξέρει πόσους θὰ ἐφόνευον καὶ πόσους θὰ ἐτραυμάτιζον. Πάντως δὲν ἠμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἦσαν ἄξια θήλεα: ἐξεδικήθησαν.

* * *

Ἐκκεντρικότης ἢ ρεκλάμα—πάρτε το ὅπως θέλετε—Ἀμερικανίδος ἠθοποιοῦ, εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ἡ Δωροθέα Φαίτεζ ἐνεφανίσθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἐπιβαίνουσα λευκοῦ ἵππου, ὁλόγυμνος. Μόνον εἰς τοὺς πόδας της ἔφερε παντοῦφλες. Ἡ θεόγυμνος αὐτὴ ἀμαζὼν καὶ θεότρελλη μαζύ, ἤθελε νὰ ἑορτάσῃ κατὰ τὸν περίεργον αὐτὸν τρόπον, τὴν 900ὴν ἐπέτειον τῆς Λαίδης Γκοντίβα, ἡ ὁποία ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν σύζυγόν της νὰ παρελάσῃ ὡς Εὔα ἔφιππος, διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως Κόβεντρυ. Τὴν ποινὴν ταύτην ὁ σκληρὸς Λόρδος εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τὴν σύζυγόν του, διότι ἐτόλμησε νὰ τοῦ διαμαρτυρηθῇ διὰ μίαν φορολογίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Τότε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ἐν λόγῳ πόλεως πρὸ τοῦ θεάματος, ἔκλειον περίτρομοι τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν των, διὰ νὰ μὴ ἀντικρύσουν τὸ μαρτύριον τῆς ἀτυχοῦς Λαίδης. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως εἰς τὸ Λὸς Ἄτζελες συνέβη τὸ ἀντίθετον... Ἄπειρον πλῆθος συνεκεντρώθη διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα, ὅλα δὲ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν ἄνοιξαν, διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν περίεργον ἀμαζόνα, τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν ἀρκετοὶ τεμπέληδες πεζοί, μέχρις οὗ ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ τὴν συνέλαβε διὰ νὰ τὴν...ντύσῃ.

* * *

Τὸ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς ἕναν, εἴτε διότι τοῦ ἔκανε κακό, εἴτε διὰ μίαν ἀφορμήν, εἴτε διότι εὑρίσκετο εἰς ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν διατάραξιν, ἔχει κάποιαν βάσιν, ἀλλὰ νὰ σκοτώσῃ κάποιον διότι εἶχεν «ὑποψίας» ἐναντίον του, εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον νεοελληνικὰ παράδοξα. Φόνος εἰς τὴν Αἰκατερίνην ἔλαβεν χώραν, προχθές. Ὁ βοσκὸς Ἀθανάσιος Πατσικώστας ἐφόνευσε διὰ ροπάλου τὸν συγχωριανόν του Ἀθανάσιον Μέκαν, διότι τὸν ὑπωπτεύετο ὅτι ἐπεδίωκε νὰ συνάψῃ ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τῆς μνηστῆς του. Καλὸν εἶναι λοιπὸν νὰ φυλάγεται κανεὶς ἅμα τὸν ὑποψιάζεται ἄλλος.

ΝΙΤΣΕΒΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Εὐτυχὴς οἰκογενειάρχης

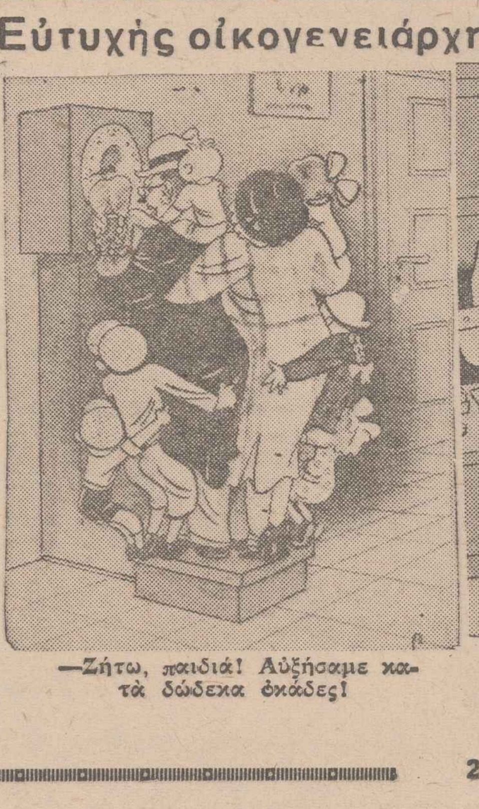

—Ζήτω, παιδιά! Αὐξήσαμε κατὰ δώδεκα ὀκάδες!

Τελεία ἐφαρμογή

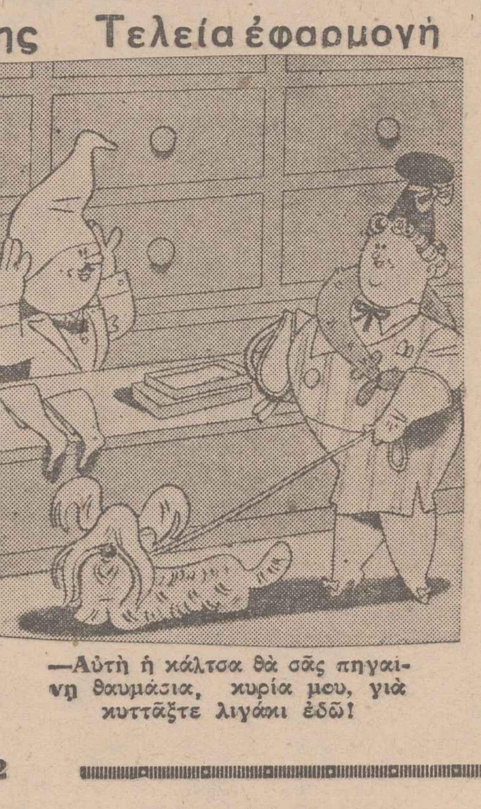

—Αὐτὴ ἡ κάλτσα θὰ σᾶς πηγαίνῃ θαυμάσια, κυρία μου, γιὰ κυττάξτε λιγάκι ἐδῶ!

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ„
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 58

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναίκα
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
— ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
24
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
1937

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ Κας ΔΙΔΟΥΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

«Μέσα σὲ κάθε κούνια, σὲ κάθε χωριάτικη φάτνη, ἡ ζωὴ ποὺ ἔρχεται μὲ τὴν μορφὴ τοῦ παιδιοῦ, κλείνει τὸ μέλλον, κλείνει τὴν συνέχισι, κλείνει τοὺς ἥρωες, τοὺς σοφούς, τοὺς μεγάλους καὶ ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ πολιτισμοῦ τῆς αὔριο...».

ΟΤΑΝ ἀκοῦμε Χριστούγεννα, δὲν σκεπτόμαστε τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο, μόνο γυρίζομε πρὸς τὸ χθὲς καὶ ἀνασκαλεύομε τὶς ἀναμνήσεις μας. Θυμόμαστε ἕναν κόσμο ἀλλοιώτικο, ἕναν κόσμο στολισμένο μὲ τὰ παιδικὰ ὁράματα, τὰ χρυσᾶ κουδουνάκια τῆς φαντασίας ποὺ μᾶς ξυπνοῦσαν καὶ μᾶς ἀποκοίμιζαν.... Ρωτῆστε καὶ τὸν πιὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο, καὶ θὰ δῆτε νὰ δυναμώνῃ ἡ φωνή του, ν' ἀστράφτουν τὰ μάτια του καὶ νὰ μπαίνῃ χαρωπὰ στὴ διήγησι σὰν νὰ ξαναἦταν παιδί...

«Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὸ στρωμένο τραπέζι... τὰ καινούργια παπούτσια... τὸ δέντρο τῶν Χριστουγέννων... οἱ ψαλμωδίες στὴν ἐκκλησία...». Πολλοὶ μάλιστα μέσα στὴ διήγησι τοῦ παρελθόντος βάζουν μᾶλλον τὸ ὄνειρο, τὸν πόθο, τὰ φανταστικὰ Χριστούγεννα ὅπως τὰ εἶδε κάποτε ὁ παιδικός του νοῦς ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ παραμύθια τῆς γιαγιᾶς.

Σήμερα τὸ δέντρο τῶν Χριστουγέννων μένει χωρὶς χρυσᾶ στολίδια κι' οὔτε τὸ ὀνειρεύονται οὔτε τὸ φαντάζονται τὰ χιλιάδες παιδιὰ τοῦ λαοῦ. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ πᾶνε τὸ πρωῒ στὴν ἐκκλησία μὲ τὰ καλά τους γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν μικρὸ Θεάνθρωπο, ποὺ γεννήθηκε μέσα στὴ φάτνη, γιὰ ν' ἀφιερώσῃ τὴ ζωή του στὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ ὅμως τὰ Χριστούγεννα εἶναι γιορτὴ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν μητέρων. Συμβολίζουν τὴν μητρικὴ δημιουργία, συμβολίζουν τὴν ἱερὴ δύναμι ποὺ φέρνει στὸν κόσμο κάθε γέννα... Μέσα σὲ κάθε κούνια, σὲ κάθε χωριάτικη φάτνη, ἡ ζωὴ ποὺ ἔρχεται μὲ τὴν μορφὴ τοῦ παιδιοῦ, κλείνει τὸ μέλλον, κλείνει τὴν συνέχισι, κλείνει τοὺς ἥρωες, τοὺς σοφούς, τοὺς μεγάλους, καὶ ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ πολιτισμοῦ τῆς αὔριο.

Ἡ μικρὴ ζωούλα ποὺ βγάζει ἄναρθρες κραυγὲς γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τάχα ὁ Δημοσθένης τῆς αὔριο; Τὰ μικρὰ χεράκια ποὺ κινοῦνται ἀκατάληπτα καὶ διαγράφουν σχήματα στὸν ἀέρα, γιατὶ νὰ μὴν εἶναι χέρια Φειδία; Τὰ παχουλὰ ποδαράκια ποὺ κλωτσοῦν τὸ σκέπασμα καὶ ζητοῦν τὴν λευτεριά τους, γιατί δὲν θὰ εἶναι αὔριο τὰ πόδια ἑνὸς νικητῆ Μαραθωνείου, μιᾶς Παύλοβας, ἑνὸς Λιφάρ;....

Κάθε ζωούλα εἶναι τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας, εἶναι ἕνας δουλευτὴς καὶ συνεχιστὴς τῆς ζωῆς....

Μὴν τὸ ξέχασαν αὐτὸ οἱ κοινωνίες καὶ γι' αὐτὸ κλαῖνε καὶ πονοῦν τόσα ἑκατομμύρια μάννες σήμερα;

Οἱ μάγοι δὲν φέρνουν δῶρα στὰ μικρὰ φτωχὰ τῆς φάτνης, οἱ μάγοι ξέχασαν πὼς πάνω ἀπὸ τὰ βασίλεια καὶ τὰ καλὰ καὶ τ' ἀγαθά τους ὑπάρχει ἕνα σταθερὸ κεφάλαιο πλούτου καὶ δόξας σὲ κάθε χώρα καὶ σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα: τὸ Παιδί. Τὸ ξεχνοῦν ὅταν τ' ἀφίνουν νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ ἀρρώστεια, ἀπὸ πεῖνα, ἀπὸ ἀλητεία, τὸ ξεχνοῦν ὅταν δὲν τοῦ χαρίζουν τὶς πρῶτες ἔγνοιες, τὶς πρῶτες θυσίες, τὶς πρῶτες φροντίδες...

Γιὰ τὸ παιδὶ πρέπει ν' ἀνθίζουν οἱ κῆποι, νὰ χτίζωνται τὰ κτίρια, ν' ἀνοίγουν οἱ δρόμοι τοῦ μέλλοντος... Γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ μὲ τὴν σειρά του θὰ κάνῃ τὸ ἴδιο στὶς μέλλουσες γενιές, ποὺ σὰν τὸν Χριστό, δὲν θὰ δειλιάσῃ νὰ δώσῃ τὴν ζωή του γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας.

Γιὰ σταματῆστε Ἡρώδεις ἐσεῖς, καὶ ρίξετε φῶς μέσα στὴν ψυχή σας καὶ φῶς στὰ χιλιάδες ἀδικοσκοτωμένα παιδιὰ τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Κίνας... Τὸ δρᾶμα τους ὀρθώνεται πιὸ τραγικὸ μέσα στὸ Χριστουγεννιάτικο πλαίσιο, πιὸ φοβερὸ ὅταν ἠχοῦν οἱ καμπάνες γιὰ νὰ θυμήσουν τὴν χαρμόσυνη ἀνάμνησι τῆς γέννας τοῦ Χριστοῦ...

Τὸ παιδὶ θέλει τὰ μύρα τῶν μάγων, θέλει νὰ γονατίζουν οἱ σκληροὶ καὶ οἱ σκληρότητες μπροστά του, θέλει νὰ χαίρουν οἱ οὐρανοί, νὰ τοῦ γελοῦν ὁλοῦθε, νὰ τὸ σέβωνται κι' οἱ πιὸ σεβαστοὶ καὶ νὰ παραμερίζουν οἱ γέροι γιὰ νὰ περάσῃ, νὰ ζήσῃ, ν' ἀνδρωθῇ, ν' ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ....

Λυπᾶστε τὴν χιονιὰ ποὺ πέφτει καὶ καίει τὰ μπουμπούκια στὰ δέντρα ποὺ προμηνύουν τὴν ἄνοιξι καὶ δὲν λυπᾶστε τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς ποὺ ξεπετᾶ ἡ ζωή. Τί κι' ἂν εἶναι Ἑλληνόπουλα, Τουρκόπουλα, παιδιὰ τῆς Ἰσπανίας ἢ τῆς Κίνας;... Οἱ μάννες ποὺ νοιώθουν τὴν ἀξία τοῦ παιδιοῦ ἔχουν τὴν ἔγνοιά τους γιὰ ὅλα, κι' εὐλαβικὰ γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἀκουμποῦν τὰ χείλη τους ἐπάνω στὰ βλαστάρια τῆς ζωῆς, στὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου, ζητῶντας νὰ τοὺς δοθῇ ἡ θέσι ποὺ τοὺς ἁρμόζει.

Ἐκ μέρους τους γράφονται αὐτὰ τὰ λόγια, γιατὶ στὴν γιορτὴ τῆς Παναγίας ποὺ γέννησε τὸν Χριστό, τὸν λόγο τὸν ἔχουν οἱ μάννες, αὐτὲς ποὺ νοιώθουν τὶς χαρὲς καὶ τὶς πίκρες τῆς γέννας.

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Τὸ ἄστρο, ποὺ ὡδήγησε τοὺς μάγους μιὰ φορά,
Ἀπὸ τ' ἀστέρια ἐκεῖ ψηλά, δὲν ξεχωρίζει τ' ἄλλα.
Δὲν εἶναι λαμπερώτερο, ἀπ' τὰ πιὸ λαμπερὰ
Οὔτε καὶ μεγαλύτερο, ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα!

Εἶναι μικρὸ καὶ ἄσημο, δειλὸ καὶ ταπεινὸ
Ἀστέρι ποὺ καλὰ-καλά, δὲν ξέρει νὰ φωτίσῃ
Τ' ἄστρα, κυλοῦν καὶ σβύνουνε ψηλὰ στὸν οὐρανό,
Ὅμως ἐκεῖνο, δὲν κυλᾶ, οὔτε ποτὲ θὰ σβύσῃ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγκα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38576

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΚΑΤΙΝΑ σιγοκλαίει καὶ ἡ Νίνα προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι λεπτή: Ἡ Κατίνα εἶναι νεόπαντρη μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ τὰ τσούγκρισε λίγο μὲ τὸν σύζυγο. Συνηθισμένη ἱστορία. Ἡ Κατίνα ὅμως τὴν βλέπει λίγο τραγικά!

— Τὰ νεῦρα του, παιδί μου, δὲν λέγονται. Γκρίνια, γκρίνια. Χάνει τὰ κολλάρα του καὶ τὰ κουμπιά του, δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ φαγητὸ καὶ σ' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ αἰτία καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐγὼ δράστις. Δὲν εἶναι φυσικὴ ἡ στάσι του, πάει τελείωσε. Εἶμαι σίγουρη πὼς εἶναι ξεμυαλισμένος. Κάτι ἔχω μυριστῆ, κάτι ὑποπτεύομαι. Αἴ, ὄχι, φίλε μου, ἐγὼ δὲν τὰ σηκώνω αὐτά.— Δὲν περνᾶνε σὲ μένα. Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πόσα αὐγὰ παίρνει ὁ σάκκος.

Ἡ Νίνα τὴν χτυπᾶ στὴν πλάτη. Ἔχει τὸ ὕφος τῆς ἔμπειρης (παντρεμένη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια), ποὺ συλλέγει ἀπὸ τὰ περιοδικὰ τῆς μόδας ὅλα ὅσα γράφονται περὶ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. Βάζω στοίχημα πὼς θ' ἀρχίσῃ τώρα ἀμέσως τὶς συμβουλές. Νὰ ἤδη ψάχνει μέσα στὴν τσάντα της. Αἴ, δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα, ἰδοὺ οἱ κονσερβαρισμένες συμβουλές: Ἕνα περιοδικὸ διπλωμένο στὰ δύο:

— Μὴν κλαῖς βρὲ Κατινιώ, μὴν κλαῖς. Φταῖς ἐσὺ ποὺ δὲν ξέρεις νὰ μεταχειρισθῇς τὸν ἄνδρα σου. Πρέπει νὰ εἶσαι καϋμένη πονηρὴ καὶ καπάτσα... Οἱ ἄνδρες εἶναι μεγάλα παιδιά.

Ἐγὼ ποὺ τὶς ἄκουα τόση ὥρα σιωπηλή, μὲ πιάνουνε τὰ γέλια. Σκέπτομαι τὸν ἄνδρα τῆς Νίνας ποὺ εἶναι ἕνας νέος ψηλὸς ὡς δυὸ μέτρα, ἔξυπνος καὶ ἐνεργητικὸς καὶ τὴν βλέπω ἐκείνη μιὰ σπιθαμή, σὰν τρία μῆλα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Μὲ κεραυνοβολεῖ μὲ τὸ βλέμμα της καὶ μοῦ λέει:

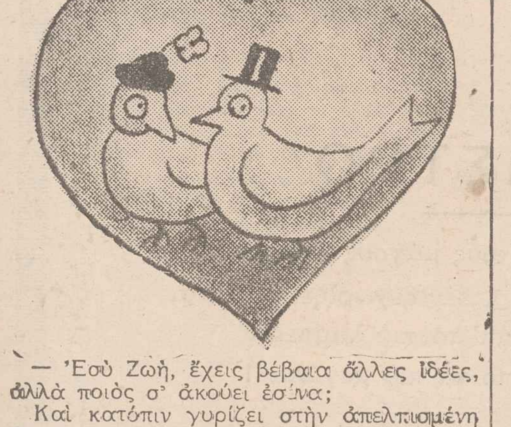

— Ἐσὺ Ζωή, ἔχεις βέβαια ἄλλες ἰδέες, ἀλλὰ ποιὸς σ' ἀκούει ἐσένα;

Καὶ κατόπιν γυρίζει στὴν ἀπελπισμένη Κατίνα καὶ τῆς λέει:

— Ἐδῶ ἄκου, γιὰ νὰ καταλάβῃς.

Διαβάζει:

«Κυρία μου, ὁ ἄνδρας εἶναι ἕνα μεγάλο παιδὶ (δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ;) ποὺ ἡ ἱκανὴ γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ μεταχειρίζεται, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται.. Δὲν πρέπει νὰ τὸν παίρνετε στὰ σοβαρά, ἀλλὰ νὰ προσποιῆσθε...

»Ἕνας ἄνδρας εἶναι λαίμαργος: κολακεύετε πάντοτε τὸ στομάχι του κι' ἔτσι θὰ τὸν ἔχετε σκλάβο σας.

»Ὁ ἄνδρας εἶναι μιὰ μαριονέττα... Σὲ σᾶς ἔγκειται τὸ πῶς θὰ κινῆστε τὴν κλωστή...

»Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ἄστατοι: Σᾶς ἀπατᾶ ὁ ἄνδρας σας; Κάνετε πὼς δὲν τὸ βλέπετε. Φεύγει καὶ σᾶς ἀφίνει μόνη; Περιμένετέ τον

μὲ ἐγκαρτέρησι καὶ γλυκύτητα. Θὰ γυρίσῃ πάλι σὲ σᾶς. Ὅταν τὸν δεχθῆτε, μὴν ἀφήσετε νὰ φανῇ ἡ στενοχώρια σας καὶ ἡ ἀδημονία σας. Φορεῖτε τὸ πιὸ ὡραῖο σας φουστάνι κι' ἂν εἶναι κουρασμένος, δῶστε του ἕνα ζεστὸ μὲ πολὺ ζάχαρη».

— Τί λέει αὐτοῦ; εἶπε μὲ καχυποψία ἡ Κατίνα

— Μὰ πολὺ σωστὰ τὰ λέει, τὴν βεβαιώνει ἡ Νίνα, παντοῦ στὶς συμβουλὲς γιὰ γυναῖκες, τὰ ἴδια λένε οἱ εἰδικές... Οἱ ἄνδρες εἶναι παιδί μου χάχηδες, δὲν χωρᾶ ἀμφιβολία, εἶναι ὅμως καὶ οἱ κύριοί μας: Σὲ μᾶς ἔγκειται νὰ εἴμαστε πιὸ πονηρὲς καὶ νὰ τοὺς παίζωμε ὅπως θέλομε.

Ἡ Κατίνα, παρ' ὅλα αὐτά, ἔχει ὕφος ἀνικανοποίητο καὶ γυρίζει πρὸς ἐμένα.

— Ἐσὺ Ζωή, ποὺ γράφεις σὲ γυναικεῖα περιοδικά, τὰ ἴδια συμβουλεύεις κι' ἐσύ;

— Ὄχι, Κατίνα μου, σὲ βεβαιῶ πὼς ὄχι. Νομίζω πὼς ὅλα αὐτὰ βλάφτουν τὶς γυναῖκες, τοὺς ἄνδρες καὶ τὸ γάμο. Νομίζω πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ ἀντίκρυζε μέσα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν διαγωγὴ ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθῇ, θὰ ἦταν ἄξια γιὰ ὅλες τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ τὶς πίκρες, ποὺ σὲ βεβαιῶ, δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ δρέψῃ.

»Νομίζω πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ θεωρεῖ τὸν ἄνδρα της σὰν ἕνα μεγάλο παιδί, εἶναι σὰν νὰ κατακρίνῃ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴν ἐκλογὴ ποὺ ἔκανε. Νομίζω πὼς ὁ γάμος

δὲν εἶναι κάτι τόσο ἀστεῖο, ὅσο τὸ παριστάνουν οἱ συμβουλὲς αὐτές. Ὁ γάμος εἶναι κάτι τὸ σοβαρό, ποὺ δὲν πρέπει νὰ φέρνῃ μέσα του κανένα ψέμμα, γιατὶ ἔτσι ὅλα ἀσχημίζουν. Στὸν ἀληθινὸ γάμο πρέπει νὰ βασιλεύῃ ἡ εἰλικρίνεια, ἡ δυνατὴ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΓΡΑΦΟΥΝ...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ πρέπει νὰ ὁμολογήσω κάτι: ὅτι δὲν πρόκειται περὶ πραγματικοῦ Χριστουγεννιάτικου διηγήματος. Ἀλλὰ ἁπλῶς περὶ «Ἀναμνήσεων ἀπὸ τὴν καρριέρα μου». Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι πολὺ νέα γιὰ νὰ γράφω ἀναμνήσεις, ἀνεζήτησα ἕναν τίτλο καὶ βρῆκα αὐτόν: Χριστουγεννιάτικο διήγημα.

Θὰ δῆτε ὅτι στέκει καλὰ στὴν μικρὴ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ: τὴν ἱστορία μιᾶς μικρούλας, ποὺ ἤθελε νὰ «κάμῃ σινεμά».

⁂

Αὐτὴ ἡ μικρούλα, ποὺ οἱ δικοί της κατοικοῦσαν

Ἡ Μισὲλ Μοργκάν

στὸ Νεϊγύ, λεγόταν Μισέλ. Δὲν θὰ σᾶς τὴν περιγράψω, γιατὶ οἱ πληροφορίες ποὺ ἔχω σχετικὰ μὲ τὸ πορτραῖτο της εἶνε ἀρκετὰ ἀντιφατικές. Μοῦ εἶπαν, λόγου χάριν, πὼς ἦταν εὐγενικιὰ καὶ φρόνιμη, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν ἐπίσης, πὼς ἦταν ἕνας σωστὸς διάβολος καὶ μερικὲς μέρες τελείως ἀνυπόφορη. Ἂς εἶνε...

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε βέβαιον, εἶνε ὅτι ἡ Μισὲλ ἦταν τριῶν χρόνων, ὅταν ἔγινε κάποιο γεγονός, ποὺ εἶχε ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι στὸ πεπρωμένο της: ἕνας ἀστρολόγος τῆς προεῖπε πὼς θὰ γινόταν ἀστέρι τοῦ σινεμά.

Σᾶς βλέπω νὰ γελᾶτε, γιατὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ πιστεύετε πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ διαβάζωμε τὴν μοῖρα τῶν ἀλλωνῶν στ' ἀστέρια...

Ὁ πατέρας ποὺ ἄκουσε τὴν προφητεία, χαμογέλασε καὶ ἐδήλωσε πὼς δὲν πίστευε τίποτε, ὅτι δὲν ἤθελε νἄχῃ μιὰν ἀρτίστα στὴν οἰκογένειά του καὶ ὅτι ἤλπιζε πὼς δὲν θὰ τὴν εἶχε ποτὲ—ἐνόσῳ δηλαδὴ ζοῦσε. Συνηθισμένος σ' αὐτοὺς τοὺς σκεπτικισμούς, ὁ ἀστρολόγος, ποὺ ἦταν καὶ φίλος τοῦ μπαμπᾶ τῆς μικρούλας, δὲν ἐπέμεινε.

Ἀλλὰ ἡ προφητεία δὲν ξεχάστηκε καὶ ὅταν ἡ μικρὴ Μισὲλ μεγάλωσε, τὴν ἔμαθε.

Ἀποτέλεσμα: στὰ πέντε της χρόνια ἔκοβε τὶς φωτογραφίες τῶν ἀστέρων ἀπ' τὰ περιοδικὰ κι' ἔλεγε σοβαρὰ πὼς κ' ἡ ἴδια θἄθελε νὰ γίνῃ ἀστήρ.

⁂

Δὲν πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς τὸ πεπρωμένο μου εἶνε γραμμένο στ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ πιστεύω ὅμως, πὼς εἶνε ἀρκετὴ μιὰ μικρὴ φράσις, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ κατεύθυνσι σὲ μιὰν ὁλόκληρη ζωή.

Τὴν παιδικὴ μου ἡλικία τὴν ἔζησα μὲ τὴν βαθειὰ πεποίθησι πὼς θὰ γινόμουνα μιὰ μέρα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Θὰ συναντοῦσα ἀπογοητεύσεις; Παρηγοριόμουνα στὴν ἰδέα ὅτι ἀργότερα, ὅταν πετύχαινα, ὅλες οἱ χαρὲς τοῦ κόσμου θἆταν δικές μου...

Ἔτσι ἔγινα δεκαπέντε χρόνων. Οἱ γονεῖς μου ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἀφήσει τὸ Νεϊγύ, γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Διέππη, ὅπου βεβαίως τοὺς ἀκολούθησα καὶ ὅπου ἀνεκάλυψα μὲ ἀνέκφραστη χαρά μου δυὸ θαύματα: τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐξοχή.

Μοῦ ἄρεσε νὰ τρέχω στοὺς ἀγροὺς ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς συμμορίας ἀπὸ μικροὺς μάγκες, τῶν ὁποίων ἤμουνα ἡ ἀρχηγός· ἐπίσης μ' ἄρεσε νὰ πηγαίνω νὰ ρεμβάζω ὁλομόναχη στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀλλὰ ὅλες αὐτὲς οἱ ἀπολαύσεις δὲν μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω τὸ μεγάλο μου ὄνειρο: νὰ γίνω βεντέττα.

Ἔτσι μιὰν ὤμορφη μέρα, κατὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν, ἀπεφάσισα νὰ μὴ ξαναγυρίσω στὸ θρανίο, ἀλλὰ νὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ ἀδελφός μου, ποὺ ἦταν δεκατριῶν χρόνων, δέχτηκε νὰ φύγῃ μαζί μου, καὶ ἕνα κατακάθαρο πρωϊνὸ τοῦ Σεπτεμβρίου χτυπήσαμε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιᾶς, ποὺ ἔμεναν στὸ Παρίσι. Ἡ ἐξήγησις, προφανῶς, ἦταν δύσκολη καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὶς πατρικὲς ἐπικλήσεις: Δυὸ μέρες ἀργότερα ἐπέστρεφε ἄδοξα στὴ Διέππη. Ἐγὼ ἔμεινα στὸ Παρίσι.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ζωὴ ἄρχιζε.

⁂

Δὲν ἤξερα κανένα στὰ στούντιος, δὲν εἶχα οὔτε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή, καί, φυσικά, δὲν μποροῦσα νὰ ὑπολογίσω παρὰ στὶς ἴδιες μου τὶς δυνάμεις: στὴ θέλησί μου καὶ στὴν ἐπιμονή μου. Μοῦ χρειάστηκαν καὶ οἱ δυὸ καὶ μάλιστα σὲ μεγάλη δόσι...

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλα διαβήματα, ποὺ μοῦ φάγαν πολλὲς ἑβδομάδες—θὰ ἦταν πιὸ σωστὸ νὰ πῶ: μῆνες—χάρις στὴ μεσολάβησι τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς δέκα ἢ δώδεκα πράκτορας ποὺ εἶχα ἐπαφή, ἐπέτυχα ἐκεῖνο, ποὺ πομπωδῶς ὠνόμασα: πρόσληψι, καὶ ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς ρόλος, ἕνας πολὺ μικρὸς ρολάκος στὴ «Δεσποινίδα Μόζαρτ».

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἡ «Δεσποινὶς Μόζαρτ» μ' ἔμαθε μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ δὲν χρωστάω καὶ λιγώτερα σ' αὐτὸ τὸ φίλμ, ὅπου δὲν «φαίνομαι» παρὰ ἐπὶ τριάντα δευτερόλεπτα, γιατὶ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ «γυριζόταν» ἔκαμα τὴ γνωριμία τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Ὑβὰν Νοέ, ποὺ συγκινημένος ἀπ' τὴν καλή μου θέλησι... καὶ τὴν ἀπειρία μου, μοῦ ἔδωσε μερικὲς χρήσιμες συμβουλές, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ μποροῦσα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὸ τέλμα τῆς «φιγκιουρασιὸν» καὶ νὰ γίνω κι' ἐγὼ μιὰ ἀρτίστα μὲ ἀτομικότητα. Τέλος μὲ πῆγε στὸν Ρενὲ Σιμόν.

Ὁ Ρενὲ Σιμὸν μ' ἔμαθε ἐκεῖνο ποὺ θέλουν νὰ ποῦν οἱ λέξεις «παίζειν κωμωδίαν» καὶ ὁμολογῶ χωρὶς ντροπή, πὼς σ' αὐτὸ χρωστῶ σχεδὸν τὸ ὅ,τι εἶμαι σήμερα.

Ἐργάσθηκα κοντά του σχεδὸν ἐπὶ ἑνάμισυ χρόνο, μελετῶντας τοὺς κλασσικούς, τῶν ὁποίων τὶς ὀμορφιὲς δὲν εἶχα ὑποπτευθῆ ὡς τότε, καὶ μεγάλους σύγχρονους ρόλους, ὅπως λόγου χάριν τὴν Σόνια τοῦ ἔργου τοῦ Ντοστογιέφσκυ «Ἔγκλημα καὶ Τιμωρία», ποὺ στάθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς σκληρότερες δοκιμασίες, στὶς ὁποῖες μὲ ὑπέβαλεν ὁ καθηγητής μου.

Ἐργαζόμουνα πολύ, ἀλλὰ χωρὶς καὶ νὰ παύω νὰ σκέπτωμαι τὸ σινεμά, ποὺ, ἀντιθέτως, φαινόταν νὰ μὴ μὲ σκέπτεται καθόλου.

Ὁ τροχὸς τῆς τύχης ὅμως γύριζε...

⁂

Μιὰ ἡμέρα μοῦ ἐμπιστεύθηκαν ἕνα ρόλο σὲ κάποιο φίλμ, ἕνα ρόλο τόσο μικρό, ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν κανένας θεατὴς ἀπ' ὅσους εἶδαν τὸ ἔργο μποροῦσε νὰ θυμηθῇ πὼς εἶδε κι' ἐμένα νὰ ποζάρω.

Ὅμως στὸ φίλμ ἐκεῖνο ἔπαιζε καὶ ἡ δεσποινὶς Ζὰνν Βιτά.

Δὲν βλέπετε βέβαια καμμιὰ σχέσι.

Ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ καταλάβετε τί θέλω νὰ πῶ.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἡ δεσποινὶς Ζὰνν Βιτὰ γινόταν ἡ στενὴ συνεργάτις τοῦ Μὰρκ Ἀλλεγκρέ, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ τὸν «Βλάκα» πάνω στὸ σενάριο τοῦ Μαρσὲλ Ἀσάρ, καὶ ζητοῦσε «μιὰ καινούργια» γιὰ νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας. Τὴν ἤθελε ὅμως νέα, ὡραία καὶ προικισμένη μὲ πολλὰ ἄλλα χαρίσματα, ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν ἐγγύησι γιὰ τὴν καλὴ ἑρμηνεία τοῦ ρόλου.

Καὶ λοιπὸν ἡ δεσποινὶς Βιτὰ θυμήθηκε τὴ μικρὴ φιγκυράντ τοῦ «Παιδιοῦ» — ἔτσι λεγόταν τὸ φίλμ ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ἔπαιζα μαζί της—μὲ τὴν ὁποία τόσες φορὲς φλυάρησα στὰ διαλείμματα, καὶ μὲ ὑπέδειξε.

Ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα ποὺ μὲ καλοῦσε νὰ παρουσιαστῶ στὸ στούντιο, ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων.

Ἔτρεξα. Ἦταν πρωΐ. Μόλις ἔφτασα, δίχως περιστροφές, μοῦ ἐξήγησαν τί μὲ ἤθελαν καὶ μοῦ ζήτησαν νὰ «γυρίσω» μερικὰ μέτρα γιὰ δοκιμή.

Ὅταν τελείωσε ἡ δοκιμή, ἔφυγα καὶ πῆγα στὸ σπίτι μου μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιά, ποὺ ἀνησύχησαν ἀπὸ τὴ στάσι μου, δὲν κατώρθωσαν νὰ μοῦ πάρουν λέξι.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἡ πόρτα χτύπησε. Ἦταν ὁ γραμματεὺς τοῦ Μὰρκ Ἀλλεγκρέ, ποὺ ἐρχόταν νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ πὼς ἤμουνα ἡ «βεντέττα» στὸ φίλμ «Βλάξ».

Ἡ προφητεία τοῦ ἀστρολόγου ἐπαλήθευε.

Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς περιγράψω τὴ χαρά μου. Γελοῦσα κι' ἔκλαιγα συγχρόνως.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πέρασα τὴν καλλίτερη παραμονὴ Χριστουγέννων τῆς ζωῆς μου.

Ὁλόκληρο τὸ σπίτι γελοῦσε ἀπ' τὰ τραγούδια μου, τὰ χαρούμενα ξεφωνητά μου καὶ τὰ γέλια τῶν πάππων μου καὶ τῶν γονηῶν μου.

Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε: γύρισα τὸν «Βλάκα» μὲ τὸν Ραιμύ.

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ ROBERT DELAGRANGE

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΙ

ΤΡΕΙΣ ἦταν οἱ ἱππεῖς ποὺ βάδιζαν μόνοι στὴ χλιαρὴ νύχτα, κάτω ἀπὸ τὸν γεμάτο ἀστερισμοὺς οὐρανό. Ἡ σιωπὴ ἦταν βαθειὰ καὶ μονάχα τὸ ρυθμικὸ βῆμα τῶν ὑποζυγίων ἀκουγόταν πάνω στὸ βουβὸ καὶ χλωμὸ χῶμα τῆς ἐρήμου. Ὁ πιὸ γέρος, ὁ Βαλτάσαρ, τυλιγμένος σ' ἕνα λευκὸ μανδύα, προχωροῦσε ἀφίνοντας νὰ διακρίνεται μόνο ἡ σοβαρὴ κατατομή του κάτω ἀπὸ τὴν κουκούλα του μὲ τὶς χρυσὲς παρυφές. Ἀφοῦ μπῆκε στὴν πόλι μὲ τοὺς ἑκατὸ μιναρέδες, ἐκάλεσε τὸν ἄρχοντα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Δὲν ἄκουσες νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ παιδὶ ποὺ ἀνήγγειλαν οἱ μάντεις, καὶ ποὺ γεννήθηκε στοὺς πρόποδας τῶν βουνῶν τοῦ Ἰούδα, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς Δυτικῆς θαλάσσης;

— Τὸ ἄκουσα, ἀπήντησε ὁ Μελχιὰρ καὶ μάλιστα ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω γιὰ νὰ πάω νὰ τὸ προσκυνήσω, γιατὶ ἕνα ἄστρο, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, σηκώθηκε στὸν ὁρίζοντα γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ δρόμο. Θὰ πᾶμε μαζύ, οἱ ὑπηρέτες καὶ τὰ δῶρα ποὺ τοῦ πηγαίνω εἶναι ἕτοιμα.

— Καὶ τί δῶρα πηγαίνεις; ρώτησε ὁ Βαλτάσαρ.

— Λίβανον, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Ὅ,τι προσφέρουν στοὺς μεγάλους αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Καὶ σύ;...

— Ὦ! Ἐγώ, κάτι ποὺ πάντα εἶναι εὐπρόσδεκτο, ἰδίως ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας: χρυσάφι...

— Θαυμάσια! Καὶ τώρα ἂς πηγαίνουμε.

Οἱ δύο ἄρχοντες ἐγκατέλειψαν τὸ παλάτι, ἔπειτα τὴν πόλι. Κουβέντιαζαν μαζύ. Ὁ Βαλτάσαρ, ἀκούραστος παρὰ τὴν μεγάλη του ἡλικία, εἶχε διαβῆ ἀπὸ μῆνες τὸν Γάγγη καὶ εἶχε φθάσει στὶς πεδιάδες τῆς Βακτριανῆς ὅπου ὁ Μελχιὰρ φαινόταν νὰ τὸν περιμένῃ. Τέλος ἔφθασαν στὴν ὡραία χώρα τῆς Καρδεμίδος ὅπου πλατεῖς ποταμοὶ λούζουν τοὺς πρόποδας τῶν λόφων μὲ τὰ κάτασπρα παλάτια καὶ τοὺς ἀνθισμένους κήπους.

Ἕνας νέος ἄνδρας, ὡραῖος καὶ στιβαρὸς ἔτρεξε νὰ τοὺς συναντήσῃ πάνω σ' ἕνα ὁρμητικὸ ἄλογο.

— Ἔμαθα, τοὺς βεβαίωσε, ὅτι συνετελέσθη ἡ ἐμφάνισις τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων, γεννημένου ἀπὸ μιὰ παρθένα. Τὰ καραβάνια καὶ οἱ ταξειδιῶτες ἔφεραν τὴν εἴδησι. Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα ἕως τὴν Παλμύρα. Ἐγνώριζα ὅτι πλησιάζετε. Ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε πηγαίνουμε μαζύ...

— Σύμφωνοι, ἀπήντησε ὁ γέρω Βαλτάσαρ. Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου;

— Ὀνομάζομαι Γάσπαρ, καὶ ἡ ἐξουσία μου ἐκτείνεται σὲ ὅλα ὅσα βλέπετε ἐδῶ... Κοπάδια, κῆποι, χωριὰ καὶ φρούρια, ὅλα μοῦ ἀνήκουν.

— Εἶσαι λοιπὸν βασιληᾶς; ρώτησαν οἱ δύο ἄλλοι.

— Εἶμαι, ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴ δύναμί μου, ἀπὸ τὰ πλούτη μου καὶ ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

— Καὶ πάλι βασιλέα πηγαίνουμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε, εἶπε ὁ Μελχιάρ.

— Ἔτσι λέγουν, καὶ γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ ἄφησα τὰ ὡραῖα μου δώματα καὶ τοὺς κήπους μου...

* * *

Οἱ τρεῖς ἄρχοντες ταξείδευαν νύχτα καὶ διέκοπταν τὴν ἡμέρα τὸ ταξεῖδι τους γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν. Τότε οἱ δοῦλοι τοῦ Βαλτάσαρ ἔστηναν μιὰ σκηνὴ κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ ἑνὸς βράχου, προφυλαγμένη ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο. Ἔτρωγαν λίγο χουρμὰ καὶ λίγα σῦκα καὶ ἔπειτα ὁ γέρος ξαπλωνόταν μέσα στὸν μανδύα του, φρίσσοντας κάπως ἐνόσῳ πλησίαζε ὁ ὕπνος, ὅπως ὅλοι οἱ ἡλικιωμένοι. Ὁ Μελχιὰρ, ποὺ μόλις περνοῦσε τὰ 50, ξάπλωνε ὅπως ἦταν, ἀλλὰ ὁ Γάσπαρ στριφογύριζε στὰ μαξιλάρια του, σχεδὸν γυμνός, σὰν ἀθλητὴς ἢ πολεμιστὴς ποὺ παίρνει δυνάμεις ἀπὸ τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας.

Ἦταν ἀνήσυχος σὰν νὰ νόμιζε πὼς βρίσκεται στὸ κυνῆγι ἢ σὲ κανένα συμπόσιο. Φώναζε τοὺς πολεμιστές του καὶ τὰ σκυλιά του, ἔπειτα ἄρχιζε νὰ γελᾷ, ἔπειτα μουρμούριζε ἀκατάληπτα λόγια.

— Τί συμβαίνει; ρωτοῦσε ὁ Μελχιάρ. Μήπως πρέπει νὰ καλέσω τὸν ἱπποκόμο του;

— Ὄχι, ἀπαντοῦσε ὁ Βαλτάσαρ ποὺ ἔκανε [illegible] ὕπνο. Σὰν ὄνειρα οἱ δυνάμεις τοῦ ὀνείρου τὸν κεντοῦν, κάνουν νὰ βράζῃ τὸ αἷμα του.

Παίρνοντας τότε τὴν κιθάρα [illegible] τὶς χορδὲς καὶ τὶς ἔκανε νὰ [illegible] γλυκὰ [illegible]

«Εἶναι ἡ νεότης ποὺ φλογίζεται ἔτσι. Ἂς τὴν γοητεύσουμε μὲ μιὰν ἁρμονία».

Καὶ ἔπειτα ὅλα κάτω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ξανάπεφταν στὴ σιωπή. Μόλις βασίλευε ὁ ἥλιος, ξανάπαιρναν τὸ δρόμο, οἱ δυὸ πρεσβύτεροι ἀργὰ καὶ ρυθμικά, ὁ νεώτερος σπιρουνίζοντας τὸ ἄλογό του καὶ ὁρμῶντας μέσα σὲ σύννεφο σκόνης. Ἔπειτα ξαναγύριζε πίσω στοὺς ἄλλους.

— Ἐγώ, ἔλεγε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύα, μεγάλωσα πολὺ τοὺς θησαυρούς μου. Ἂν ὁ Μερβάλ, ὁ ἐπιστάτης μου δὲν τοὺς φυλάξῃ καλά, θὰ στραγγαλισθῇ ὅταν ἐπιστρέψω, γιατὶ ξέρω καλὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν σμαραγδιῶν μου, τῶν μαργαριταριῶν καὶ τοῦ χρυσαφιοῦ.

— Ἐγὼ μελετῶ, ἀπήντησε ὁ Μελχιάρ, τὸ σχέδιο μιᾶς εἰσβολῆς στὸ βασίλειο ποὺ εἶναι γειτονικὸ μὲ τὸ δικό μου. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑποτάξω αὐτὴ τὴ χώρα καὶ ἂν δὲν δεχθῇ τοὺς ὅρους μου, ἔχω κάποιον προδότη ποὺ θὰ μοῦ τὴν παραδώσῃ... Καὶ σένα νέε μου, τί σχέδια ἀπασχολοῦν τὸ μπρούντζινο μέτωπό σου ποὺ σκιάζεται ἀπὸ τὶς κατάμαυρες αὐτὲς μποῦκλες;

— Διστάζω, τοὺς ἐνεπιστεύθη ὁ Γάσπαρ, νὰ διατηρήσω ἢ ὄχι τὸ σεράγι τοῦ πατέρα μου; Πρέπει νὰ τὸ πλουτίσω μὲ νέες ἐπιδρομὲς στὴ χώρα τῶν Κιρκασσίων ποὺ ἔχει τὶς ὡραιότερες γυναῖκες ἢ νὰ μείνω ἱκανοποιημένος μὲ τὴν Σύντα, τὴν κόρη τοῦ βεζύρη μου, αὐτὴν ποὺ κάθε μέρα κάτω ἀπὸ τὰ ἔκπληκτα μάτια μου περνᾶ ἀπὸ τοὺς κήπους γλυκειὰ καὶ γεμάτη χάρι σὰν πουλί;....

Καὶ οἱ γέροι ἄρχισαν νὰ ζηλεύουν τὴν ἔννοια τοῦ νέου αὐτοῦ γιὰ τὸν ὁποῖον ὅλες οἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας του κρεμόταν ἀπὸ τὰ σαπφείρινα μάτια ἑνὸς ἀθώου παιδιοῦ.

* * *

Προχωροῦσαν ὁλοένα καὶ τὸ λυκόφως διαδεχόταν τὴν αὐγή, καὶ οἱ πολιτεῖες ἀπομακρυνόταν ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη πίσω τους. Σὲ κάθε πολιτεία, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχή, ὁ βασιληᾶς τοὺς ἔβαζε νὰ ὑποσχεθοῦν ὅτι γυρί[illegible] τους στὸ Θεῖο Βρέφος. [illegible] Ἡ συνοδεία σταμάτησε γιατὶ οἱ ταξειδιῶτες δὲν τολμοῦσαν νὰ προχωρήσουν πρὸς μιὰ τέτοια εὐτελῆ κατοικία. Χρειάσθηκε νὰ περάσῃ ἕνας νέος βοσκός, ντυμένος σὲ δέρμα προβάτου γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο. Βλέποντας τὸ χαμόγελό του καὶ τὴν ἀθῶα του χάρι ὁ Βαλτάσαρ βεβαιώθηκε πὼς θὰ εἶχε ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν οὐράνια φάλαγγα ποὺ διέτρεχε τὸ ἔναστρο στερέωμα ψάλλοντας ὕμνους. Ξανακαβαλλίκεψαν οἱ ἄρχοντες καὶ τὸν ἀκολούθησαν μέσα.

Βρέθηκαν σ' ἕναν σταῦλο γεμᾶτον ἄχυρο. Ἀπὸ μιὰ σχισμὴ τῆς ὀροφῆς διακρινόταν τὸ ἄστρο λαμπρότερο καὶ ἀπὸ τὸν λαμπρότερον ἀστερισμό. Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Ἔβλεπες μόνο δύο ζῶα πίσω ἀπὸ τὴ φάτνη: ἕνα βῶδι καὶ ἕναν γάϊδαρο. Στὸν τοῖχο, στὴ σειρὰ στεκόνταν οἱ βοσκοὶ καὶ μπροστά τους γονατισμένες οἱ γυναῖκες τους μὲ τὰ μικρά τους. Ἡ εἴσοδος τῶν ξένων προξένησε κάποια ἔκπληξι. Ψίθυρος ἀκούσθηκε καὶ τὸ νεογέννητο ξύπνησε. Ἕνα ὑπερφυσικὸ φῶς ἀντανακλοῦσε γύρω του, φωτίζοντας τὰ πάντα, τὰ ακυμμένα πρόσωπα, τὰ γέρικα ξύλα. Ὁ πρῶτος ἄρχοντας στάθηκε στηριγμένος στὸ μακρὺ ραβδί του. Ἀπὸ πίσω οἱ ἄλλοι. Ἔφεραν τὰ δῶρα, τὸ χρυσάφι τῶν πλουσίων, τὸ λιβάνι τῆς ἰσχύος, τὴν μύρρα... Καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλαισιματάκι, τὸ μισογερμένο στὸ ἄχυρο ἀκτινοβολοῦσε μιὰ ἀδιαφιλονίκητη λαμπρότης. Στὰ σημεῖα αὐτὰ οἱ ξένοι ἀνεγνώρισαν τὸν ἄρχοντα αὐτὸν ποὺ εἶχαν ἤδη ἀναγγείλει οἱ μάντεις καὶ οἱ προφῆται.

— Τί εἴμαστε ἐμεῖς, ἔλεγαν, οἱ φτωχοὶ ἡγεμονίσκοι μπροστὰ στὸ Παιδὶ αὐτὸ ποὺ θὰ ἐπαναστατήσῃ τὴ Γῆ!

Γιὰ πολὺ ἔμειναν σκεπτικοὶ καὶ γεμᾶτοι θαυμασμό.

— Τί θαῦμα! σκέφθηκε ὁ πρῶτος.

— Τί ἁπλότης! μουρμούρισε ὁ μεσόκοπος.

— Τί ὀμορφιά! στέναξε ὁ τρίτος, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα πήγαινε ἀπὸ τὴν μητέρα στὸ παιδί, ἐνῷ ἔνοιωθε νὰ ξεχύνεται μέσα του τὸ ἔνστικτο τῆς οἰκογενείας ποὺ λανθάνει στὴν καρδιὰ τῶν νέων.

Ἔπειτα σηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν, ἀφοῦ τὸ ἄστρο ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσε εἶχε ἐξαφανισθῆ. Σημεῖο ὅτι τέλειωσαν τὴν ἀποστολή τους. Γύρισαν λοιπὸν ἀπὸ ἄλλο δρόμο συζητῶντας γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ εἶχαν ἰδῆ. Καὶ τέλος ἔφθασε μιὰ νύχτα ὅπου στάθηκαν στὸ σταυροδρόμι τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Βαλτάσαρ σταμάτησε καὶ εἶπε:

— Φίλοι, βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα ὑπέροχο θέαμα, γιὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἀπόγονοί μας θὰ συζητοῦν ἕως τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἐγὼ ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ταπεινότητα τοῦ βασιλέως τῶν οὐρανῶν, δὲν θέλω πιὰ νὰ βλέπω πτωχοὺς στὸ βασιλειό μου. Πουλῶ τὰ διαμάντια μου, χύνω τὸ χρυσάφι μου καὶ ἐξαφανίζω τὴ δυστυχία τοῦ λαοῦ μου.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ Μελχιάρ, ἀπαρνιοῦμαι τὴν ἀδικία καὶ τὴν βία. Μόνο μέσα στὸ κράτος μου τὸ Δίκαιο θὰ βασιλεύσῃ, προστάτης τοῦ ἀδυνάτου.

Ὁ Γάσπαρ στεκόταν σκεπτικός, ἐκεῖ στὸ κατῶφλι τοῦ βασιλείου του. Ὁ πρεσβύτης τὸν παρατηροῦσε μὲ τρυφερότητα, ἔπειτα βάζοντας τὸ χέρι στὸ στιβαρό του ὦμο:

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, εἶσαι τώρα στὸν τόπο σου. Γιὰ μᾶς ὁ δρόμος εἶναι ἀκόμα μακρύς. Ἡ Ἄρκτος τοῦ Βοορᾶ μοῦ δείχνει τὸν δρόμο μου γιὰ τὶς χιονισμένες μου κορυφές. Ἐσὺ κλεῖσε τὸ χαρέμι σου, διῶξε τὸν εὐνοῦχο σου καὶ ἀπαρνήσου τὴν ἡδονὴ ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο δειλόν, ἀδρανῆ καὶ σκληρόν. Ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴν ὡραία Σύντα ποὺ μπόρεσε νὰ ἀγγίξῃ τὴν καρδιά σου. Θὰ σοῦ δώσῃ τὸ πρῶτο σου παιδί, ἐλπίδα καὶ ἄνθος τῆς φυλῆς σου. Τὸ παιδὶ ποὺ προσκυνήσαμε τώρα φέρνει σὲ νέο δρόμο τὸν ἄνθρωπο. Ἂς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ τῆς φάτνης καὶ ἡ ζωή μας ἂς εἶναι μόνο ἀγάπη.

Εἶπε, καὶ ἔπειτα ἀγκαλιάζοντας τὸν νέον χάραξε στὸ μέτωπό του ἕνα μυστηριῶδες σημεῖον. Ἕνας γιγάντιος Νέγρος πλησίασε. Κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ χέρι του μιὰ πλούσια στολισμένη καμήλα γονάτισε ἀμέσως. Ἔπειτα μὲ τὰ μελαχροινὰ μπράτσα του σήκωσε τὸ γέρο ἄρχοντα σὰν φτερὸ καὶ τὸν τοποθέτησε στὴ ράχη τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἀνασηκώθηκε μαλακά. Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἡ σκιὰ τοῦ σώματός του ἁπλώθηκε ἀτελείωτη... Ἡ πομπὴ παρετάχθηκε πίσω του, πέρασε ἀργὰ τὸ δρόμο καὶ χάθηκε λίγο-λίγο πρὸς τὴν Ἀνατολή, πίσω ἀπὸ τοὺς ἀμμώδεις κυματισμοὺς τῆς ἐρήμου.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ.. ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

Στὸ Φυσιολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαλτιμόρης φυλάσσεται ἡ καρδιὰ κάποιου Ἑβραιορώσσου ποὺ ὠνομαζόταν Ἐδουάρδος Λεβί. Ὅταν — πρὸ πολλῶν χρόνων—ἔπαλλεν ἀκόμη ἡ καρδιὰ αὐτή, ἄκουγε ὁ καθένας ποὺ θ' ἀκουμποῦσε τὸ αὐτί του ἀπάνω στὸ στῆθος ποὺ τὴν φύλαγε, ὁλόκληρα μουσικὰ κομμάτια! Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἐδουάρδου Λεβὶ ἔπαιζε σὰν ἕνα μικρὸ ὀργανέττο!....

Ἡ περίφημη αὐτὴ καρδιὰ δὲν εἶχε τὴν περίεργη αὐτὴ ἰδιότητα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ τὴν ἀπέκτησε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ κάτοχός της κτυπήθηκε στὸ στῆθος μὲ ξιφολόγχη ἀπὸ ἕνα Ρῶσσο φρουρὸ τῆς Σαχαλίνης, ὅπου ἦταν ἐξόριστος.

Ὁ Ρωσσοεβραῖος ἐξόριστος, μετὰ τὸ τραῦμα του αὐτό, κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ Σαχαλίνη καὶ νὰ φτάσῃ στὴ Βαλτιμόρη, ὅπου παρουσιάστηκε στὸ Πανεπιστήμιο καὶ προεπώλησε τὴ μουσικὴ καρδιά του γιὰ 500 λίρες.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΜΠΟΕΜ

Χτές, βλέποντας ἕνα χελιδόνι νὰ μᾶς ξαναφέρνη τὴν Ἄνοιξη, θυμήθηκα πάλι τὴν ὤμορφη ποὺ κάποτε μὲ εἶχε ἀγαπήσει. Κι' ὁλημερίς, σκεπτικὸς στεκόμουν μπροστὰ στὸ παληὸ ἡμερολόγιο τοῦ χρόνου ποὺ τόσο εἴχαμε ἀγαπηθεῖ....

—Ὄχι, ἡ νειότη μου δὲν πέθανε, δὲν πέθανε ἡ ἀνάμνησί σου. Κι' ἂν τὴν πόρτα μου χτυποῦσες, ἡ καρδιά μου θἄρχόταν νὰ σ' ἀνοίξῃ. Γιατὶ σὰν ἀκούει τ' ὄνομά σου, τρέμει πάντα....

—Μοῦσα τῆς ἀπιστίας, ξαναγύρισε νὰ φᾶμε πάλι μαζὺ τὸ εὐλογημένο ψωμὶ τῆς εὐθυμίας.

—Τῆς καμαρούλας μας τὰ ἔπιπλα, αὐτοὶ οἱ παληοὶ φίλοι τοῦ ἔρωτά μας, παίρνουν κι' ὅλας μιὰ ὄψι χαρούμενη μὲ τὴν ἐλπίδα μόνο τοῦ γυρισμοῦ σας. Ἔλα, θὰ ξαναϊδῇς, ἀγαπημένη μου, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἡ φυγή σου τἄκανε νὰ πενθήσουν, τὸ μικρὸ κρεββάτι καὶ τὸ μεγάλο ποτῆρι, ὅπου συχνὰ ἔπινες τὸ μερτικό σου....

—Θὰ ξαναβάλῃς τὸ λευκό σου φόρεμα, μὲ τὸ ὁποῖο στολιζόσουν ἄλλοτε κι' ὅπως ἄλλοτε τὶς Κυριακὲς θὰ πηγαίνουμε νὰ τρέχουμε μέσα στὰ δάση. Καθισμένοι τὸ βράδυ κάτω ἀπ' τὰ σύδεντρα, θὰ πίνουμε πάλι τὸ λαμπρὸ κρασί, ὅπου τὸ τραγοῦδι σου μούσκευε τὰ φτερούγια του πρὶν νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα...

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Παρὰ λίγο νὰ εἶχε γίνει ...μαγείρισσα!

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ὅπως τὴν βλέπει ὁ θεῖος της σωφὲρ στὴ Στοκχόλμη

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο διάσημος σήμερον.

Ὁ κ. Μ. Ο. Γκούσταφσον ἀφηγεῖται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν φτωχικὴ παιδικὴ ζωὴ τῆς διασήμου σήμερα «στάρ», ἡ ὁποία παρὰ λίγο νὰ γίνῃ... μαγείρισσα.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑΝ τοῦ ἐσχάτως πραγματοποιηθέντος ταξειδίου τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος Γκρέτας Γκάρμπο εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ ἐφημερὶς «Παρὶ Σουὰρ» δημοσιεύει ἕνα σπάνιον δοκουμέντον: ἕνα ἄρθρον γραμμένον ἀπὸ τὸν θεῖον τῆς γοήσσης, κύριον Μ. Ο. Γκούσταφσον, ὁ ὁποῖος σήμερα δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ταπεινός... σωφὲρ εἰς τὴν Στοκχόλμην.

«Ὅταν γεννήθηκε τὸ πρῶτο παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ ὁποῖος ἐζοῦσε τότε εἰς τὸ Μαλμόε, μοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα, εἰς τὸ ὁποῖον μοῦ ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων: «Θὰ ὀνομάσουμε τὴν κόρη μας Γκρέτα ὅπως καὶ ἡ μαμά της. (Γκρέτα εἶναι ὑποκοριστικὸ τοῦ Μάργκαρετ). Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα πάντως ἕνα ἀγόρι. Μιὰ κόρη ποτὲ δὲν ἱκανοποιεῖ ἀπόλυτα, κοστίζει πολὺ καὶ δὲν κατορθώνει παρὰ σπανίως νὰ βρῇ ἕνα καλὸ ἐπάγγελμα».

»Ξαναδιαβάζω τὸ γράμμα αὐτὸ — συνεχίζει ὁ κ. Γκούσταφσον — καὶ συγχρόνως βλέπω νὰ γράφουν στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἡ Γκρέτα κερδίζει τώρα ἑκατομμύρια. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι πολὺ μακρυὰ ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ ἀδελφός μου μοῦ ζητοῦσε νὰ βρῶ γιὰ τὴν ἀνεψιά μου μιὰ θέσι κάπως καλλίτερη ἀπὸ τὴν θέσι τῆς πωλητρίας ποὺ εἶχε! Πόσο λίγο ξέρουμε τοὺς ἀνθρώπους.

Η ΓΚΡΕΤΑ..... ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

»Ὡστόσο κάποτε κάποιο πρόσωπον μὲ μεγάλην περιουσίαν ποὺ ζοῦσε εἰς τὸ Μαλμόε — ἀνεψιὰ ἑνὸς τραπεζίτου — ἐζήτησε μιὰ καλὴ μαγείρισσα. Ἔσπευσα νὰ γράψω στὸν ἀδελφό μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀπήντησε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Γκρέτα σήμερα ἔχει, δὲν ξέρω γιατί, διαφορετικὲς ἰδέες. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ θέσι ποὺ προσεφέρθης νὰ μᾶς βρῇς, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃ. Μοῦ λέγει ὅτι θέλει νὰ τὰ κάμῃ ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὑπηρέτρια. Μιὰ φίλη της, ἡ Μάρθα, τῆς ἔβαλε τὴν ἰδέα ν' ἀνεβῇ στὸ θέατρο! Τί τρέλλα! Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία!».

»Τὸ γράμμα αὐτὸ φέρει ἡμερομηνίαν 8 Δεκεμβρίου 1922.

* * *

»Ὅταν ἡ Γκρέτα ἦταν 7 ἐτῶν οἱ φιλενάδες της τὴν ἐφώναζαν «φραῖκχεν» (δεσποινίδα), τόσο εἶχε ἀγέρωχο ὕφος! Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κολύμπι καὶ τὸ διάβασμα. Τοὐλάχιστον ἡ ἀνάμνησις ποὺ ἔχω ἀπὸ τὴν ἀνεψιοῦλα μου αὐτή, εἶναι ἡ ἐντύπωσις ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ διαβάζει διαρκῶς. Σὲ ἡλικία 4 ἐτῶν ἐγνώριζε νὰ διαβάζῃ ἀπταίστως καὶ σὲ ἡλικία 6 ἐτῶν ἔγραφε σχετικῶς πολὺ καλά. Ἦταν ὅμως καὶ τρομερὰ σκανδαλιάρικο παιδί. Δὲν ἄφινε τίποτε στὴ θέσι του, τίποτε ὄρθιο!

ΚΑΚΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ!

»Τὸ ἑπόμενο καλοκαῖρι ποὺ ἦλθε ἡ μικροῦλα νὰ περάσῃ μαζύ μας τὶς διακοπές, ἦταν τὸ ἴδιο σκανδαλιάρα... μέχρις ἀπελπισίας. Τὴν ρωτήσαμε πῶς τὰ πέρασε στὸ σχολεῖο της καὶ μᾶς ἀπήντησε: «Ὄχι καὶ τόσο καλά. Εἶναι δυὸ μῆνες τώρα ποὺ.... μὲ ἔδιωξαν. Ἤμουν, λένε, ἀδιόρθωτη....».

»Τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεώς της ἡ Γκρέτα ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια. Ἦταν ἀνυπόφορη. Σκαρφαλώνοντας σὲ ἕναν φράκτη, ἔπεσε κάτω καὶ κτύπησε ἄσχημα στὸν μηρό. Δὲν γνωρίζω ἂν σήμερα ἀκόμη ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἔχει καμμιὰ οὐλὴ στὸ ἄνω μέρος τοῦ δεξιοῦ μηροῦ, ποὺ τὴν ἀπέκτησε χάρις στὴν τρέλλα της ὅταν ἦταν 8 ἐτῶν καὶ ὠνομάζετο «Φραῖκχεν Γκρέτα»... Ὡστόσο, καὶ ἂν ἡ οὐλὴ ἔχει ἐξαλειφθῆ, φαντάζομαι ὅτι ἡ ἀνάμνησις θὰ μένῃ....

»Ἔτσι ἡ Γκρέτα ἔμεινε τὶς ὀκτὼ πρῶτες ἡμέρες τῶν διακοπῶν της στὸ κρεββάτι. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ ξέρω ἂν αὐτὸ ὠφείλετο στὸ πάθημά της, ἄρχισε ν' ἀλλάζῃ χαρακτῆρα. Ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ μαλακή. Δέχθηκε νὰ φορέσῃ ποδιά, πρᾶγμα ποὺ ἕως τότε δὲν τὸ ἤθελε μὲ κανένα λόγο καὶ ἄφινε νὰ τὴν κτενίζουμε κάθε πρωΐ. Ἕως τὴν ἡλικία ἐκείνη εἶχε μιὰ τρομερὴ ἀπέχθεια γιὰ κάθε σχετικὸ μὲ τουαλέττα, μὲ τὸ νερό, μὲ τὸ σαποῦνι, μὲ τὴν πετσέτα. Νομίζω ὅτι συνέβαλα καὶ ἐγὼ λίγο στὴν καλλιέργειά της... Ἐγὼ τὴν ἔμαθα νὰ κολυμβᾶ. Συχνὰ τὴν ἔπαιρνα πάνω στὰ γόνατά μου καὶ τότε γινόταν πιὰ τελείως παιδί. Ἦταν τρομερὰ ἀδύνατη ἡ φτωχὴ μικροῦλα, ἂν καὶ ἔτρωγε γιά.... τέσσαρες! Ἐρχόταν στὸ σπίτι μας ἐπὶ μερικὰ χρόνια ἀκόμη, ἕως τὰ δεκαπέντε της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τόσο σιωπηλή, ὥστε τὴν ἔπαιρνες.... γιὰ βουβή! Δὲν μιλοῦσε μὲ κανέναν.

»Δυὸ χρόνια ἀργότερα ξανάηλθε γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ ἕνα μικρὸ βάζο ποὺ χρειαζόταν. Φυσικά, τῆς τὸ ἔδωσα. Ἔκτοτε δὲν τὴν ξαναεῖδα.... παρὰ στὸν κινηματογράφο. Ἴσως τώρα τὴν συναντήσω στὸ ταξεῖδι ποὺ θὰ κάμῃ τώρα στὴν πατρίδα μας...».

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν, ὅταν ἐκινδύνευσε νὰ γίνῃ... μαγείρισσα.

Ἰαπωνίδες Ἀεροπόροι

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὸ ἐθνικιστικὸν καὶ στρατιωτικὸν πνεῦμα ἐπιδρᾷ βαθύτατα καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν. Γυναῖκες ἀσκοῦνται εἰς τὴν σκοποβολήν, καταρτίζουν τάγματα καὶ ἐπιδίδονται ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀεροπορίαν. Εἰς τὴν εἰκόνα, ἡ κόρη τοῦ κόμητος Ματσουντάϊρα, ἀρχηγοῦ μιᾶς τῶν παλαιοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἰαπωνικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία ἔχει καταταγῆ εἰς τὴν ἀεροπορίαν. Ἡ δὶς Ματσουντάϊρα μὲ τὸ ἀεροπλάνον της ἐξετέλεσε τολμηροτάτας πτήσεις ἕως τώρα, τελευταίως δὲ ἐπέταξε εἰς τὴν Κίναν καὶ ἐπάνω ἀπὸ πεδία στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

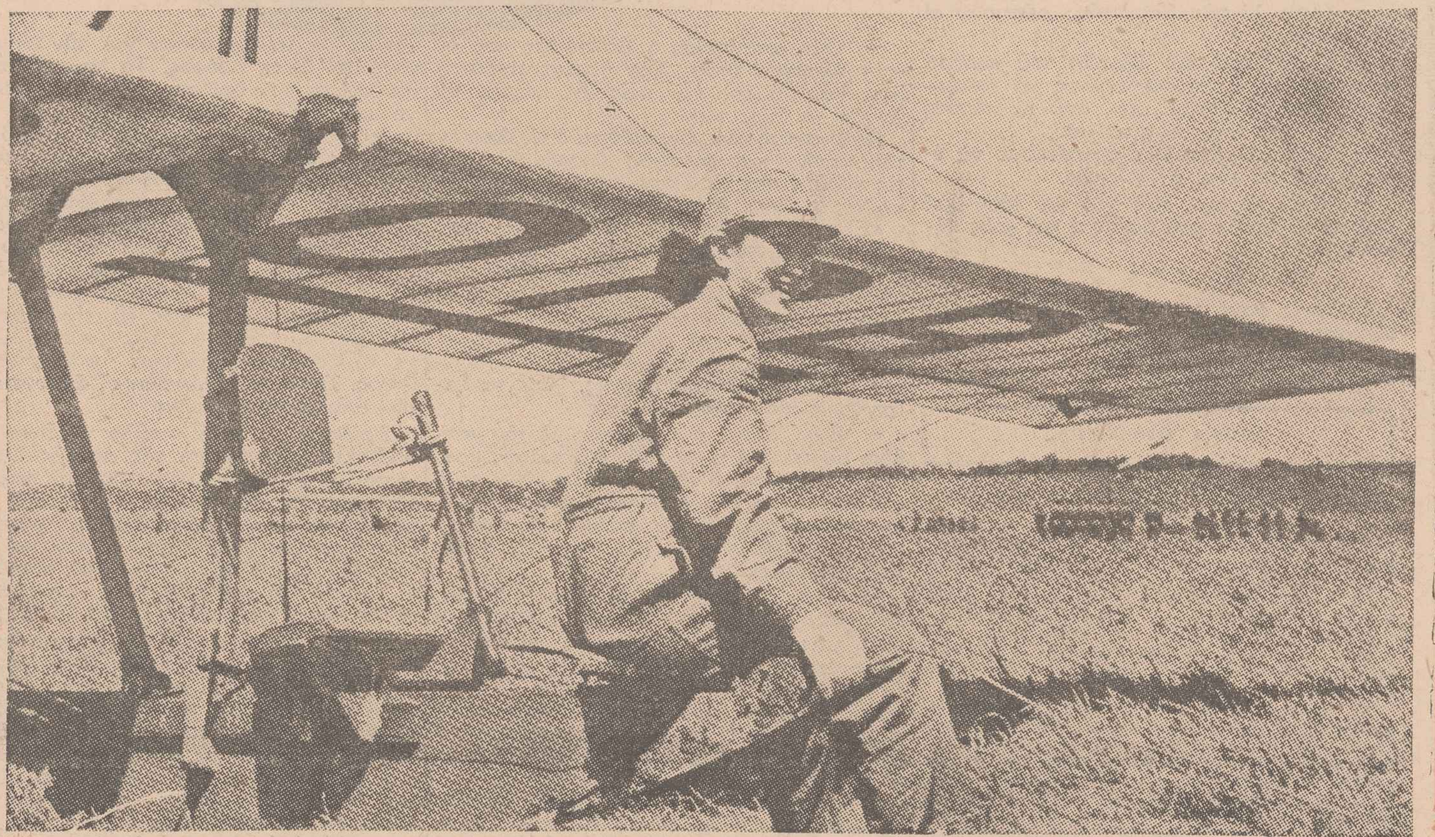

ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

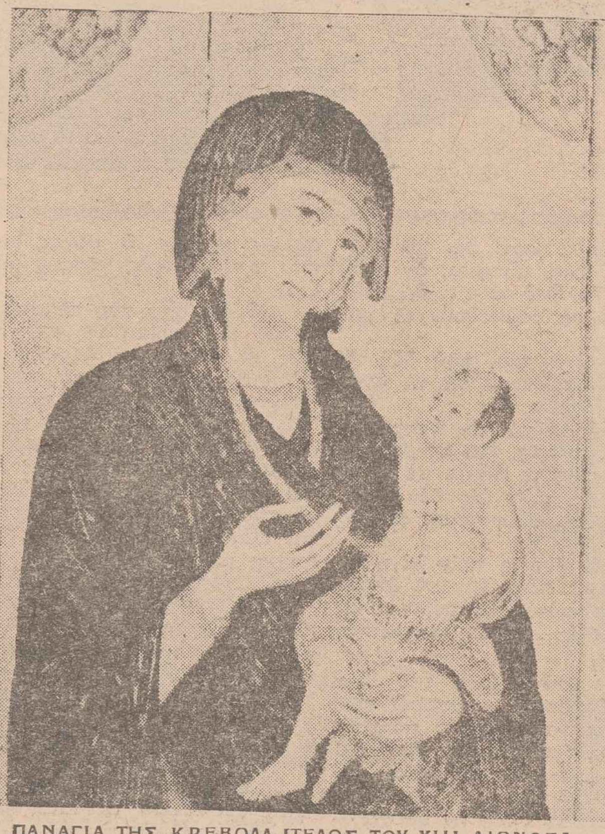
ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΚΡΕΒΟΛΛ [ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ XIII ΑΙΩΝΟΣ]

Ἂν καὶ διατηρεῖ κάτι ἀπὸ τὴν στάσιν τῶν Βυζαντινῶν Ἁγίων Παρθένων, ἔχει ἐν τούτοις τὸ πρόσωπο κάπως ζωηρό. Ἀπὸ τοῦ XII αἰῶνος μὲ τὸν Σιμαμποῦε, κατόπιν μὲ τὸν Τζιόττο, οἱ Ἰταλοὶ ζωγράφοι ἔδωσαν πνοὴν ζωῆς εἰς τὰς ἀνεκφράστους εἰκόνας, τῶν ὁποίων τὰ μοντέλλα μετεμορφώνοντο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ἡ τέχνη ὅμως ἀκόμη δὲν ἔφθασε νὰ γίνῃ φυσική.

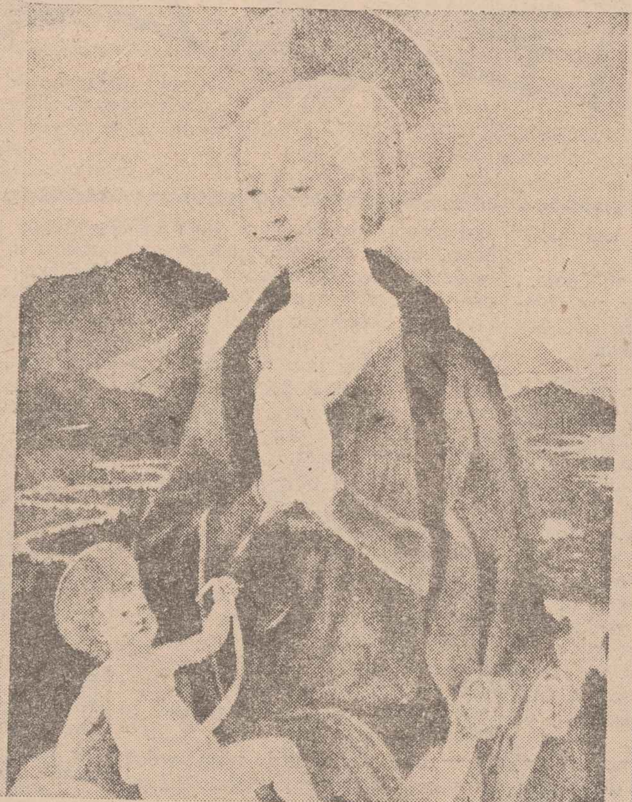
ΜΠΑΛΝΤΟΒΙΝΕΤΤΙ [XV ΑΙΩΝ]

Κατὰ τὸν XV αἰῶνα ὁ ρεαλισμὸς ἐπραγματοποίησε τεραστίας προόδους. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου οἱ ζωγράφοι εὕρισκαν μοντέλα τελείας καλλονῆς, βλέπομεν νὰ ἀναφαίνωνται Ἅγιαι Παρθένοι, αἱ ὁποῖαι φέρουν εἰς τὰ χαρακτηριστικά των ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην καλλονήν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως εἰς τὴν ἔκφρασίν των τὴν ἀνταύγειαν τοῦ πλέον γνησίου μυστικισμοῦ. Εἶνε πραγματικὰ ἡ εὐλογημένη ἐποχὴ τῆς θρησκευτικῆς τέχνης.

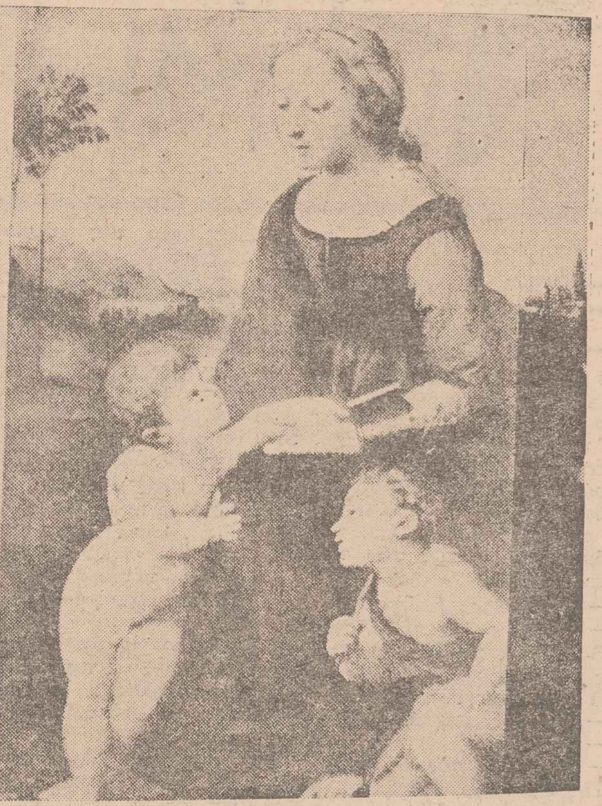
Η ΩΡΑΙΑ ΚΗΠΟΥΡΟΣ [ΡΑΦΑΗΛ XVI ΑΙΩΝ]

Ἡ παρθένος αὐτὴ εἶνε ἡ πλέον ὡραία τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ ὁμοιάζει περισσότερον πρὸς μιαν μητέρα δυστυχισμένην παρὰ πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῶν Ἀγγέλων. Κατὰ τὸν XVI αἰῶνα, ὁπότε ἡ Ἀναγέννησις ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπόγειόν της, οἱ Ἰταλοὶ ζωγράφοι κατέχουν καλῶς τὴν τεχνικήν των, ἀλλὰ δύναταί τις νὰ τοὺς κατηγορήσῃ ὅτι εἶνε περισσότερον τοῦ δέοντος «ἀνθρώπινοι» εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν θείων μορφῶν.

ΔΕΝ εἶναι μήπως ἡ κατάλληλη στιγμὴ ν' ἀναζητήσωμε εἰς τὰ ἀριστουργήματα ποὺ ἐφτιάχτηκαν κατὰ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων καὶ ποὺ παριστοῦν τὸ θεῖον σύμπλεγμα τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Παιδίου, ἕνα μάθημα τῆς Ἱστορίας τῆς θρησκευτικῆς τέχνης;

—Ἦταν πρῶτα, κατὰ τὸν μεσαίωνα, τόσο στὶς μινιατοῦρες τῶν χειρογράφων, ὅσο καὶ στὶς τοιχογραφίες, μορφὲς χωρὶς ἔκφρασι. Ὕστερα ἦλθαν στὴν Ἰταλία οἱ πρῶτοι καρποὶ τῆς Ἀναγεννήσεως. Οἱ ζωγράφοι γύρισαν τὰ μάτια πρὸς τὴ φύσι κι' ἐκεῖ βρῆκαν μὲ τί νὰ ἐμψυχώσουν, μὲ μιὰ ζωηρὴ πνοή, τὶς ψυχρὲς εἰκόνες ἢ τὰ χονδροειδῆ ὁμοιώματα τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

— Λίγο ἀργότερα οἱ «Κατροσαντὶστ», στὴ Φλωρεντία πρὸ πάντων, βρῆκαν στὴ γυναικεία καλλονή, τόσο τέλεια στὴν Ἰταλία, μιὰ πηγὴ ἐμπνεύσεως, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὶς ὑπέροχες Παρθένες των, τῶν ὁποίων ἡ πνευματικότης εἶνε προικισμένη μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα, ποὺ μποροῦν νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιά.

—Ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Φλάνδρα, παρήγαγαν, αὐτὸν τὸ καιρό, ἔργα μὲ ἀνάλογη χάρι, ἀλλὰ διαφορετικοῦ τύπου.

—Τέλος μὲ τὸ XVI Ἰταλικὸ αἰῶνα ἦλθε ὁ θρίαμβος τῆς ἐπιστήμης τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς εἴδους λατρείας διὰ τὴν σωματικὴν αἴγλην, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ χριστιανικό. Ἀλλὰ τὸ πᾶν, τότε, στὰ ἤθη καὶ στὴν κοινωνία ἐπέβαλλε ἀκόμη στοὺς καλλιτέχνες νὰ ἀφιερωθοῦν εἰς ἀντικείμενα θρησκευτικά. Τὸ ἔκαμαν, ὄχι, ἴσως, χωρὶς πίστι, ἀλλὰ ἀνθρωποποιῶντας τὶς ἱερὲς μορφές.

—Κατὰ τὸν XVII αἰῶνα ἕνας Ρούμπενς στὴ Φλάνδρα, ἕνας Πουσσὲν στὴ Γαλλία, ἕνας Γκουέρκιν στὴν Ἰταλία, θὰ εἶναι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο προσηλωμένοι, οἱ μὲν μὲ τὴ ζωή, οἱ δὲ μὲ τὴ φόρμα, ποὺ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ χαμογελάσωμε, μὲ τὸ νὰ ἔχουν τὴν πρόθεσι νὰ μᾶς διδάξουν. Θὰ ἰδοῦμε ἐν τούτοις στὴν Ἱσπανία τὸν ζῆλον τοῦ ἐθνικοῦ ταμπεραμέντου μὲ τοὺς Ριμπέρα, Μουρίλλο, Θούρμπαραν, νὰ ἐξαίρουν τὸν ρεαλισμὸ τῆς γῆς καὶ στὴν Ὀλλανδία ἕνα Ρέμπραντ νὰ τὸν φωτίζῃ μὲ τὶς ἀνταύγειες τῆς μεγαλοφυΐας του σὰν μεγάλου φιλοσόφου.

—Ὕστερα, ἐπὶ διακόσια χρόνια, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν ὑπάρχει θρησκευτικὴ τέχνη. Τὸ πλεῖστον τῶν ζωγράφων θὰ φαίνωνται πὼς τὴν ἀγνοοῦν καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ περιμένωμε μέχρι τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἕνα Ντεβαλλιὲρ ἢ ἕνα Μωρὶς Ντενὶ νὰ ἐνδιαφέρωνται πάλι γι' αὐτήν.

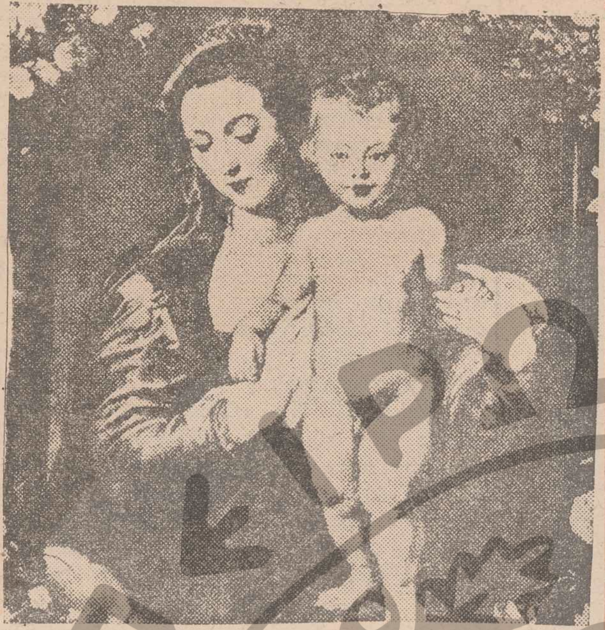
ΡΟΥΜΠΕΝΣ. ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ [XVII ΑΙΩΝ]

Ἐνῶ ἔχομεν ἕνα γοητευτικώτατον μπεμπέ, ποὺ κρατάει μιὰ ἐπίσης γοητευτικὴ γυναῖκα. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωγραφικὴ τώρα δὲν δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς πνευματικὰς σφαίρας, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι καταβάλλει προσπαθείας διὰ νὰ τὰς φθάσῃ, προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι στέφονται ὑπὸ ἐπιτυχίας.

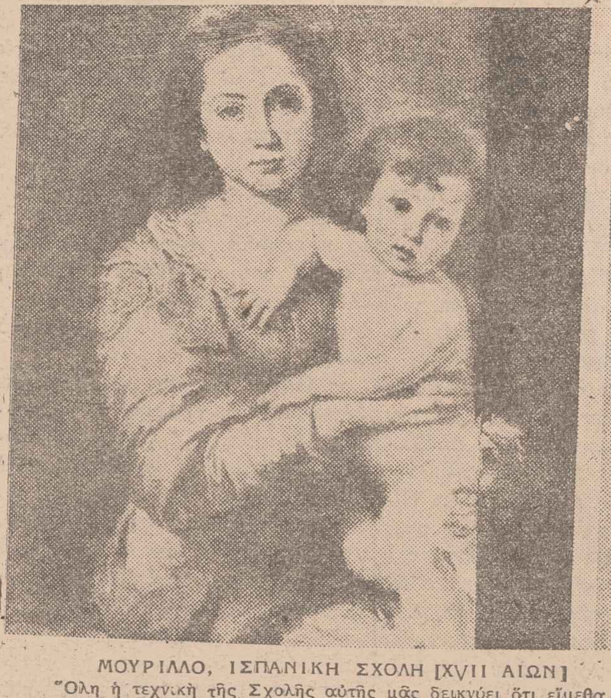
ΜΟΥΡΙΛΛΟ, ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ [XVII ΑΙΩΝ]

Ὅλη ἡ τεχνικὴ τῆς Σχολῆς αὐτῆς μᾶς δεικνύει ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν ἰδίαν μὲ τὴν προηγουμένην ἐποχήν. Ὑπάρχει ὅμως περισσότερος «σπιρτουαλισμὸς» εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Μουρίλλο, ὅπου ἀντανακλᾶται ὅλη ἡ ζέσις τῆς ἱσπανικῆς θρησκευτικότητος.

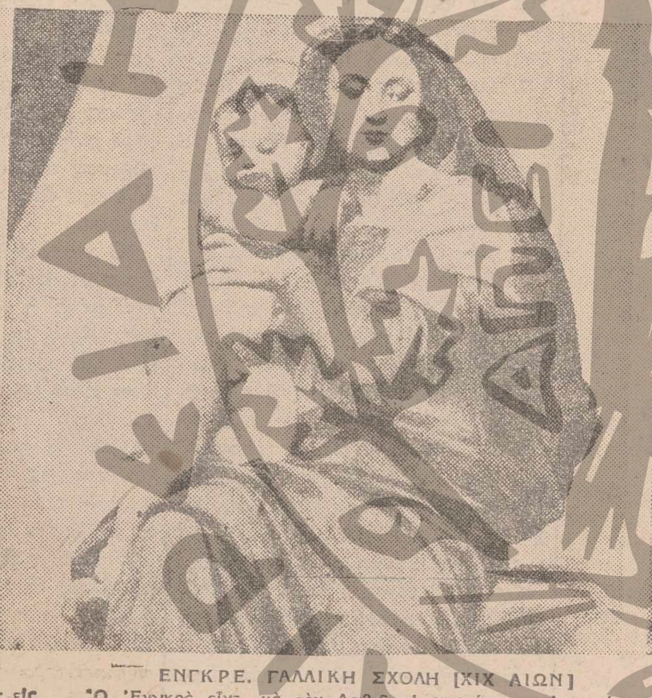
ΕΝΓΚΡΕ. ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ [XIX ΑΙΩΝ]

Ὁ Ἐνγκρὲ εἶνε, μὲ τὸν Δαβίδ, ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀκαδημαϊσμοῦ, δηλαδὴ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πειθαρχίαν τῆς τέχνης, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἀρχαίων καὶ τοῦ Ραφαήλ. Τὴν τέχνην διακρίνει περισσοτέρα πειθαρχία ἀπὸ ἔξαρσιν.

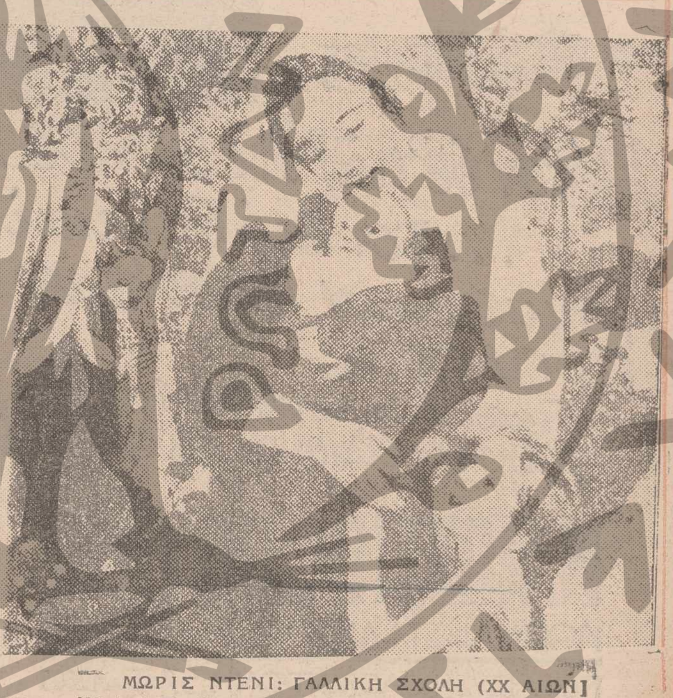
ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΝΙ: ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ (XX ΑΙΩΝ]

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος καὶ τὸ Παιδίον εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον. Ἡ θρησκευτικὴ ζωγραφικὴ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ XIX αἰῶνος ἔπεσεν εἰς μίαν τελείαν παρακμήν. Αἱ ἐκκλησίαι δὲν ἐκοσμοῦντο παρὰ μὲ ἀντιγραφὰς καὶ ἀπομιμήσεις.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ — ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

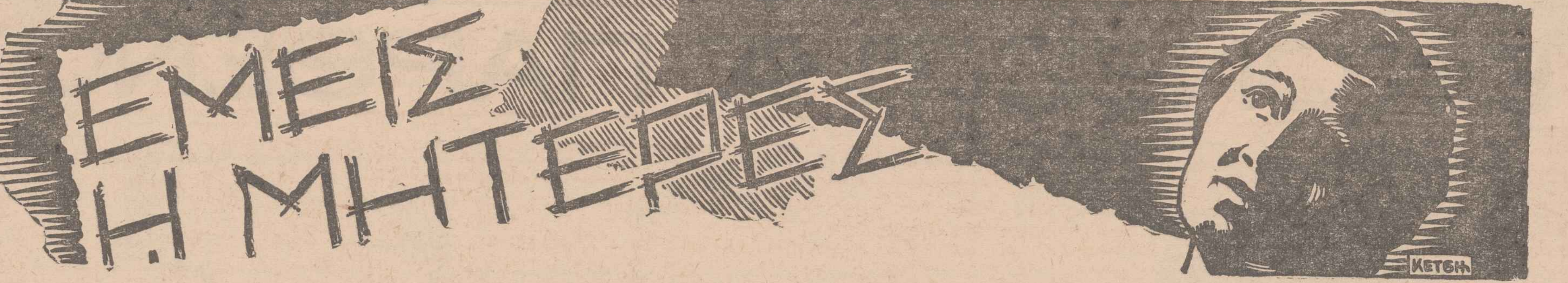

7ον

ΕΙΔΑ τὸν Κάρολο Ρεϊνάλ, τῆς εἶπα.

Μὲ κυττάζει μὲ βλέμμα γεμᾶτο περιέργεια, μιὰ περιέργεια πονεμένη, ποὺ μὲ κάνει νὰ σκέπτωμαι πόσο λίγη βάσι ἔχει ἡ δήλωσί της πὼς θέλει νὰ ζήση μόνη: Ἄ, νᾶτο, τὸν ἀγαπᾶ, τὸν ἀγαπᾶ, τὸ βλέπω ὁλοφάνερα... Φορεῖ τὴν μάσκα τοῦ πάθους ποὺ δὲν γνωρίζει χαλινάρι, ποὺ δὲν ξέρει φόβο, τοῦ μεγάλου αἰσθήματος σὰν τὸν θάνατο.

— Τὸν εἶδες; Ποῦ εἶνε;

— Ἔφυγε γιὰ τὴ Ρωσσία...

Μιὰ χαρὰ φωτίζει τὸ πρόσωπό της, μιὰ χαρά, ποὺ δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι.

— Ὥστε ξέρεις πὼς μ' ἀγαπᾶ;

— Ναί.

— Καὶ πὼς τὸν ἀγαπῶ;

Τὴν κυττάζω κατάματα μὲ ὕφος σκληρό:

— Δὲν τὸ πιστεύω. Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω. Ὄχι, δὲν τὸν ἀγαπᾶς ἐσύ. Τὸ καθῆκόν σου δὲν εἶνε ἐκεῖ. Ἔχεις ἕνα παιδί...

Τὸ ἁμάξι προχωρεῖ σιγά, ἤδη ἔχομε φθάσει.

— Δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸ καθῆκόν σου, ἀκοῦς; τῆς ἐπανελάμβανε συνεχῶς.

Ἡ Νικόλ, σὰν νὰ ξέφυγε ἀπὸ ἕναν δικό της κόσμο καὶ μοῦ εἶπε:

— Τὸ ξέρω, μητέρα, τὸ ξέρω...

Ἔχει τόση ἁπλότητα συγκινητικὴ ἡ δήλωσί της αὐτή, ποὺ δὲν θέλησα πιὰ νὰ ἐπανέλθω.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, μητέρα, ἢ θὰ χωρίσω μὲ τὸν Μαρσιὰλ ἢ θὰ πεθάνω...

— Νικόλ!

— Ναί, ναί, ὅ,τι λέω εἶνε σοβαρό. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης... Εἶπα τόσες φορὲς πὼς εἶμαι δεμένη μὲ νόμους, πὼς ἐσεῖς μᾶς διδάξετε πίστι σ' αὐτούς, ὅπως κι' ἐσᾶς σᾶς δίδαξαν οἱ γονεῖς σας... μὰ εἶνε κι' ἄλλοι ποὺ ἁρπάζονται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νόμους γιὰ νὰ τυραννοῦν, νὰ καταδυναστεύουν... Δὲν μπορεῖς ἐσύ, πῶς νὰ στὸ πῶ, δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσης...

Φτάσαμε. Ἀνέβηκε πρώτη τὰ σκαλοπάτια καὶ τὴν ἀκολούθησα, ὅπως ἀκολουθεῖ κανεὶς ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο σὲ ὧρες ἀγωνίας.

Μοὔδωσαν ἕνα πελώριο δωμάτιο σχεδὸν ἄδειο, πλάϊ στὸ δικό τους.

Τὸ πρῶτο ποὺ μοῦ δείχνει ἡ Νικόλ, εἶνε ἡ Πομρόζ. Τί συγκίνησι! Δὲν μοιάζει καθόλου μ' ἐκείνην ποὺ μοὔδωσε ὁ Φρέντ... Ἐκεῖνο ἀκόμη εἶνε τόσο μικρὸ καὶ μπρός του δὲν ἔχει ἄλλο κίνδυνο, παρὰ τὴν παραμάννα ποὺ πρόκειται νὰ τοῦ δώσουν. Ἡ Μαρσὲλ ὅμως εἶνε τεσσάρων χρονῶν, εἶνε ἕνα ὁλόκληρο παιδί: σκέπτεται, παρατηρεῖ, μιλᾶ. Τώρα παίζει στὰ πόδια μου τόσο ξέννοιαστα κι' ὅμως φοβᾶμαι πὼς οἱ σκηνὲς ποὺ βλέπει τῆς ἐντυπώνονται καὶ τῆς ἐπηρεάζουν τὸν ψυχικό της κόσμο.

Ἡ Νικὸλ μὲ ὁδηγεῖ στὸ δωμάτιο τοῦ Μαρσιάλ. Ἔχει ξυριστῆ καὶ ντύθηκε γιὰ νὰ μὲ δεχθῆ. Ἀναγνωρίζω τὸν παληὸ στρατιωτικὸ στὴ στάσι του. Ζήτησε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ φωτέϊγ του, ἀλλὰ σὰν κάτι νὰ τὸν πόνεσε καὶ ξανακάθησε. Αὐτὸ μὲ συγκίνησε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ ποῦν περὶ τῆς ὑγείας του. Πῆρε τὸ χέρι μου καὶ τὸ φίλησε.

— Δὲν εἶμαι καὶ τόσο καλά, μητέρα, μοῦ εἶπε συγκινημένος, καὶ μοὔδειξε τὸ κάθισμα.

Φτωχὲ Μαρσιάλ! Εἶνε ἀπίστευτο τὸ πόσο γέρασε. Τὸ κεφάλι του σὰν νὰ ἀπογυμνώθηκε καὶ ἀπόμεινε μιὰ καρικατούρα. Τὰ μαλλιά του εἶνε ἄσπρα καὶ τὸ λαρύγγι του πετᾶ ὅσο ποτέ. Μόνο τὰ μάτια του εἶνε πάντα σκληρά, ζωηρὰ καὶ σὰν φλογισμένα. Τὰ ροῦχά του πλέουν γύρω στὸ ἀδύνατο κορμί του. Ρωτᾶ γιὰ τὴν μητέρα μου, τὸν Ραϋμὸν καὶ ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ δείχνει πάντοτε τὴν ἴδια εὐγένεια ποὺ ξέρω σ' αὐτόν. Πῆρε στὰ γόνατά του τὴν Πομρὸζ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν πηδήξη, μὰ τὰ χέρια του ἔπεσαν ἀδύναμα καὶ τὰ μάγουλά του κοκκίνισαν. Κατάλαβα πὼς ἔκανε μεγάλη προσπάθεια νὰ κρύψη τὴν κατάστασί του. Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἦταν εὐνοϊκὴ γι' αὐτόν. Μ' ἔπιασε ἕνας οἶκτος καὶ τὸ μυαλό μου ἀναζητοῦσε ἐλαφρυντικὰ γι' αὐτόν... Τί περίεργο! Νὰ κολακεύεται κανεὶς τόσο εὔκολα! Ἐὰν εἶχα κι' ἐγὼ τίποτα παράπονα ἐναντίον του, θὰ καταλάβαινα καλλίτερα τὴν Νικόλ. Καὶ ὅμως παρ' ὅλα ὅσα λέω, δὲν ξεχνοῦσα πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάνει δυστυχισμένο τὸ παιδί μου, ὅτι τὴν προσβάλλει, ὅτι τὴν σπρώχνει πρὸς τὴν ἀπελπισία. Μέσα μου, κάτι βράζει καὶ νοιώθω πὼς πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ μαζί του.

Ἡ Νικὸλ παίρνει τὴν Μαρσὲλ γιὰ νὰ τὴν ταΐση. Ὁ Μαρσιαλ μόλις μείναμε μόνοι, ἄλλαξε ὕφος καὶ δάκρυα ἦρθαν στὰ μάτια του. Ἔτεινε τὸ χέρι του πρὸς ἐμένα, ἕνα χέρι κοκκαλιάρικο, ἕνα χέρι ζητιάνου καὶ ἔπιασε τὸ χέρι μου γιὰ νὰ κρατηθῆ. Σὲ λίγο ἔγειρε καὶ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Μητέρα... μητέρα!

Ἦταν φοβερό, αὐτὸ τὸ κλάμμα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ ἕναν σκληρὸ ἄνθρωπο ποὺ πῆγε στὸν πόλεμο, ποὺ πληγώθηκε καὶ ποὺ κυνηγοῦσε στὶς ζούγκλες θηρία ἄγρια. Ὅσο ἡ συγκίνησις τοῦ νέου μὲ εἶχε ἐκνευρίσει, τόσο τοῦ Μαρσιὰλ μεταδόθηκε στὴν καρδιά μου καὶ μὲ τρυποῦσε. Δὲν εἶχα δῆ πιὸ δυστυχῆ ἄνδρα...

— Ἐὰν ξέρατε... ἐὰν ξέρατε... Ἔχω δεκαπέντε χρόνια νὰ κλάψω ἔτσι, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασα τὸν φίλο μου Λὰ Γκαρντέ.

Ξανασήκωσε τὸ κεφάλι του σὰν ἄγριο θηρίο.

— Τρεῖς ἔχω τρυπήσει μὲ τὸ μαχαίρι μου, γιατὶ δὲν θὰ τρυποῦσα κι' ἕναν τέταρτο, ἂν ἦταν ἀνάγκη; Τὸ Θεό τους... θὰ τοὺς κάνω ἐγὼ νὰ σεβασθοῦν τὰ γαλόνια μου...

Τὰ γαλόνια του, ποὺ δὲν τὰ εἶχε πιά, δὲν ἔπαυε νὰ τὰ ἀναφέρη.

Προσπάθησα νὰ τὸν ἡσυχάσω.

— Ἄχ, μητέρα. Νὰ ἤξερα τοὐλάχιστον πὼς ἡ Νικὸλ μὲ ἀγαπᾶ... Τί θὰ γίνω ἐὰν δὲν μ' ἀγαπᾶ; Πρέπει νὰ ψοφήσω σὰν τὸ σκυλί!

Θεέ μου, ἐκείνη πρὶν λίγη ὥρα μοὔλεγε: Ἐὰν δὲν μὲ ἀπαλλάξετε ἀπ' αὐτόν, θὰ πεθάνω, κι' αὐτὸς κλαίει... Ὤ, ἀνθρώπινη τύχη...

Βλέπω στὰ μάτια του ἕνα βλέμμα θανάσιμο. Θαρρῶ πὼς τὸν βλέπω νὰ χώνη τὸ μαχαῖρι του στὶς σάρκες τῶν Κινέζων καὶ νὰ θέλη τώρα νὰ κάνη καὶ στὸ παιδί μου τὸ ἴδιο.

— Ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἡσυχάσετε, τοῦ εἶπα. Χωρίστε γιὰ λίγες ἑβδομάδες γιὰ νὰ ἡσυχάσετε καὶ οἱ δύο καὶ νὰ ἐξετάσετε ψύχραιμα τὴν κατάστασι.

Νόμισα πὼς θὰ χυθῆ ἐπάνω μου νὰ μὲ πνίξη.

— Ὥστε ἔτσι; Ἔχετε ἤδη συνεννοηθῆ γιὰ νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε, ἔ; Θὰ πάρετε τὴν μικρὴ καὶ τὴν κόρη σας καὶ θὰ μ' ἀφήσετε ἔτσι; Ὄχι, ὄχι, λέω. Δὲν θὰ μὲ φᾶτε... Ὁ Μαρσιὰλ Μπεϋφὲρς δὲν εἶνε κορόϊδο...

Εἶπε καὶ ἄλλες πρόστυχες βρισιές.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, τοῦ εἶπα αὐστηρά. Σὲ ποιὸν νομίζεις πὼς μιλᾶς ἔτσι;

— Ἄ, οἱ γυναῖκες... οἱ γυναῖκες...

Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸν μισοῦσα.

— Ἡ Νικὸλ ὅταν εἶνε στὸ σπίτι μου, πρέπει νὰ ξέρης, πὼς δὲν θὰ διατρέχη κανένα κίνδυνο ἡ τιμή της καί...

Μπῆκε ἡ Νικόλ.

— Ἄ, νὰ καὶ τοῦ λόγου σου. Δῶσε μου τὸν αἰθέρα.

Ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ σηκότι του.

— Εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, ἀφῆστε με. Συγχωρῆστε με, μητέρα.

Ἡ φωνή του τώρα ἦταν ταπεινή.

— Εἶμαι τόσο ἀπότομος, ἄχ, τὸ ξέρω. Πέστε μου πὼς μὲ συγχωρεῖτε.

— Ἡσυχᾶστε, Μαρσιάλ.

Ἄρπαξε τὸ μπουκάλι μὲ τὸν αἰθέρα σὰν διψασμένος καὶ τὸφερε στὴ μύτη του. Τὰ μάτια του γύρισαν ἀπότομα, τὸ μπουκαλάκι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του. Λιποθύμησε.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἦρθε παρὰ δυὸ ὧρες μετά. Ἦταν τόσο τριχωτὸς ποὺ μόνο ἡ μύτη του ἔμενε γυμνή. Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ μαρσεγιέζικη προφορά:

— Εἶνε λίγο ἀδιάθετος. Δῶστε του λίγη λεμονάδα καὶ μὴν τὸν κινῆτε. Ἡ κιτρινάδα του ὀφείλεται στὸ ἧπαρ. Τὸν φουκαρᾶ.

Ἀπὸ τότε δὲν μίλησα στὴν Νικόλ. Ἔγινε πιὰ ἡ νοσοκόμα του. Ἄ, βέβαια εἶνε ἀνισόρροπος περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ φύγω. Δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω τὴν μητέρα μου περισσότερο μόνη. Δὲν τῆς λείπω ἐγώ, τῆς λείπει ὅμως ἡ συνήθεια νὰ μὲ βλέπη. Ἡ συνήθεια ἄλλως τε εἶνε ὁ μόνος δεσμὸς ποὺ συνδέει τοὺς γέρους μὲ τὴν ζωή.

Ἄθλια νύχτα ποὺ πέρασα! Μὲ πιάνει μιὰ φρίκη νὰ σκέπτωμαι πὼς πλάϊ εἶνε τὸ δωμάτιο τοῦ Μαρσιὰλ καὶ τῆς Νικόλ, πὼς κοιμοῦνται σ' ἕνα διπλὸ κρεββάτι. Ὤ, τὸ διπλὸ κρεββάτι, τὸ σύμβολο αὐτὸ τοῦ γάμου, ποὺ τόσο σεβόμουνα, μοῦ προξενεῖ ἀηδία καὶ φρίκη. Καὶ ὅμως ὁ Μαρσιὰλ τὸ ἀπαιτεῖ. Γιὰ νὰ παρακολουθῆ τὴν Νικὸλ κι' ἀκόμα γιὰ νὰ τῆς δείχνη πὼς εἶνε ὁ κύριος, ὁ νόμιμος σύντροφος.

Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ τὸν μίσησε. Πρώτη φορά, συλλογιζόμενη τὴν πλαϊνή μου κρεββατοκάμαρα, ἀναλογίζομαι τί φυλακὴ γίνεται ὁ γάμος, ὅταν ὁ ἔρωτας καὶ ἡ ἐκτίμησι λείψουν... Καὶ ἰδίως ὅταν λείψουν στὸν ἕναν, ὅταν ὁ ἕνας ἐπαναστατήση... Μὲ τί βαρβαρότητα πλήγωσε ὁ Μαρσιὰλ μέσα μου τὴν ἀξιοπρέπειά μου ὡς γυναικὸς καὶ ὡς μητέρας. Σκέψου τί θὰ γίνεται μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Νικὸλ ποὺ ζῆ χρόνια μαζί του.

Τὸ πρωῒ μόλις πρόφτασε νὰ μοῦ πῆ δυὸ λόγια καὶ τὴν φώναξε γρήγορα νὰ πάη κοντά του. Ἔβγαλα τὴν μικρούλα περίπατο, μὰ γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ πάρω τὴν ἄδειά του, χρειάσθηκε νὰ δοκισθῶ, πὼς θὰ τὴν πάω πάλι πίσω. Ἄ, ἔχω πιὰ πεισθῆ πὼς στὴν θέσι ποὺ βρίσκεται, ἀποκλείεται κάθε λογικὴ συνεννόησις.

Τοῦ εἶπα χίλιες λύσεις καὶ δὲν τὶς δέχεται. Θέλει νὰ πάη στὸ Βισσύ, ἀλλὰ ὄχι μόνος. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ὑποχωρήσω. Δὲν θὰ τοῦ ἀφήσω τὴν Νικὸλ γιὰ κανένα λόγο.

— Ἐλᾶτε μαζί μας, λέει.

Καὶ ἡ μητέρα μου; Ἕνας ἄλλος γιατρὸς σοβαρὸς ποὺ καλέσαμε, τοῦ συστείνει νὰ φύγη ἀμέσως στὴν ἐξοχή. Ὄχι στὸ Βισσὺ γιὰ τὴν ὥρα. Ὁ Μπεϋφὲρς ἀποφασίζει νὰ νοικιάση ἕνα σπίτι κοντά μου καὶ φεύγομε ἀμέσως μὲ τὸ τραῖνο.

Ἄ, μικρή μου Πομρὸζ, σὲ τέσσερες ὧρες ἡ γιαγιά σου σὲ ἀπάγει γιὰ καλά. Οὔφ! Θὰ δῆς τί θὰ πῆ ἐξοχή, ἀέρας, ἀγροί, κῆποι. Ἀρχίζω νὰ τῆς διηγοῦμαι τί θὰ δῆ καὶ τί τὴν περιμένει.

Μ' ἀκούει γοητευμένη, σὰν νὰ τῆς λέω παραμῦθι.

— Ὁ σκύλος σας τρώει τὰ πουλάκια; μ' ἐρωτᾶ. Μήπως μὲ φάει κι' ἐμένα;

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἡ Νικὸλ μᾶς λέει:

— Σούτ, κοιμήθηκε.

Θεέ μου, πῶς εἶνε χαλασμένο τὸ προσωπάκι της. Βάζει τὴν Πομρὸζ στὸ παράθυρο νὰ βλέπη ἔξω καὶ μὲ τραβᾶ στὴν ἄκρη. Βγάζει ἀπὸ τὸ κορσάζ της μιὰ δέσμη χαρτιά.

— Πάρε, μητέρα καὶ διάβασε. Δὲν εἶνε οὔτε γράμματα, οὔτε ἡμερολόγιο. Εἶνε ἡ ζωή μου γραμμένη βιαστικά, μὲ τὸν φόβο μὴ μὲ ἀνακαλύψουν. Τὰ ἔγραφα γιὰ σένα ὅλα αὐτὰ καὶ παρηγοριόμουνα. Νὰ σοῦ μιλήσω ἥσυχα, ὅπως βλέπεις, δὲν μπορῶ. Διάβασέ τα λοιπὸν αὐτὰ νὰ καταλάβης.

Ἄρχισα νὰ διαβάζω.

....

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

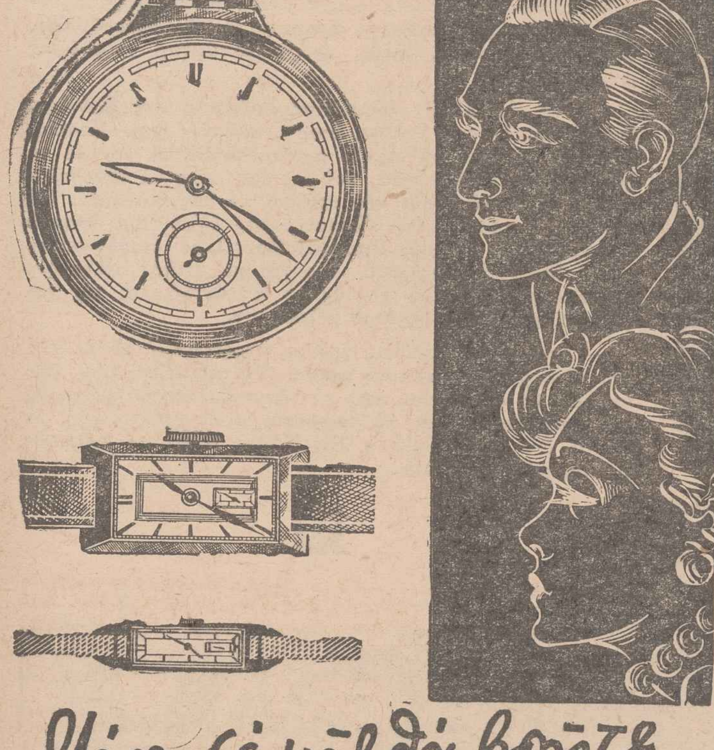

Μόνον σὲ μᾶς θὰ βρῆτε...
...τὰ πιὸ σὶκ καὶ
φημισμένων ποιοτήτων
ΩΡΟΛΟΓΙΑ.
Τιμαὶ πολὺ συμφέρουσαι καὶ
Μεγάλαι εὐκολίαι πληρωμῆς.
Ν. ΚΑΣΣΙΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ = ΣΤΑΔΙΟΥ 42, ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ = ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57 • Τηλ. 42605
SPECIAL

ΣΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΑΣΙΑ

ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΓΙΣΣΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΥΠΟ J. RIVIÈRE

ΣΑΧΙΜΠ δὲν πρέπει νὰ βγῆτε ἔξω αὐτὸ τὸ βράδυ.

Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ὁ Ἰνδὸς ὑπηρέτης μου Λακσμὶ μοῦ ἐπαναλαμβάνει αὐτὴν τὴν φράσιν.

Εἶνε σούρουπο, ἡ γλυκειὰ ὥρα ποὺ φέρνει τὴ νύχτα, ἡ ὥρα ποὺ χρωματίζει μὲ μὼβ, μὲ κίτρινο, μὲ γκρενὰ τὴν κοντινὴ ζούγκλα.

Ὁ Λακσμὶ θέλει νὰ μ' ἐμποδίση νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ κατεβῶ στὸ χωριὸ, ὅπως κάθε βράδυ.

— Ἐπὶ τέλους, Λακσμὶ, θὰ μοῦ πῆς γιατί δὲν μ' ἀφίνεις νὰ βγῶ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰνδοῦ εἶνε σοβαρὸ, τὰ μάτια του κυττάζουν στὴ γῆ. Τέλος ἀποφασίζει:

—Σαχὶμπ (ἀφεντικὸ) αὐτὴ ἡ νύχτα εἶνε ἡ μεγάλη μαύρη νύχτα τῆς Σελήνης, αὐτουνοῦ τοῦ μῆνα καὶ ἡ πιὸ φοβερὴ τοῦ χρόνου. Λοιπὸν, ἡ νύχτα εἶνε καταραμένη καὶ μόνο οἱ μάγισσες βγαίνουν ἔξω ἀπόψε καὶ πηγαίνουν στὸ μέρος ποὺ καῖνε τοὺς νεκρούς.

Ἡ προσπάθεια ποὺ κατέβαλε θἄπρεπε νἆταν μεγάλη, γιατὶ ὁ φτωχός μου Λακσμὶ ἄρχισε νὰ τρέμη.

—Τί; μάγισσες πραγματικές; Νὰ ἕνα θέαμα, ποὺ θἄθελα νὰ δῶ. Λακσμὶ, μὲ σκοτίζεις. Βγαίνω.

⁂

Ξέρω μερικοὺς μάγους καὶ μάγισσες τοῦ τόπου. Εἶνε λοιπὸν ἡ ὥρα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ. Κάθονται λίγο πιὸ πέρα εἰς τὸ χωριὸ καὶ γιὰ νὰ φτάσω στὰ σπιτάκια τους πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ σκοτεινὰ καὶ βρώμικα μονοπάτια.

Ἐπὶ τέλους φθάνω, περνῶ τὸ κατῶφλι καὶ βρίσκομαι μπροστὰ σ' ἕνα θέαμα παράξενο: πάρετε ἕνα μεσαιωνικὸ βιβλίο γιὰ τὴν μαγεία καὶ θὰ καταλάβετε τί εἶδα.

Στὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου μιὰ τρύπα στὸ ταβάνι χρησιμεύει γιὰ καπνοδόχος, τέσσερες γυναῖκες εἶνε καθισμένες γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιὰ, πάνω στὴν ὁποία βρίσκεται μιὰ τεράστια χύτρα. Μιὰ ἀποπνικτικὴ μυρωδιὰ γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα· θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ φύγω;

Οἱ γυναῖκες, ποὺ τὶς ξέρω ὅλες, εἶνε οἱ πιὸ φοβερὲς μάγισσες τοῦ χωριοῦ, μοῦ ρίχνουν ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα. Εἶμαι φίλος τοῦ σιβαϊστοῦ ἱερέως τοῦ ναοῦ καὶ ξέρω καλὰ ὅλες τὶς μυστικὲς τελετές τους.

Χαιρετάω:

—Σάλαμ' ἀλέκ.

Μὲ χαιρετοῦν:

—Ἀλέκουμ' σάλαμ.

Ἀλλὰ ἡ ἐγκαρδιότης λείπει ἀπ' τὸ χαιρετισμό τους. Τὶς ρωτάω τί κάνουν.

—Τοὺμ ζιγιάντ' μάνγκτε χὸ (πολλὰ ζητᾶς).

Στάσου, ὁ Λακσμὶ μήπως εἶχε δίκηο;

Τότε παίζω ἕνα ἄλλο παιγνίδι: Δὲν εἶμαι ἄλλως τε ὁ ἀδελφός τους, ἀφοῦ ξέρω ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς μαύρης ἐπιστήμης τους; Δὲ διάβασα τὰ μυστικὰ τους βιβλία; Δὲν λατρεύω τὶς θέαινες ὅπως ὅλες αὐτές; Γιατί λοιπὸν αὐτὰ τὰ «μοῦτρα», αὐτὴ ἡ περιφρόνησις; Ἡ εὐγλωττία μου, παρ' ὅλα τὰ ἄθλια ἰνδικά μου, εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι.

Οἱ γυναῖκες ἀλληλοκυττάχτηκαν. Ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες, ποὺ φαίνεται νὰ προεδρεύη στὴν τελετὴ, ποὺ διέκοψα, μοῦ ἀπαντάει τέλος:

—Καλὰ, μεῖνε, ἂν θέλης, ἀλλὰ σὲ λίγο ἐμεῖς θὰ φύγωμε «χωρὶς τὸ σῶμα μας». Σὲ λίγο θὰ καταλάβῃς. Θὰ χρειασθῇ λοιπὸν τότε νὰ βγῇς ἀπὸ δῶ μέσα. Τὸ ὑπόσχεσαι;

Ἡ μάγισσα εἶχε ἀνάψει μιὰ φωτιά, ἐπάνω στὴν ὁποία ἔβραζε ἕνα μεγάλο τσουκάλι.

Ὁ συγγραφεὺς συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν μέγαν Ἰνδὸν ἱερέα

— Ἄτσα μάγκνα, (καλὰ μητέρα) ἀπήντησα. Καὶ λαζώχτηκα σὲ μιὰ γωνιά.

Οἱ μαγγανεῖες ξανάρχισαν.

Ποῦ εἶμαι; Στὴν Ἀσία, στὴν Εὐρώπη; Στὸν XV αἰῶνα; Δὲν τὸ ξέρω καλά. Οἱ μάγισσες ξαναπῆραν τὸ μαγικό τους βιβλίο, γραμμένο μὲ τὸ χέρι. Παρατηρῶ ὅτι εἶνε ντυμένες μὲ μιὰ κόκκινη ρόμπα. Τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό τους καίει ἀπὸ κάποιον παράξενο πυρετό. Ἡ λειτουργία θἄρχισε φαίνεται, ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Ὁ ἱδρώτας τρέχει· ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ἀποπνικτική.

Ξαφνικὰ ἡ μιὰ διακόπτει τὴν ψαλμῳδία· σηκώνει τὸ καπάκι τῆς χύτρας. Κυττάζω μέσα... Φρίκη!...

Μέσα σ' ἕνα ἀκατονόμαστο ὑγρὸ χορεύουν φείδια, βατράχοι, κόκκαλα, χορτάρια. Τὸ ἀβέβαιο φῶς τῆς φωτιᾶς τὰ κάνει νὰ φαίνωνται καὶ νὰ χάνωνται. Μοὔρχεται στὸ μυαλὸ τὸ ἄντρο τοῦ Φάουστ.

Ξαφνικὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὶς μάγισσες βγάνει μιὰν ἄγρια κραυγὴ καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Ἡ «μητέρα» μοῦ λέγει τότε:

—Βλέπεις, ἀδελφὲ, ἡ μιὰ ἀπὸ μᾶς εἶνε τώρα ἔξω ἀπ' τὸ σῶμα της καὶ πηγαίνει στὴ μεγάλη Συνέλευσι τοῦ Κυρίου. Θὰ φύγουμε καὶ μεῖς σὲ λίγο. Πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσῃς...

Ὑπακούω. Ἦταν ἄλλως τε καιρός. Ὁ φρέσκος ἀγέρας ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὴ ζούγκλα μὲ ζωογονεῖ. Ἀλλὰ ἡ νύχτα εἶνε μαύρη, κατάμαυρη. Πίσσα...

Πάω στὸ φίλο μου, τὸ σιβαϊστὴ ἱερέα τοῦ ναοῦ. Ξέρω πὼς δὲν κοιμᾶται ἀκόμα. Τὸ ἠλεκτρικό μου φανάρι μὲ βοηθάει περίφημα καὶ σὲ λίγο βρίσκομαι μπροστὰ στὴν ξύλινη πόρτα.

Χτυπάω καὶ μπαίνω.

Τοὺς βρίσκω, αὐτὸν καὶ τὴ γυναῖκα του, μπροστὰ στὸ μικρὸ βωμὸ, ὅπου θρονιάζεται ἕνας μεγαλόπρεπος Λίμπο. Διέκοψα τὴν προσοχή τους καὶ ζητάω νὰ μὲ συγχωρέσουν. Μὲ λίγα λόγια τοὺς εἶπα τί εἶδα.

—Ναὶ, εἶνε ἡ μεγάλη μαύρη νύχτα τῶν μάγων. Οἱ ἀδελφότητες τοῦ σκότους ἐπωφελοῦνται γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸν Κύριό των. Οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες θὰ πᾶνε ἀπόψε στὴ συνέλευσι.

—Γιὰ ποιὸν Κύριο καὶ γιὰ ποιὰ συνέλευσι μοῦ μιλᾶτε;

Ὁ ἱερέας μένει σιωπηλός. Ἡ γυναῖκα του ἀναλαμβάνει νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ:

— Ὑπάρχουν Κύριοι λευκοὶ καὶ Κύριοι μαῦροι. Ὑπάρχουν δυνάμεις ἀγαθοποιὲς καὶ δυνάμεις κακοποιές. Οἱ μεμυημένοι μποροῦν νὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ μέρος τῶν μὲν ἢ τῶν δὲ, σύμφωνα μὲ τὴ θέλησί τους. Ὅσο γιὰ τ' ἀποτελέσματα... παίρνουν τὴν εὐθύνη.

—Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ μαγειρική, αὐτὴ ἡ χύτρα;

Ἡ γυναῖκα χαμογελάει:

—Αὐτὴ ἡ χύτρα εἶνε ἡ μόνη στὸ χρόνο ποὺ μποροῦν νὰ κατασκευάζουν τὰ φίλτρα τους. Ἐκεῖνο ποὺ εἶδες νὰ μαγειρεύουν ἦταν τὸ φίλτρο τῆς Ἀγάπης. Εἶχαν πιὰ φτιάξει τὸ φίλτρο τοῦ θανάτου, τῆς Προστασίας, τοῦ Πλούτου, τῆς Ζωῆς...

—Ἀλλὰ, δὲν μοῦ λέτε, αὐτὰ τὰ φίλτρα ἔχουν ἀποτελέσματα;

Ὁ ἱερέας παίρνει τὸ λόγο:

—Ξέρεις, ἀδελφέ μου, πὼς ὄχι μόνο δὲν εἶμαι μάγος, ἀλλὰ πὼς καταπολεμῶ τοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πὼς ἀπόψε ὅλη ἡ Ἀσία ἐπιδίδεται στὶς μαγγανεῖες αὐτὲς καθὼς καὶ οἱ ἀδελφότητες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ δύναμις ποὺ συγκεντρώνεται ἔτσι εἶνε τρομακτικὴ καὶ τὰ φίλτρα ποὺ γίνονται ἔτσι ἔχουν φοβερὰ ἀποτελέσματα. Ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἱστορία:

⁂

«Πρὸ καιροῦ μὲ φώναξαν σὲ κάποιο γειτονικὸ χωριὸ γιὰ μιὰ θλιβερὴ περίπτωσι. Μιὰ νεαρὴ σύζυγος, δεκαὲξ χρόνων, εἶχε αὐτοκτονήσει. Ὁ βραχμᾶνος τοῦ ναοῦ φοβούμενος μήπως τὸ φάντασμα τῆς νέας προξενήσῃ ζημίες, μὲ φώναξε νὰ τὸν βοηθήσω.

»Τὸ πτῶμα εἶχε βρεθῆ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης ποὺ ξέρεις, μισοφαγωμένο πιὰ ἀπ' τοὺς κροκοδείλους. Βιάστηκαν νὰ τὸ κάψουν καὶ ἔκαμαν τὴ δήλωσι πὼς ὁ θάνατος ὠφειλόταν σὲ δυστύχημα. Γιατί νὰ φωνάξουν τὴν ἀστυνομία; Οἱ Ἄγγλοι δὲν νοιώθουν ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

»Ἀλλὰ σὲ λίγο στὸ σπίτι τοῦ συζύγου γινόταν μυστηριώδη πράγματα: χτυπήματα ἀκούγονταν στοὺς τοίχους, τὰ ζῶα ἔφευγαν τὴ νύχτα σὰν ξετρελλαμένα... ἔπρεπε νὰ ἐπέμβουμε.

»Μιὰ φοβερὴ μάγισσα κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντά. Τὴν ὑπεχρέωσα νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ πὼς εἶχε παίξει κάποιο ρόλο στὴν ἱστορία αὐτή. Καὶ μοῦ ἀφηγήθηκε τὰ ἑξῆς: «Ἕνας πλούσιος ἀπ' τὸ χωριὸ ἐπιζητοῦσε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ὤμορφη γυναικούλα. Ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν πολὺ ἠθικὴ καὶ διαρκῶς ἀπέκρουε τὶς ἄτιμες προτάσεις του. Λοιπὸν ὁ πλούσιος χωριάτης κατέφυγε σὲ μένα, ποὺ τοὔδωσα ἕνα ἐρωτικὸ φίλτρο. Δωροδόκησε κάποιον ὑπηρέτη εἰς τὸ σπίτι τῆς νέας γιὰ νὰ ἀνακατέψῃ τὸ φίλτρο μὲ τὸ γάλα της. Σὲ δυὸ μέρες τ' ἀποτελέσματα φάνηκαν. Γεμάτη ἀκράτητους πόθους ἡ γυναῖκα πῆγε στὸ σπίτι τοῦ πλούσιου καὶ τοῦ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ...

3ον

ΤΩΡΑ, σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, μὲ τὰ 60 δολλάρια ποὺ κερδίζει τὴν ἑβδομάδα, αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της ἀπολαμβάνουν αὐτὸ ποὺ θεωροῦν πολυτέλεια. Σὲ λίγο θὰ κέρδιζε περισσότερα. Ὁ Φοῦλλερ ἦταν γενναιόδωρος καὶ ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξία της. Μιὰ μέρα θ' ἀγαποῦσε κάποιον, θὰ παντρευόταν, θ' ἀποκτοῦσε σπίτι καὶ παιδιά. Θετική, ἰσορροποιμένη, τῆς ἄρεσε ἡ ἥσυχη καὶ κανονικὴ ζωή, καὶ σ' αὐτὸ τὴν ἐνίσχυαν ὅσα ἤξερε γιὰ τὸν πυρετὸ καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις τοῦ κινηματογράφου. Ἦταν τόσο σταθερὴ ποὺ δὲν ἐκινδύνευε νὰ κλονισθῇ ἀπ' τὰ ὄνειρα τῆς φανταχτερῆς ζωῆς.

Ὅλοι ὅμως ποὺ ἐσύχναζαν στὸ γραφεῖο δὲν ἤθελαν νὰ πεισθοῦν.

— Τί συλλογίζεσαι ; τὴν ρωτοῦσαν κυττάζοντας τὴν κομψή της σιλουέττα, τὰ μεγάλα γκρίζα μάτια της μὲ τὶς σκοῦρες κροσσωτὲς βλεφαρίδες, τὸ τέλειο προσωπάκι της, τὸ παιδικό της γέλιο, ποὺ ἤξερε νἆναι συγχρόνως καὶ τόσο γυναικεῖο, μερικὲς στιγμές. Γιατὶ δὲν δοκιμάζετε τὴν τύχη σας στὴν ὀθόνη ;

— Δὲν ἔχω ταλέντο, τοὺς ἀπαντοῦσε.

— Τί σημασίαν ἔχει αὐτό ; Θὰ σᾶς ἐξασφαλίσω ἕνα καλὸ συμβόλαιο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξετε τὸ πρόσωπό σας.

— Ὁ Φοῦλλερ μοῦ ἔκανε καλλίτερο συμβόλαιο γιὰ νὰ μὴ τὸ δείξω. Μοῦ δίνει ἐργασία σίγουρη, γιὰ ὅλο τὸ χρόνο. Μοῦ δίνει ἄδεια δυὸ ἑβδομάδων μὲ πλήρεις ἀποδοχάς. Καὶ τώρα, δὲν βρίσκομαι σὲ ἄδεια, ἐπρόσθεσε μ' ἕνα πειρακτικὸ ὕφος, ξαναπέφτοντας στὸ γραφεῖο της.

* * *

Στὶς ἕξη παρὰ τέταρτο, τὸ τηλέφωνο τῆς Χίλντας κτύπησε.

— Ὁ κ. φόν...φόν...

Ἡ Ντότ, ἡ τηλεφωνήτρια, ἐπροτίμησε νὰ μὴ πῇ τὸ παρακάτω ὄνομα.

— Ζητεῖ τὸν κ. Φοῦλλερ.

— Ἔρχομαι ἀμέσως.

Μιὰ ὑψηλὴ καὶ λεπτὴ σιλουέττα, ἐσηκώθη μόλις μπῆκε ἡ Χίλντα. Κάποια κούρασις στοὺς ἐλαφρὰ γυρτοὺς ὤμους, κάτι σὰν ἀπελπισία στὰ μάτια, συγκίνησε τὴν πονετικὴ καρδιά της.

— Λοιπόν, τὰ καταφέρατε ; τὸν ἐρώτησε εὔθυμα.

Μὴ ξέροντας τί ἦταν αὐτὸ ποὺ θὰ εἶχε καταφέρει, ὁ Φερδινάνδος προτίμησε νὰ περιορισθῇ σ' αὐτὸ ποὺ ἤξερε.

— Φερδινάνδος φὸν Σαινμπάουερ, εἶπε ὑποκλίθηκε μὲ ἐπισημότητα.

— Εἶμαι ἡ Χίλντα Ντρέϊκ, ἡ γραμματεὺς τοῦ κ. Φοῦλλερ. Θέλετε νἄρθητε μαζύ μου ; Ὁ κ. Φοῦλλερ θὰ σᾶς δῇ ἀμέσως.

Τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο της, ἐκάθισε κι' ἔδειξε ἕνα κάθισμα στὸν ἐπισκέπτη.

— Θέλετε νὰ μοῦ ἐπαναλάβετε τὸ ὄνομά σας ; εἶπε ἡ Χίλντα, γιὰ νὰ πῇ κάτι. Ξέρετε, τὰ χάνω μὲ τὰ ξένα ὀνόματα.

— Φερδινάνδος φὸν Σαιμπάουερ. Εἶμαι ὁ ρωμαντικὸς τύπος. Τὸ εἶπε ἡ κυρία Φοῦλλερ. Εἶπε πὼς θὰ ἔχω μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Χόλλυγουντ.

— Καταλαβαίνω.

Ἄλλον ἴσως θἄβλεπαν ἀπάνω του κάποια ὑπεροψία, ἡ Χίλντα ὅμως ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν πολὺ μετριόφρων.

— Σᾶς εὔχομαι καλὴ τύχη.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ ἐχαιρέτησε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶσθε πολὺ καλή. Καί, ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς τὸ πῶ, πολὺ ὤμορφη.

Ξανακάθησε.

Συνηθισμένη ν' ἀπαντάῃ στὶς φιλοφρονήσεις μὲ καμμιὰ ἀστειότητα, αἰσθάνθηκε κάποια ταραχὴ ἀπ' τὴ σοβαρὴ καὶ εἰλικρινῆ αὐτὴ ἐκδήλωσι.

— Βρήκατε...βρήκατε ποῦ νὰ μείνετε ;

— Ἕνα δωμάτιο, πολὺ μικρὸ καὶ πολὺ ἄσχημο. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν μοῦ ἀρκεῖ. Τρία δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Τὸ μπάνιο εἶναι στὴ σκάλα., ἕνα γιὰ ὅλο τὸ πάτωμα, ἐπρόσθεσε μὲ ἀφέλεια.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνην ὁ κ. Φοῦλλερ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του κρατῶντας ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν ἐπισκέπτη ποὺ συνώδευε.

— Λαμπρά, φίλε μου. Ὅλες οἱ λεπτομέρειες θὰ κανονισθοῦν πρὶν ἀπ' τὴ Δευτέρα. Εὐχαριστῶ ποὺ ἤλθατε.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸν Φερδινάνδο:

— Ὦ, ἐδῶ εἶσθε Σόνυ... Ὠρεβουάρ... Τὴν Δευτέρα. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, χαίρουμαι ποὺ σᾶς ξαναβλέπω. Πῶς περάσατε στὸ ταξεῖδι κι' ἔπειτα;

Μὲ τὸ χέρι του ἔδειχνε στὸ Φερδινάνδο τὸ γραφεῖο. Μὲ τὸ κεφάλι ἔκανε νόημα στὴ Χίλντα νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Ὅταν ἐκάθησε στὸ μεγάλο γραφεῖο του, φαινόταν, πάρα τὴν φαινομενική του προσήνεια, κάπως στενοχωρημένος.

— Τώρα, Σόνυ, ἄς πιάσωμε τὸν ταῦρο ἀπ' τὰ κέρατα. Ἴσως νὰ ὑπερέβαλα τὰ πράγματα γιὰ λογαριασμό σας. Ξέρετε πῶς εἶναι: στὸ γαμήλιο ταξεῖδι τὰ βλέπει κανεὶς ὅλα ρόδινα, ἡ γυναῖκα μου ἐπέμενε, καὶ τὰ λοιπά.... Τέλος, τηλεγράφησα στὴν «Ἀρτφίλμ», εἶπα ὅτι ἀνελάμβανα τὴν εὐθύνη τοῦ ταξειδιοῦ σας ἄν ἐδέχοντο νὰ κάνετε μιὰ δοκιμή. Τοὺς ἔπεισα νὰ σᾶς δώσουν 50 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα γιὰ ἕξη ἑβδομάδες, γιατὶ ἡ γυναῖκα μου σκέφθηκε πώς, μιὰ καὶ εἶσθε ἐδῶ, πάντα θὰ βρῆτε κάτι, ἔστω καὶ ἄν ἡ δοκιμὴ ἀποτύχῃ. Ἀνέλαβα κάτι ποὺ ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ ριψοκινδυνεύσω, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ τὰ καταφέρωμε ὅσο καλλίτερα μποροῦμε. Ὦ, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ Σόνυ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στενοχωριέσθε. Μπορεῖ νὰ πετύχετε. Ἡ δοκιμὴ ὡρίσθηκε γιὰ τὴν προσεχῆ Τρίτη. Ἡ μὶς Ντρέϊκ θὰ σᾶς δώσῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες: Ὥρα, διεύθυνσι κλπ. Θὰ προσπαθήσω νἆμαι ἐκεῖ κι' ἐγώ. Ἄν δὲν μπορέσω, πηγαίνετε μόνος σας καὶ βάλτε ὅλα σας τὰ δυνατά. Ἀλήθεια, τὸ ὄνομα; Τί ὄνομα ἐδώσατε, Χίλντα;

— Εἶπα ὅτι θὰ τοὺς τηλεφωνήσω αὔριο.

Τὰ δάκτυλα τοῦ κ. Φοῦλλερ κτυποῦσαν νευρικὰ στὸ τραπέζι.

— Σαινμπάουερ... Σαινμπάουερ... Τί θὰ πῇ αὐτό ;

— Τί θέλει νὰ πῇ δηλαδὴ αὐτό ;

Ὁ Φερδινάνδος ποὺ ἔνοιωθε πὼς βυθιζόταν σ' ἕνα ὠκεανὸ σκοτεινῶν προαισθημάτων, ἁρπάχθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ συγκεκριμένο πρόβλημα.

— Ναί... ἀγγλικά. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε τὸ ὄνομά σας; Σαίν, θὰ πῇ ὤμορφος, ἔ; Καὶ Μπάουερ ;

— Χωρικός, ἀπήντησεν ὁ Φερδινάνδος.

Ὁ Φοῦλλερ μουρμούρισε :

— Φερδινάνδος Ὠμορφοχωριάτης... Δὲν πάει. Πέστε μου Χίλντα, πῶς θὰ τὸν λέγατε σεῖς; Σέϋμπαρ; Γκρέϋμπαρ; Μέϋμπαρ; Φερδινάνδος Μέϋμπαρ; Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό ;

— Ὄχι καὶ πολὺ σπουδαῖο, εἶπε ἡ Χίλντα.

—Πέϋμπαρ, Οὐέϋμπαρ... Οὔφ! Πρέπει νὰ εἶναι ἕνα ὡραῖο ὄνομα καὶ εὐκολοπρόφερτο, ὅπως Σὰρλ Μπουαγιέ, Φρανσὶς Λέντερερ, Μωρὶς Σεβαλιέ...

— Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ προφέρῃ ἐδῶ τὸ ὄνομα Σεβαλιέ, καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπιτύχῃ, εἶπε ἡ Χίλντα.

Ὁ Φερδινάνδος ἐπρότεινε μὲ πολλὴ ἀξιοπρέπεια :

— Ἡ μητέρα μου εἶναι τῆς οἰκογενείας Γκρήνβαλντ, δηλαδὴ Γκρήνγουντ, πράσινο δάσος. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό ;

— Γκρήγουντ; Φερδινάνδος Γκρήγουντ, δὲν εἶναι ἄσχημο. Τὸ Φερδινάνδος εἶναι λίγο ἀνόητο, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα θὰ ἱκανοποιηθοῦμε μ' αὐτό. Λοιπὸν Γκρήνγουντ. Λαμπρά, κύριε Γκρήγουντ.

Σηκώθηκε χαρούμενος ξαφνικὰ καὶ ἔτεινε τὸ χέρι :

— Χαίρετε. Ἄν θέλετε τίποτα ρωτῆστε τὴν Χίλντα. Ξέρει πολὺ περισσότερα ἀπὸ μένα γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Καὶ ἡ κυρία Φοῦλλερ πῶς εἶναι; ρώτησε ὁ Φερδινάνδος ποὺ ἦταν ὑπερήφανος γιατὶ δὲν ἐξεδήλωσε καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀμφιβολίες ποὺ εἶχαν γεννηθῆ μέσα του καὶ γιατὶ δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐρώτησι.

— Ἡ Ἔλλεν; Ὦ, πολὺ καλά, πολὺ καλά. Ἑτοιμάζει τὶς βαλίτσες της. Φεύγει γιὰ τὴν Χονολουλού, τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξεῖδι της.

Τὸ γέλιο του ἔμοιαζε λιγάκι μὲ μορφασμό.

— Τηλεφωνῆστε της ὅταν θὰ γυρίσῃ. Θὰ χαρῇ νὰ σᾶς ἰδῇ. Πρὶν φύγετε νὰ τηλεφωνήσετε τοῦ Μάξι. Κυττᾶξτε ἄν μπορῇ νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ κάνῃ μασσάζ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΑΝΕΙΑ ΣΤΗ ΔΟΞΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΣΤΑΡ

Ἡ μυθιστορηματικὴ ζωὴ τοῦ Μπὶλλ Πόουελλ

3ον (τελευταῖον)

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ τοῦ θιάσου ἦταν μιὰ νέα πολὺ ξανθὴ καὶ πολὺ ὤμορφη. Ἕνα πρωῒ στὸ τηλέφωνο ὁ Μπὶλλ τὴν ρώτησε ἐὰν συμφωνοῦσε νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἡ Ἔλεν Οὐΐλσων — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της — τὸ νόμισε αὐτὸ ἀστεῖο καὶ γιὰ νὰ μὴν φανῇ ὅτι δὲν θέλει... ν' ἀστειευθῇ, ἀπήντησε καταφατικά.

Ἀμέσως ὁ Μπὶλλ ἔσπευσε νὰ βρῇ ἕναν πάστορα καὶ νὰ τρέξῃ στῆς Ἑλένης. Αὐτὴ ἦταν ἀκόμη στὸ κρεββάτι.

— Βρίσκω ὅτι τραβᾶς πολὺ τὸ ἀστεῖο, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν τὴν ἀνεσήκωσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, τὴν ἔβαλε κοντά του, ἀπέναντι στὸν πάστορα, ὁ ὁποῖος πρώτη φορὰ εὐλογοῦσε τέτοιον γάμο στὴ ζωή του.

Ὅταν τέλειωσε ἡ περίεργη καὶ σύντομη αὐτὴ τελετή, ὁ Μπὶλλ ξαναπῆρε τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἔβαλε πάλι στὸ κρεββάτι.

* * *

Στὰ 1917 ὁ Μπὶλλ καλεῖται νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του σὰν καλὸς πατριώτης. Εἶναι ἄλλως τε μιὰ εὐκαιρία νὰ διαβῇ τὸν Ὠκεανὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴν Εὐρώπη. Μετὰ τὸν πόλεμο γυρίζει πάλι στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ στερεωμένη πιὰ φήμη. Βέβαιος ὅτι ὅλα θὰ πήγαιναν καλὰ προσπάθησε νὰ πείσῃ τὴν γυναῖκα του νὰ ἀφήσῃ τὸ θέατρο. Ἀλλὰ ἡ Ἔλεν δὲν δεχόταν. Καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ πραγματικὸς λόγος τοῦ διαζυγίου των ποὺ συντελέσθη ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

Στὰ 1920 ὁ Μπὶλλ μεσουρανοῦσε στὸ θέατρο. Σήμερα ἡ θεατρική του καρριέρα ἔχει λήξει. Μιὰ ἄλλη καλλιτεχνικὴ προσπάθεια τὸν τραβᾶ: ὁ κινηματογράφος.

Ὅπως πολλοὶ ἄλλοι καλλιτέχναι, ὁ Μπὶλλ ὀφείλει πολλὰ στὸ θέατρο. Πάνω στὰ σανίδια ἔμαθε ἀληθινὰ τὴν τέχνη του. Καὶ ὕστερα ἔπαιξε στὸν κινηματογράφο. Ἔπαιξε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1918, ἀλλὰ μετὰ τὸ 1920 ἀφωσιώθηκε ἐξ ὁλοκλήρου σ' αὐτόν.

* * *

Ἔτσι ἡ φήμη τοῦ Πόουελλ μεγαλώνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Οἱ γυναῖκες μαζεύουν τὶς φωτογραφίες του, οἱ ἄνδρες τοῦ γράφουν γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν τὸ μυστικὸ τῆς γοητείας του. Ἐδημιούργησε πιὰ ἕνα «τύπον».

Ξαναπαντρεύεται. Σύζυγός του εἶναι μιὰ νέα βεντέττα, ἡ Καρὸλ Λομπάρ. Ὁ γάμος αὐτὸς ἔκαμε πολὺν κρότον.

Τέλος ἔφθασε καὶ ὁ «ὁμιλῶν».

Ὁ Πόουελλ ποὺ ἦταν παληὸς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου, δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ προσαρμοσθῇ στὴν... ἐπανάστασι τῆς νέας τέχνης. Ἐνῷ ἄλλοι καλλιτέχναι τῆς ὀθόνης ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἔβλεπαν ὅτι παραμερίζονται τελείως, ἐκεῖνος ἀντιθέτως ἔβλεπε τὰ συμβόλαιά του ν' ἀνανεοῦνται ἀθρόως.

Βρισκόμαστε τώρα στὰ 1932. Ὁ Οὐΐλλιαμ ξανάγινε Μπὶλλ. Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἥσυχος. Βγαίνει σπανίως καὶ δὲν κάνει σπόρ... Τέλος παίρνει διαζύγιο γιὰ δεύτερη φορά. Ὁ ἔρως ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴν Καρὸλ ἐξέπεσε σὲ ἁπλῆ φιλία.

— Κανονικὴ ἐξέλιξις, ἐξήγησεν ὁ ἴδιος.

Καὶ ἔπειτα ἡ Καρὸλ Λομπὰρ ἔγινε κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της μιὰ μεγάλη βεντέττα.

* * *

Ὁ Πόουελλ ἀνήκει στὴν κατηγορία ἐκείνη τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ δὲν κουράζουν ποτέ.

Ἄν πιστέψουμε τὰ ἀμερικανικὰ περιοδικά, ὁ Μπὶλλ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἁπλός. Ἔχει τὸ πάθος τῶν βιβλίων καὶ λέγουν ὅτι ἔχει μιὰ πολὺ μεγάλη βιβλιοθήκη... Λέγουν μάλιστα ὅτι ὅταν προσεκλήθη τελευταίως σ' ἕνα γκάρντεν πάρτυ, προτίμησε ν' ἀφήσῃ τὸν κῆπο καὶ νὰ πάῃ στὴ βιβλιοθήκη ὅπου ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ ἕνα ρομάντζο τοῦ Ἄπτον Σίνκλαιρ!

Στὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς του γίνεται ἕνα παιδὶ ἐξαιρετικὰ εὔθυμο. Ξέρει νὰ σπάζῃ τὸν πάγο καὶ μὲ τὸν πιὸ αὐστηρὸ σκηνοθέτη καὶ νὰ σκορπίζῃ ἕναν ἀέρα χαρᾶς.

Κάποτε ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυρισθῇ μιὰ ἐπικίνδυνη σκηνή, τοῦ ἐπρότειναν νὰ «ντουμπλαρισθῇ» ὁ ρόλος.

Ἀρνήθηκε κατηγορηματικά :

— Μοῦ ἔτυχαν πολλὲς φορὲς ευστυχήματα, ἀλλὰ δὲν ἔπαθα τίποτα, εἶπε.

Ἐπέμεναν ὅμως τόσο ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ. Καὶ ὁ ἠθοποιὸς ποὺ τὸν «ντουμπλάρισε» ἔσπασε τὸ πόδι του.

— Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε ὁ Μπὶλλ, ἀλλὰ ὁ σκηνοθέτης ἐπέτυχε ὅ,τι τοῦ ἀξίζει. Ἐγὼ δὲν θὰ πάθαινα τέτοια δουλειά.

* * *

Μίλησαν πολὺ γιὰ τὴν ἐρωτική του ζωή.

Στὸ Χόλλυγουντ παραδέχονται γενικὰ πέντε «κατακτητὰς-τύπους»: Ρόμπερτ Ταῦλορ, Γκάρυ Κοῦπερ, Ρόμπερτ Μονγκόμερυ, Κλὰρκ Γκέϊμπλ καὶ τέλος Οὐΐλλιαμ Πόουελλ. Ἄν καὶ ὁ πιὸ μεγάλος στὴν ἡλικία ὁ τελευταῖος αὐτός, θεωρεῖται ὁ πιὸ σπουδαῖος... Ἴσως αὐτὸ ὀφείλεται στὴν μεγάλη του πεῖρα.

Παντρεύθηκε δυὸ φορὲς καὶ ἦταν ἕτοιμος καὶ γιὰ τρίτη ἐὰν ἡ Τζὶν Χάρλοου...

Ἡ Τζὶν Χάρλοου... Ὁ Πόουελλ εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ κατακτήσῃ, νὰ ἐξημερώσῃ τὸ πλάσμα αὐτό.

Τώρα ὅμως τὰ ἔχει χάσει ὅλα. Γιὰ νὰ ξεχάσῃ διαβάζει, ἐργάζεται... Καὶ μιὰ μέρα ἴσως, ὅταν καινούργιες «βεντέττες» κατακλύσουν τὸ Χόλλυγουντ, ὁ Μπὶλλ θὰ ἀποσυρθῇ στὴν ὡραία ἔπαυλι ποὺ ἀγόρασε τελευταίως στὸ Πίττσμπουργκ, στὴν πόλι ποὺ γεννήθηκε.

Καὶ ἐκεῖ θὰ γράψῃ τὰ δράματα ποὺ ὀνειρεύεται ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἰς
ΜΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΩΤΑ
Θὰ τὸ εὕρητε εἰς τὰ Μεγάλα Καταστήματα
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
21 ΕΡΜΟΥ 21 7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ;

Ἐγωϊσμὸς ἢ αὐτοθυσία;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Ὁ ἔρωτας πάντοτε ἀπετέλεσε τὸ ἀντικείμενον σοβαρῶν μελετῶν. Ἄπειροι τόννοι χαρτιοῦ καὶ μελάνης, γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὴν κοινὴ ἔκφρασι, κατηναλώθησαν στὴν ἐξέτασι τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, ποὺ ἀκόμα ἀποτελεῖ ἕνα ἐξ ἴσου σκοτεινὸ—σὰν πρῶτα—μυστήριο.

Ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, παίρνοντας σχετικὴ πρωτοβουλία, ἀπεφάσισε ν' ἀπευθύνῃ ἕνα σοβαρώτατο ἐρώτημα σὲ πρόσωπα ποὺ διακρίνονται διεθνῶς στὶς τέχνες καὶ στὰ γράμματα. Ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, ζωγράφοι καὶ μουσικοί, συγγραφεῖς δέχτηκαν τὸ ἐρώτημα καὶ ἀπήντησαν.

ΙΔΟΥ πῶς ἡ συνεργάτις τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ περιγράφει τὴν συνέντευξί της μὲ τὸν διάσημο Γάλλο συγγραφέα κ. Ρολλὰν Ντορζελές, ποὺ ἔγινε διεθνὴς γνωστὸς ἀπ' τὸ βιβλίο του «Ξύλινοι Σταυροὶ» καὶ εἶναι μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Γκονκούρ

Εἴμαστε καθισμένοι—ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον—σὲ δυὸ πελώρια φωτέϊγ. Μὲ προλαμβάνει :

—Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ τὸν καιρό, ποὺ δημοσιογράφος κι' ἐγώ, καὶ μάλιστα ἀρχάριος, πήγαινα στοὺς γέρω - σοφοὺς τῆς ἐποχῆς καὶ τοὺς ἔθετα τὸ ἀναπάντεχο ἐρώτημα : Μὲ τί χρῶμα προτιμᾶτε νὰ βαφῇ ὁ Πύργος τοῦ Ἄϊφφελ ;... Ναί !... κυρία μου, ἄλλοτε ἔκανα καμπάνιες κι' ἔθεσα αὐτὸ τὸ παράξενο ἐρώτημα. Δέχομαι, λοιπόν, φυσικὰ μὲ τὴ σειρά μου νὰ πάθω κι' ἐγὼ τὰ ἴδια, ἀλλὰ βλέπω καθαρὰ στὰ μάτια σας πὼς πρόκειται νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τὸν ἔρωτα.

—Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς κρύψῃ τίποτε, κύριε. Ἀλλὰ τὸ νὰ μιλάῃ κανεὶς γιὰ τὸν ἔρωτα, δὲν εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες εὐχαριστήσεις τοῦ λεπτοῦ μας πολιτισμοῦ ;

Ἀπαντάει μ' εὐθυμία :

—Τὰ... τὰ... τά... Τί λέτε ἐκεῖ ; Ἐπὶ τέλους, ἄς μιλήσωμε γενικῶς. Ποιὸ εἶναι τὸ ἐρώτημά σας ;

Χωρὶς νὰ διστάσω τοῦ τὸ λέγω :

—Ὁ ἔρως εἶναι καμωμένος ἀπὸ ἐγωϊσμὸ ἢ ἀπὸ θυσία ;

Ἡ ἀπάντησι μοῦ ἔρχεται σχεδὸν ἀμέσως :

—Ρωτῆστε τὸν Ρακίνα.

—Ἀλλοίμονο, κύριε, ἔχει πεθάνει πρὸ πολλοῦ.

—Τί μεγάλη ζημιὰ γιὰ σᾶς. Μόνο αὐτὸς θὰ σᾶς ἔδινε σωστὴ ἀπάντησι : Κι' ἄν θέλατε μιὰ διαφορετικὴν ἀπάντησι θὰ μπορούσατε ν' ἀπευθυνθῆτε στὸ Κορνέϊγ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς πέθανε. Τί κακό ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι, παρὰ ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος καθόλου ἡρωϊκὸς αἰσθηματικά. Δὲν πιστεύω, ὅμως, πὼς μιὰ μεγάλη ἀγάπη πρέπει νὰ φτάσῃ ὥς τὴ θυσία. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀγάπη μετρᾶται ἀναλόγως τῶν ὑποχωρήσεων, ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ κανένας γιὰ τὸ ἀγαπώμενον ὄν. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σ[illegible] ὁ ἀγαπῶν σκέπτεται περισσότερο τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαπᾷ, ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Ἔ !... ἔ !... ἄν καὶ δὲν εἶναι οὔτε Ρακίνας, οὔτε Κορνέϊγ, νά τον, ποὺ δίνει μιὰν ἀπάντησι, πολὺ σοφή. Ἀποφεύγω νὰ διακόψω τὸν συνομιλητή μου, ποὺ συνεχίζει :

—Ἀγάπη !... Δὲν θὰ πῶ πὼς σημαίνει παραίτησι ἀπ' τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ προσπάθεια κατακτήσεως τῆς εὐτυχίας μὲ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου—τοῦ ἀγαπωμένου. Εἶναι ἡ εὕρεσις τῆς χαρᾶς, τὸ ὁλοκληρωτικὸ δόσιμο, τὸ κρύψιμο τῶν ἀπαιτήσεων, ἡ ζωὴ ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄλλον. Βλέπετε, λοιπόν, καλά, πὼς δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ θυσίας.

Συμφωνῶ μὲ μιὰ κίνησι τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ Ρολλὰν Ντορζελὲς προσθέτει :

—Ἄλλως τε ὁ ἄνδρας εἶναι περισσότερο ἱκανὸς γιὰ θυσίες. ἀπ' τὴ γυναῖκα.

Τὸν κυττάζω ἔκπληκτη :

—Πῶς αὐτό, κύριε ; Εἶστε ὁ μόνος, ποὺ ἔχετε αὐτὴ τὴ γνώμη.

—Ξέρω... ξέρω... ξαναλέγει, μὲ παίρνετε γιὰ σοφιστή, ποὺ παίζει μὲ τὶς πιὸ παράξενες ἰδέες, ἀλλὰ ἀπατᾶσθε.Σᾶς ἄνοιξα ὅλο τὸ βάθος τῆς σκέψεώς μου : πιστεύω πὼς ἡ ἐρωτευμένη γυναῖκα ξεπερνάει τὸν ἄνδρα στὴν ἔκφρασι τοῦ πάθους της, ἀλλὰ ἔχω πεισθῆ πὼς ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ εἶναι περισσότερο ἱκανὸς γιὰ ἕνα αἴσθημα πιὸ διαρκὲς καὶ πιὸ βαθύ. Φέρω ὡς μάρτυρα τὴν εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ξεχνοῦν οἱ γυναῖκες. Δὲν θυμοῦνται, παρὰ μὲ προσπάθεια τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνδρός, ποὺ ἄλλοτε ἀγάπησαν τρυφερά...

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος σωπαίνει, ἀνοίγω τὸ στόμα μου γιὰ νὰ πῶ μιὰ γνώμη, ποὺ μοῦ εἶναι πολὺ προσφιλής :

—Ἀγάπη εἶναι τὸ νὰ θέλῃ ὁ ἕνας τὸ καλὸ τοῦ ἄλλου.Δὲν ἀρνοῦμαι τὶς διάφορες φόρμες, ποὺ παίρνει κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀλλὰ ἕνα ὡραῖο, ἕνα μεγάλο αἴσθημα πρέπει νὰ φτάνῃ ὥς τὴ λησμονιὰ τοῦ ἑαυτοῦ.

—Μεγάλη ἀλήθεια αὐτή, μοῦ λέγει ὁ Ρολλὰν Ντορζελές. ἀλλὰ πολὺ σπάνια. Κι' ἀκόμη κάτι χειρότερο : κάτω ἀπ' τὴ μάσκα τῆς μεγάλης ἀγάπης κρύβεται ἕνας ἐπίσης μεγάλος ἐγωϊσμός. Ἔχω ἕνα φίλο, πολὺ γνωστὸ καλλιτέχνη, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μὴ μοῦ ζητᾶτε, ποὺ ἀγαπᾷ τρελλὰ τὴ γυναῖκα του. Λοιπὸν μιὰ φορά, ποὺ θέλησε νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι, τὴν ὑποχρέωσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, παρ' ὅλο, ποὺ ἐκείνη ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό... Ἄ!...αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν εἶν' ἀγάπη, ἀλλὰ καθαρὸς ἐγωϊσμός. Γιὰ μένα ἀγάπη δὲν εἶναι τὸ νὰ ἐπιθυμῇ κανένας τὴν διαρκῆ παρουσία τοῦ ἀγαπωμένου, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῇ νὰ θεραπεύῃ τὶς θλίψες του...

ΖΑΝΝ ΡΟΜΠΕΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ γνώμη τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, Μάρλεν Ντῆτριχ κλπ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

5) Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν φοιτητριῶν μας

Χειρίζονται ἐπιτυχῶς τὴν πέννα, τὸ νυστέρι.... μὰ καὶ τὴν μπουγάδα.— Πῶς τὰ καταφέρνουν οἱ φτωχὲς φοιτήτριες. — Τὸ κυνῆγι τῆς «παραδοσούλας».— Οἱ διασκεδάσεις των

ΜΟΛΙΣ τελειώσῃ ἡ παράδοσις, ἰδίως τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες, ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ συνωστίζεται στὴν αὐλὴ τοῦ Πανεπιστημίου, τρέχει σὰν ἐκ συνθήματος στὴ Φοιτητικὴ Λέσχη.

Ἄλλοτε, ἀλλοῦ εἶχε γεννηθῆ τὸ ζήτημα ἄν οἱ γυναῖκες μποροῦν νἄχουν δικές τους Λέσχες, μὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου κανεὶς ποτὲ δὲν σκέφθηκε ν' ἀμφισβητήσῃ στὶς φοιτήτριες τὴν εἴσοδο στὴν Πανεπιστημιακὴ Λέσχη. Κάποτε μόνον ἐπειδή, ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει νὰ μπαίνουν οἱ φοιτηταὶ στὰ σαλόνια τῶν φοιτητριῶν, ἐκεῖνοι γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν ἀντίποινα εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀποδοκιμάζουν κάθε κορίτσι ποὺ τολμοῦσε νὰ προβάλῃ στὰ διαμερίσματά τους. Μὰ γρήγορα ἀναγκάσθηκαν ν' ἀφήσουν τὴν τακτικὴ αὐτή, ποὺ... ζημίωνε πρῶτα ἀπ' ὅλους τοὺς ἰδίους.

Κ' ἡ Λέσχη μὲ τὴ βιβλιοθήκη, τὸ οἰκονομικό της ἑστιατόριο καὶ τὶς καλοθερμασμένες της αἴθουσες εἶνε γιὰ μιὰ μεγάλη μερίδα φοιτητριῶν ἕνα εἶδος κοινῆς ἑστίας.

Δὲν μιλοῦμε βέβαια γιὰ ἐκεῖνες ποὔχουν καὶ τὰ βιβλία καὶ τὴ θέρμανσι καὶ κάθε ἄνεσι στὸ σπίτι τους μὰ γιὰ τὶς νέες ποὺ οὔτε τὰ μέσα ν' ἀγοράσουν βιβλία ἔχουν, οὔτε θέρμανσι διαθέτουν στὸ δωματιάκι τους καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες καὶ αὐτὸ τὸ φτωχικὸ μαγγάλι εἶνε μεγάλη πολυτέλεια.

Κι' εἶνε πολλὲς οἱ φοιτήτριες αὐτὲς στὸ Πανεπιστήμιο.

Τὶς βρίσκει κανεὶς σὲ κάθε σχολὴ κι' ἔχουν συχνὰ μεγαλύτερη ἐπίδοσι ἀπὸ ἄλλες ποὺ ἔχουν ἄφθονα τὰ ὑλικὰ μέσα καὶ ποὺ θεωροῦν τὴ φοίτησί τους στὸ Πανεπιστήμιο ὡς ἕνα ἀκόμα μέσον ἐπιδείξεως καὶ σνομπισμοῦ. Τὰ κορίτσια αὐτά, ἐπαρχιωτοποῦλες ποὺ συχνὰ δῶσαν ἀτελεύτητες μάχες — μάχες ὅπου τὰ δάκρυα, οἱ ἀπελπισίες κι' ὅλο τὸ ἐκ παραδόσεως γυναικεῖο ὁπλοστάσιο δὲν ἔμεινε ἀχρησιμοποίητο—πρὶν ἐπιτύχουν τὴν ἄδεια νάρθοῦν στὴν Ἀθήνα, μένουν συνήθως δυὸ — δυό, τρεῖς - τρεῖς σὲ ἕνα δωμάτιο στὸ βάθος κάποιας αὐλῆς.

Οἱ νοικοκυρὲς ἐπιπλωμένων δωματίων δὲν τὶς πολυσυμπαθοῦν, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ βγάλουν πεντάρα ἀπὸ ἐκεῖνες.

— Αὐτές, μάτια μου, κάνουν ὅλα μόνες τους, λένε μὲ ἔκφρασι μομφῆς.

Οὔτε καφέδες, οὔτε μπαλώματα, οὔτε πλῦσι, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ τυχερὰ κάθε νοικοκυρᾶς ἀπὸ τὸν νεαρὸ νοικάρη της. Ὅλα περνοῦν ἀπὸ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια, καὶ ἡ μομφὴ τῶν νοικοκυράδων μεταβάλλεται σὲ ἔπαινο γιὰ ἐκεῖνες.

Μὰ καὶ τὶ συμφωνίες ἀτελείωτες, τὶ παζαρέματα πραγματικὰ γυναικεῖα, προηγοῦνται ὡς ὅτου νοικιασθῇ ἕνα δωμάτιο !

Ὅλα τοὺς φαίνονται ἀκριβὰ γιὰ τὴ φτηνή τους τσέπη, καὶ καταφεύγουν σὲ μύριες τέχνες γιὰ νὰ «κόψουν» κάτι.

—Ἐγὼ τῆς κατέβασα ἕνα πενηντάρι, καὶ καυχᾶται ἡ μιὰ θριαμβευτικά, γιατὶ τῆς εἶπα πὼς θὰ τὴν κυττάζω δωρεὰν ἀφοῦ εἶμαι τῆς Ἰατρικῆς.

—Πάει ! χάθηκαν οἱ κακόμοιροι ! φωνάζει ἡ συντρόφισσά της.

—Μπᾶ ! Γιατί ; Ἤδη μοῦ ζήτησε τὴ γνώμη μου γιὰ τὸν μικρόν της ποὺ εἶνε ἀδύνατος καὶ τοῦ παρήγγειλα μουρουνόλαδο.

— Ὡραῖα! Βρῆκες καὶ πελατεία! Ἄς τοὺς τύχει ὅμως καμμιὰ ἀρρώστεια ;

— Θὰ πῶ, ἀποκρίνεται ἡ ἄλλη, πὼς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ συντάξω συνταγή, γιατὶ δὲν ἔχω δίπλωμα !

Οἱ περισσότερες ζητοῦν ἀπαραιτήτως χρῆσι κουζίνας καὶ πλυσταριοῦ, κι' ἕνα ἄλλο παράπονο τῶν νοικοκυράδων εἶνε ὅτι ξοδεύουν πολὺ νερὸ—παραπάνω τιμητικὸ γι'αὐτές.

Τὸ πηγάδι δὲν ἡσυχάζει, ἀλήθεια λεπτό, ὅσο τὸ κορίτσι βρίσκεται ἐκεῖ, κι' ὁ μονότονος θόρυβος τοῦ κουβᾶ ποὺ ἀνασύρουν ἀκομπανιάρει σὰν ἀγροτικὴ συμφωνία τὴν πεζότητα τῆς Ἀνατομίας ἢ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου.

Πρὶν φύγουν τὸ πρωῒ ξυπνοῦνε μὲ τὴ φλυαρία τους τοὺς καθυστερημένους ὑπναράδες. Τὰ κρεββάτια στρώνονται στὸ πὶ καὶ φί, τὸ δωμάτιο σιγυρίζεται καὶ σκουπίζεται ἀστραπιαίως, ἕνας καφὲς ἢ λίγο τσάϊ ψήνεται στὸν πρόχειρο σπιρτολόγο καὶ τὸ εὔθυμο μπουλοῦκι ξεκινᾶ βιαστικά.

Καμμιὰ φορὰ ὅταν ἡ παράδοσις ἀρχίζει ἀργὰ μιὰ μικρὴ μπουγαδίτσα στήνεται κάτω ἀπὸ τὸν φιλικὸ εὐκάλυπτο τῆς αὐλῆς καὶ τὰ δάκτυλα ποὺ χειρίζονται τὴν πέννα ἢ τὸ νυστέρι βουτιοῦνται ἀδίστακτα στὴ σαπουνάδα.

—Ἡ κο...κέ...τα...τραγουδᾶ εὔθυμα, ἡ μιὰ ἐνῷ τρίβει δραστήρια τὰ ροῦχα.

—Πάψε λοιπὸν καὶ διαβάζω, διαμαρτύρεται ἡ συγκάτοικός της ποὺ μὲ μιὰ φυλλάδα στὸ χέρι περιφέρεται πάνω καὶ κάτω στὴν αὐλή. Ξεχνᾶς τὸ φροντιστήριο ;

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ἡ ὄρεξις τοῦ τραγουδιοῦ σβύνει παρευθείς.

— Ἄχ, ναί, ἔχεις δίκηο. Διάβασέ μου καὶ μένα νὰ χαρῇς.

Ἡ ἄλλη συμμορφώνεται πρόθυμα, μὰ ὁ συνδυασμὸς μπουγάδας καὶ μελέτης δὲν διαρκεῖ πολύ. Σὲ λίγο γιὰ νὰ πειράξῃ ἐκείνη ποὺ πλένει ἡ ἄλλη ἀρχίζει ν' ἀπαγγέλλῃ τὴν περιγραφὴ τῆς πλύσης τῆς Ναυσικᾶς ἀπὸ τὴν Ὀδύσσεια. Τὸ κέφι ξανάρχεται εὐθύς.

Πλέναν Χιώτισες
πλέναν παπαδοποῦλες.

Ξεφωνίζει στὴ διακοπὴ ἡ ἄλλη εἰς ἀπάντησιν. Καὶ ἡ αὐλὴ δὲν ξαναβρίσκει τὴν σιωπὴ παρὰ μετὰ τὴν πάντα βιαστικὴ ἀναχώρησί τους.

Τὸ μεσημέρι ἄλλες τρῶνε οἰκονομικὰ στὴ λέσχη, ἄλλες ὅταν ὁ χρόνος τοὺς τὸ ἐπιτρέπει γυρνοῦν νὰ ἑτοιμάσουν μόνες κάτι πρόχειρο. Κι' ὅταν τὸ βράδυ πιὰ γυρίσουν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν κάθονται πάλι νὰ ράψουν ἢ νὰ μπαλώσουν μὲ τὸ φῶς.

—Οὔφ αὐτοὶ οἱ πόντοι ! στενάζει ἡ μιὰ διορθώνουσα τὶς κάλτσες της, ἐνῷ ἡ ἄλλη γράφει στὸ σπίτι της....

Ἄχ! Μὲ τί καρδιοχτύπι, ἀλήθεια, περιμένονται τὰ γράμματά τους ἐκεῖ κάτω... μὰ καὶ μὲ τὶ χαρὰ ἀντικρύζουν τὰ κορίτσια αὐτὰ τὸν ταχυδρόμο ποὺ μέσ' στὸν φάκελλο ποὺ θὰ τοὺς παραδώσουν θὰ βροῦν κάμποσες συμβουλὲς καὶ νουθεσίες, καμμιὰ φορὰ λίγα ἢ πολλὰ λεπτά, καὶ πάντοτε ἄφθονη, ἀμέτρητη ἀγάπη!

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός τους ξεπετιοῦνται βιαστικὲς καὶ πρόσχαρες...μὰ οἱ εἰδήσεις ποὺ ἡ ἐπιστολὴ τοὺς φέρνει δὲν εἶνε πάντοτε εὐχάριστες.

—Πώ ! πώ ! φωνάζει ἀπογοητευμένη ἡ μιὰ κρατῶντας τὴν ἐπιστολὴ στὰ χέρια. Νὰ πάω νὰ καθήσω, λέει, μ' ἕνα πατριώτη μας μπακάλη ὅπου θὰ κοιμοῦμαι δωρεάν, ἀρκεῖ νὰ διορθώνω τὰ γραπτὰ τῶν παιδιῶν του! Μὰ ἐγὼ θὰ σκάσω ἐκεῖ μέσα....

Οἱ φίλες της συμφωνοῦν ἀπολύτως.

Ἄν μποροῦσα νἄβρισκα καμμιὰ παραδοσοῦλα γιὰ νὰ ἐξοικονομῶ τὸ νοῖκι... μουρμουρίζει μελαγχολικὰ ἡ... «κατάδικος».

Πόσες καὶ πόσες ὀνειρεύονται σὰν ἄγκυρα σωτηρίας τὶς παραδόσεις αὐτές !...

Γιατὶ δὲν εἶνε λίγες οἱ φοιτήτριες ποὺ γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ ἔξοδα τῆς σπουδῆς τους ἐργάζονται κιόλας.

Οἱ περισσότερες φυσικὰ εἶνε τῆς Φιλολογικῆς σχολῆς ποὺ ἐπιδιώκουν παραδόσεις τοῦ κλάδου τους κι' ἀπ' αὐτὲς οἱ φοιτήτριες τῶν μαθηματικῶν βρίσκουν εὐκολώτερα μαθήματα.

Μὰ δὲν εἶνε λίγες κι' ἐκεῖνες ποὺ ἐργάζονται σὲ γραφεῖα. Πολλὲς ἀπὸ τὶς φοιτήτριες τῆς Νομικῆς ἐργάζονται σὲ δικηγορικὰ γραφεῖα. Ἔτσι ἀσκοῦνται πρακτικῶς, ἄν ποτὲ δικηγορήσουν, ἐνῷ συγχρόνως μὲ τὴν ἀπόκτησι τοῦ διπλώματος θἄχουν μιὰ θετικὴ βελτίωσι τῆς θέσεώς τους.

Μέσ' στὴ ζωὴ τῆς φοιτητρίας μας δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καὶ μιὰ ὥρα διασκεδάσεως ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη δουλειά ;

Πῶς ὄχι ! Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ εὐχάριστο καὶ διασκεδαστικὸ φλερτάκι δὲν ἀποκλείεται διὰ νόμου. Αὐτὸ δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι ἀποτελεῖ τὸν γενικὸ κανόνα. Κάθε ἄλλο. Τοὐναντίον ἡ καμαραντερὶ ποὺ γενικῶς ἐπικρατεῖ μᾶλλον τὸ ἀποκλείει. Ἀλλὰ πάντως ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις ποὺ ἔχουν στὴ διάθεσί τους εἶνε ἡ πιὸ πρόχειρη καὶ οἰκονομική.

Ἡ λέσχη μὲ τὶς παραστάσεις καὶ τοὺς χοροὺς ποὺ κάθε τόσο διοργανώνει καθὼς καὶ μὲ τὸν κινηματογράφο της ἀποτελεῖ μιὰ ἄλλη πηγὴ διασκεδάσεων γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ σπουδάζουν.

Μὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, στὶς γαλαρίες τῶν διαφόρων θεάτρων δὲν εἶνε δύσκολο ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς παρέες ἀπὸ φοιτήτριες μόνες ἢ συνοδευόμενες.

Μὰ μιὰ ἄλλη ἀγαπημένη διασκέδασις τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου εἶνε οἱ ἐκδρομές. Σχεδὸν οἱ μισοὶ ἀπ' ὅσους... παίρνουν τὰ βουνὰ τὶς Κυριακὲς εἶνε φοιτηταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ποὺ ζητοῦν νὰ δροσίσουν στὴ φύση τὸ πνεῦμα τους. Καὶ τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας μέσ' στὸ λιτὸ δωμάτιο τῆς αὐλῆς ποὺ στενάζει φιλικὰ ὁ εὐκάλυπτος, ἕνα μάτσο κυκλάμινα μέσα σ' ἕνα ποτῆρι—ποὺ ἡ πολυτέλεια ἑνὸς ἀνθοδοχείου ;—ἢ λίγες ἀνεμῶνες σ' ἕνα πιάτο ἔρχονται νὰ προσθέσουν τὴ χαρωπὴ νότα τους στὴ χαρὰ τῶν φτωχῶν νειάτων.

Κ. ΣΦΑΕΛΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ἡ λαίδη Ρ. Ράσσελ πρὸς τὸν λόρδον Ράσσελ :«Σοῦ γράφω αὐτὰ τὰ λόγια καθισμένη στὸ κρεββάτι μας, στὸ κρεββάτι ὅπου σὲ μερικὲς ἡμέρες θ' ἀναπαύεσαι, ἐνῶ ἐγὼ θὰ σὲ φιλῶ ἐλαφρὰ στὸ μέτωπο...»

[Ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν τοῦ «παληοῦ καιροῦ» ποὺ ἐδημοσιεύθη στὸ Χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Σφαῖρα», ἀναδημοσιεύουμε τὶς ὡραιότερες, τὶς πιὸ συγκινητικές, τὶς πιὸ χαριτωμένες. «Τεκμήρια ἀγάπης καὶ αἰωνίας ἀφοσιώσεως», γραμμένα σὲ ἀπομακρυσμένες ἐποχές, σχεδὸν ξεχασμένες, ἔχουν διατηρήσει ὅλη τὴ δροσιά τους, ὅλη τὴν κομψότητα τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων ποὺ τὰ διαπνέουν.]

Ἡ Μάρτζερυ Μπριοὺς

Πρὸς τὸν

Βαλεντάϊν Πάρσον

Τετάρτη ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου 1411.

Στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου μου Βαλεντάϊν, εὔχομαι νὰ φθάσῃ αὐτὸ τὸ μήνυμα.

Εὐγενικέ, ἀξιολάτρευτε καὶ πολυαγαπημένε μου Βαλεντάϊν σοῦ στέλνω τὴν ἀγάπη μου, ποθοῦσα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ ν' ἀκούσω ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐξακολουθεῖ νὰ σὲ διατηρῇ σὲ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία.

Καὶ ἂν ἐπιθυμῇς τώρα νὰ μάθῃς γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀδύναμου κοριτσιοῦ ποὺ σοῦ χάρισε τόσο πρόθυμα τὴν ἀγάπη του πρέπει νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι ὑποφέρω βαθειὰ καὶ ὅτι θὰ ὑποφέρω μέχρις ὅτου βρεθῶ στὴν ἀγκαλιά σου.

Καὶ πρέπει νὰ σὲ πληροφορήσω ἐπίσης ὅτι ἡ καλή μου μητέρα μίλησε γιὰ τὸ ζήτημά μας στὸν πατέρα μου, προσπαθοῦσα μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν συγκατάθεσί του, χωρίς, ὅμως, νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ποθῶ τόσο καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσο ἀπέραντη εἶναι ἡ δυστυχία μου.

Ἂν ὅμως, μὲ ἀγαπᾷς, ὅπως πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς στὴ δυστυχία μου, οὔτε θὰ μὲ ξεχάσῃς.

Ἡ δική μου καρδιά, εὐγενικὲ Βαλεντάϊν, θὰ σοῦ ἀνήκῃ αἰώνια καὶ θὰ σ' ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα στὸν κόσμο.

Σὲ ἱκετεύω νὰ μὴ δείξῃς αὐτὸ τὸ μήνυμα σὲ κανένα καὶ εὔχομαι νὰ μὴ σοῦ προξενήσῃ μεγάλη θλίψι, γιατὶ δὲν θέλω νὰ εἶσαι δυστυχισμένος ἐξ αἰτίας μου.

Γραμμένο μὲ βαρειὰ καρδιά, ἀπὸ τὴν πάντοτε δική σου.

ΜΑΡΤΖΕΡΥ ΜΠΡΙΟΥΣ

(Ἡ Μάρτζερυ Μπριοὺς ἦταν κόρη τοῦ πλουσιωτέρου ἐμπόρου τοῦ Λονδίνου καὶ ὁ Βαλεντάϊν γυιὸς τοῦ πιὸ ἐπικίνδυνου συναγωνιστοῦ τοῦ Μπριούς. Ἕνα παληὸ μῖσος ἐχώριζε τὶς δυὸ οἰκογένειες — μῖσος τὸ ὁποῖον ἔσβυσε μετὰ τὸν γάμο τῆς Μάρτζερυ μὲ τὸν Βαλεντάϊν.

Ἡ λαίδη Ραχὲλ Ράσσελ

Πρὸς τὸν

Λόρδο Ράσσελ

Στράττον, 20 Σεπτεμβρίου 1681.

...Πόσες ἡμέρες μὲ χωρίζουν ἀκόμη ἀπὸ σένα ; Πολυαγαπημένε μου, ἂν ἤξερες πόσο δυστυχισμένη εἶναι ἡ γυναῖκα σου, ποὺ ἀφιέρωσε τὴ ζωή της, ὅταν βρίσκεσαι μακρυὰ ἀπ' αὐτήν, δὲν θὰ ἔφευγες ποτέ, δὲν θὰ τὴν ἄφινες οὔτε στιγμὴ μόνη. Στὸν πύργο, στοὺς κήπους, στὸ πάρκο, παντοῦ εἶναι ἁπλωμένη ἡ μελαγχολία ὅταν λείπῃς.

Σοῦ γράφω αὐτὰ τὰ λόγια καθισμένη στὸ κρεββάτι μας, μὲ τὴ ράχη μου ἀκουμπισμένη στὸ προσκέφαλο — τὸ ἴδιο προσκεφαλο οπου σε μερικες ημερες θὰ ἀναπαύῃς τὸ ἀγαπημένο κεφάλι σου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ σὲ φιλῶ ἐλαφρὰ στὸ μέτωπο. Ὁ πιστός μας Σπίνσερ, στὸν ὁποῖο θὰ παραδώσω αὐτὸ τὸ γράμμα, μοῦ μίλησε γιὰ τὶς μηχανορραφίες τῶν ἐχθρῶν σου. Ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν τιμιότητα τῆς ψυχῆς σου, ἄς τοὺς τιμωρήσῃ — ἢ μᾶλλον, ἄς τοὺς λυπηθῇ.

Ἀγάπα παντοτεινὰ καὶ δέξου τὴν ἀγάπη τῆς

Ρ. ΡΑΣΣΕΛ

[Τὸ γράμμα αὐτὸ γράφηκε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1681. Μετὰ δύο ἀκριβῶς ἔτη, ὁ λόρδος Οὐΐλλιαμ Ράσσελ, ἕνας ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους εὐπατρίδας τῆς Ἀγγλίας, συνελήφθη ὡς ὕποπτος συνωμοσίας κατὰ τοῦ Βασιλέως Καρόλου Β', κατεδικάσθη σὲ θάνατο καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ἡ λαίδη Ράσσελ, ἡ ὁποία δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει οὔτε στιγμὴ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φυλακίσεως καὶ τῆς δίκης του καὶ ἡ ὁποία εἶχε ζητήσῃ γονυπετῶς ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ τοῦ χαρισθῇ ἡ ζωή, ἀποσύρθηκε μετὰ τὴν ἐκτέλεσι στὸν πύργο τοῦ Στράττον, ὅπου ἔμεινε κλεισμένη μέχρι τοῦ θανάτου της.]

Ἡ Βασίλισσα Μαρία

χηρα τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' τῆς Γαλλίας πρὸς τὸν ἀδελφό της

Ἐρρῖκο Η' τῆς Ἀγγλίας

Παρίσι, 1515.

...Γνωρίζετε πολὺ καλὰ Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν θέλησα ποτὲ νὰ παραβῶ τὰς διαταγάς σας, οὔτε νὰ πράξω ὅ,τι δήποτε χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν σας. Ἡ ἀπελπισία μου, ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι οἱ σύμβουλοί σας δὲν θὰ σᾶς ἄφιναν ποτὲ νὰ ἐγκρίνετε τὴν ἕνωσί μου μὲ τὸν δοῦκα τοῦ Σάφφολκ. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ παντρευθῶ χωρὶς τὴν ἄδειά σας καὶ μετὰ νὰ ἐκλιπαρήσω τὴν συγγνώμη σας. Βεβαία ὅτι θὰ συγχωρήσετε μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς της καὶ θέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν εὐτυχία.

Εἶπα λοιπὸν στὸν πολυαγαπημένο μου λόρδο τοῦ Σάφφολκ, ὅτι ἂν ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ δική του, ἔπρεπε νὰ μὲ παντρευθῇ ἀμέσως. Διαφορετικὰ τὸν διέτασσα νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ ποτὲ πλέον νὰ μὲ ξαναδῇ. Καὶ ἔτσι, παρὰ τὸν εἰλικρινῆ πόθο του νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως του, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ στὴν θέλησί μου. Ἡ μόνη ὑπεύθυνος τῆς ἀπιστίας του εἶμαι ἐγώ, ἡ ὁποία ἱκετεύω γονυπετὴς τὸν ἀδελφὸ καὶ αὐθέντην μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ὦ, Μεγαλειότατε, εὐαρεστηθῆτε νὰ γράψετε μερικὰ λόγια συγγνώμης σὲ μένα καὶ στὸν ἀγαπημένο μου σύζυγο—λόγια ποὺ θὰ διαλύσουν τὴν θλίψι μας καὶ θὰ ὁλοκληρώσουν τὴν εὐτυχία μας....

Γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἀφωσιωμένης καὶ πολὺ ταπεινῆς ἀδελφῆς σας Μαρίας, ἡ ὁποία σᾶς ἀγαπᾷ καὶ σᾶς σέβεται.

[Ἡ Βασίλισσα Μαρία, ἀδελφὴ τοῦ Ἐρρίκου Η' τῆς Ἀγγλίας καὶ σύζυγος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΒ', ἡ ὁποία εἶχε μείνει χήρα σὲ ἡλικία 18 μόλις ἐτῶν, ἐγνώρισε τὸν δοῦκα τοῦ Σάφφολκ, ἀπεσταλμένον τοῦ ἀδελφοῦ της κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς στέψεως τοῦ Φραγκίσκου Α'. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπήθηκαν καὶ παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Ἐρρίκου, ὁ ὁποῖος, στοὺς πολιτικοὺς λόγους ἀπαιτοῦσε νὰ διατηρήσῃ ἡ ἀδελφή του τὸν τίτλο τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας, ἐτέλεσαν τὸν γάμο τους στὸ Παρίσι. Ὅταν ὁ Ἐρρῖκος ἐπληροφορήθη τὸ γεγονός, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀπερίγραπτο θυμό, ἀργότερα, ὅμως, συγχώρησε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν στὴν Ἀγγλία.]

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα καὶ πειστικώτερα ἐπιχειρήματα διὰ νὰ μεταπεισθῇ ὁ Ἐρρῖκος καὶ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς δύο ἐρωτευμένους, ὑπῆρξεν ἡ κατοχὴ ἀπὸ τὴν χήραν βασίλισσαν ἑνὸς περιφήμου κοσμήματος, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁ Ναπολιτάνικος καθρέφτης» καὶ ἀποτελουμένου ἀπὸ ἕνα ἐξαιρετικὰ ὀγκῶδες διαμάντι δεμένο μὲ χρυσάφι καὶ μαργαριτάρια περίφημα εἰς λάμψιν καὶ μέγεθος.

Τὸ πολυτιμότατον κόσμημα, θεωρούμενον μοναδικόν, ἡ χήρα Μαρία τὸ ἔστειλε διὰ τοῦ καρδιναλίου Οὐῶλσεϋ εἰς τὸν Ἐρρῖκον μὲ τὴν... ὑποβλητικὴν πληροφορίαν ὅτι ἄλλα πολὺ μεγαλειτέρας ἀξίας κοσμήματα θὰ ἐπηκολούθουν τὴν συγγνώμην του.

Τόσον ἐξαιρετικὸν εἰς διαστάσεις ἦτο αὐτὸ τὸ διαμάντι τὸ ἀποκληθὲν «Ναπολιτάνικος καθρέφτης», ὥστε τὸ περιοδικὸν «Σφαῖρα» δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ στολιδιοῦ, μίαν ἱστορίαν ποὺ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὴν διηγηθῇ κανείς, τόσο περισσότερον, καθ' ὅσον εἶναι καθ' ἑαυτὴν χαρακτηριστικῶς ἐνδιαφέρουσα καὶ ἰδιαιτέρως δραματική.

Ἡ ἱστορία ἀρχίζει μὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ Καρόλου Μπράντον, δουκὸς τοῦ Σάφφολκ εἰς τὸ Σανλί, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀγγλικῆς ἀντιπροσωπείας, ἡ ὁποία ἤρχετο διὰ νὰ συγχαρῇ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Φραγκῖσκον Α' διὰ τὴν ἀνάρρησίν του εἰς τὸν θρόνον καὶ νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὴν χήραν βασίλισσαν Μαρίαν τὰ συλλυπητήρια τοῦ ἀδελφοῦ της βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς πατρίδος της:

Ὁ «Ναπολιτάνικος καθρέπτης»

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΤΟΛΙΔΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ὑπάρχει ἕν ἔγγραφον διαπιστῶνον τὴν παραλαβὴν τοῦ μεγάλου διαμαντιοῦ, τοῦ γνωστοῦ μὲ τὸ ὄνομα «Ναπολιτάνικος καθρέφτης» καὶ συνδεδεμένου μὲ ἕνα μεγάλο μαργαριτάρι πλαισιουμένου δὲ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα δεμένα σὲ χρυσῆ «μπορντοῦρα». Μετὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ κοσμήματος αὐτοῦ τοῦ πράγματι μοναδικοῦ, ἀκολουθεῖ ἡ περιγραφὴ πολλῶν ἄλλων κοσμημάτων ἀποσταλέντων συγχρόνως. Τὸ ἔγγραφον καταλήγει ὡς ἑξῆς :

«Καὶ πρὸς πίστωσιν ὑπογράφεται τὸ παρὸν παρ' ἡμῶν ἰδιοχείρως. Ἐγένετο ἐν Παρισίοις τὴν 15ην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1515». Ἐπακολουθοῦν αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Σάφφολκ, Οὐέστ καὶ σὲρ Ρίτσ, πιθανώτατα δὲ ὑπὸ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Σάφφολκ ἦτο καὶ ἡ ὑπογραφὴ τῆς βασιλίσσης Μαρίας τῆς ἰδίας, ἡ ὁποία ὅμως ἐχάθη ἔκτοτε καὶ πάντως τώρα δὲν φαίνεται εἰς τὸ ἔγγραφον.

Τὰ Χριστούγεννα ὁ βασιλεὺς Φραγκῖσκος Α' ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε τὸν Σάφφολκ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα του καὶ κατὰ τὰ λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Σάφφολκ πρὸς τὸν κύριόν του, τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐρρῖκον, «ἔφερε τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος». Φαίνεται ὅτι ἡ Μαρία μόλις εἶχεν ἐρωτευθῇ τὸν Σάφφολκ εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὸν βασιλέα Φραγκῖσκον τὴν ἀπόφασίν της νὰ παντρευτῇ μαζύ του τὸ ταχύτερον δυνατὸν καὶ ὁ Φραγκῖσκος εἶχε φανῇ ἀμέσως ἰδιαιτέρως πρόθυμος νὰ τὴν βοηθήσῃ πρὸς τοῦτο, ἐνδιαφερόμενος διὰ λόγους πολιτικοὺς ἀκριβῶς νὰ χάσῃ τὸν τίτλον τῆς χήρας βασιλίσσης τῆς Γαλλίας ἡ Μαρία, ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν ἐνυμφεύετο τὸν Σάφφολκ.

Ἡ Μαρία ἄλλως τε μὲ ἀξιοπερίεργον διὰ τὴν ἡλικίαν της προβλεπτικότητα εἶχεν ἀξιώσει πρὸ τοῦ γάμου της μὲ τὸν Λουδοβῖκον 12ον τὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της ὑπογραφὴν ἐγγράφου, ὁρίζοντας ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπέθνησκεν ὁ Λουδοβῖκος 12ος, αὐτὴ ὡς χήρα θὰ εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα καὶ ἐκ τῶν προτέρων τὴν συγκατάθεσιν τοῦ βασιλικοῦ της ἀδελφοῦ διὰ νὰ νυμφευθῇ ὅποιον ἤθελε.

Ἡ Μαρία τώρα ἐπεκαλεῖτο ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν προκαταβολικῶς συμφωνηθεῖσαν ἐλευθερίαν της διὰ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν ἀγαπημένον της, ὁ ὁποῖος περιγράφων τὰ πράγματα εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, ἐμφανίζει ἑαυτὸν περίπου ὡς... ἐκβιασθέντα διὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν δεκαεξαετῆ καὶ ἑπομένως εὐλόγως φλογερωτάτην χήραν.

Εἰς ἕνα γεῦμα του πρὸς τὸν παντοδύναμον καρδινάλιον Οὐῶλσεϋ ὁ Σάφφολκ περιγράφει λεπτομερῶς τὰ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Φραγκῖσκον, ὅταν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἐκλήθη ἀπὸ αὐτὸν εἰς τὴν κρεββατοκάμαράν του. Κατὰ τὴν ἀναφορὰν ταύτην ὁ βασιλεὺς Φραγκῖσκος τὸν παρώτρυνε νὰ νυμφευθῇ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν, καθησυχάζων αὐτὸν ὅσον ἀφορᾷ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ ἴδῃ τὴν Μαρίαν εἰς τὸ Παρίσι πρὸς ρύθμισιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ὅτι ὁ ἴδιος θὰ ἔγραφεν εἰς τὸν Ἐρρῖκον 8ον τῆς Ἀγγλίας διὰ τὰ περαιτέρω. «Ἐγὼ καὶ ἡ βασίλισσα, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, θὰ ἐπιμείνωμεν τόσο παρὰ τῷ Κυρίῳ Σου, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος».

Ὁ Φραγκῖσκος ἐκράτησε τὸν λόγον του ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ διατηρούμενον ἀκόμη εἰς τὰ Ἀγγλικὰ Ἀρχεῖα γράμμα του, τὸ ἀπευθυνθὲν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22 Φεβρουαρίου 1515.

Ὁ Σάφφολκ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ γράμματά του πρὸς τὸν Ἐρρῖκον τὸν 8ον τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἑξῆς περιγράφει τὴν πρώτην του συνέντευξιν μὲ τὴν δεκαεξαετῆ φλογερὰν χήραν βασίλισσαν Μαρίαν : ...

«Ἄρχισε νὰ μοῦ δείχνῃ πόσο καλὴ κυρία εἶχε φανῇ ἀπέναντί μου καὶ ὅτι ἐὰν ἤθελα νὰ δεχθῶ τὴν ἐντολήν της δὲν θὰ εἶχε ποτὲ ἄλλον ἄνδρα κανένα ἔξω ἀπὸ μένα γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της. Μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ κλαίῃ — ποτὲ Μεγαλειότατε δὲν εἶδα γυναῖκα νὰ κλαίῃ τόσο — καὶ κατέληξε λέγουσα: Ἐὰν ὁ ἀδελφός μου ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶναι σύμφωνοι καὶ εὐχαριστημένοι μὲ τὴν ἀπόφασίν μου νὰ σᾶς νυμφευθῶ, ἔχει καλῶς, ἄλλως εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι ἀληθινὰ ὅσα διαδίδονται καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅτι δηλαδὴ σεῖς ἔχετε ἔλθει νὰ μὲ πάρετε πάλιν εἰς τὴν πατρίδα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ νυμφευθῶ εἰς τὴν Φλάνδραν, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ δεχθῶ ποτέ, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνω μᾶλλον...».

Ὁ Σάφφολκ ἔκρινε σκόπιμον νὰ μὴ... ὠθήσῃ τὰ πράγματα ἕως ἐκεῖ. «Καὶ ἔτσι αὐτὴ καὶ ἐγὼ παντρευτήκαμε», κατέληξεν εἰς τὸ γράμμα του πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας καὶ κύριόν του, συντομεύων... χαρακτηριστικὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν περαιτέρω λεπτομερειῶν τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

Φαίνεται ὅτι ἡ δεκαεπταετὴς χήρα δὲν ἀστειεύετο. Ἤξερε καὶ νὰ ἀποφασίζῃ καὶ νὰ ἐκβιάζῃ τὴν ἄμεσον, τὴν κεραυνοβόλον πραγματοποίησιν τῶν ἀποφάσεών της.

Ὁπωσδήποτε συντόμως μετὰ τὸν γάμον της μὲ τὸν Σάφφολκ ἔσχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν ἀδελφόν της ἀποστέλλουσα εἰς αὐτὸν τὸ περίφημον κόσμημα, τὸν «Ναπολιτάνικον καθρέφτην», ὁ ὁποῖος, μετὰ πολλὰς περιπετείας, καὶ ἀφοῦ ἔγινεν αἰτία μερικῶν ἐγκλημάτων.... ἐξηφανίσθη χωρὶς ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον νὰ γίνῃ δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ τί ἀπέγινε....

Ἡ κ. Μπλάϋ πρὸς τὸν ναύαρχον Μπλάϋ: «...Ὅταν ἀναλογίζωμαι πόσο μακρυὰ βρίσκεσαι καὶ σὲ τί κινδύνους εἶσαι ἐκτεθειμένος, μὲ κυριεύει ἀπερίφραστη ἀπελπισία...»

Ὁ Ναπολέων

Πρὸς τὴν

Ἰωσηφίνα

Μαρμουράλο, 17 Ἰουλίου 1797

...Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀποσπάσθηκα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου εἶμαι συνεχῶς μελαγχολικός. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ἐνόμιζα ὅτι, ἁπλῶς, σὲ ἀγαποῦσα, ἀπὸ τότε, ὅμως ποὺ σὲ ξαναεῖδα, νοιώθω ὅτι σὲ ἀγαπῶ χίλιες φορὲς περισσότερο, ἀπὸ τότε ποὺ σὲ γνώρισα κάθε μέρα περισσότερο. Καὶ τὸ πάθος μου αὐτὸ μὲ βασανίζει. Σὲ ἱκετεύω, ἄφησέ με νὰ μαντεύσω μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά σου, ἴσως τὸ μαρτύριό μου μετριασθῇ....

Ὁ Λόρδος Βύρων

Πρὸς τὴν

Ἀναμπέλλα

Νιοῦστεντ Ἄμπεϋ 1814.

Θὰ ἔχῃς ξεχάσῃ χωρὶς ἄλλο τὴν πρώτη μας συνάντησι στὸ Μίλμπουρν Χάουζ....Δὲν ἐγνώριζα τ' ὄνομά σου. Καὶ τὸ δωμάτιο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ πρωϊνοὺς ἐπισκέπτας. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤμουν σχεδὸν ξένος σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον κι' ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ἀδέξιο καὶ δειλό. Ἀμέσως σ' ἐχαρακτήρισα ὡς τὸ πιὸ αἰνιγματικὸ πλᾶσμα ποὺ εἶχα συναντήσει ὡς τότε στὴ ζωή μου. Στὰ μάτια σου ἔπαιζε μιὰ φλόγα ποὺ θὰ ἐκόλαζε ἕναν ἅγιο. Ἐν τούτοις στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου, σ' ὁλόκληρο τὸ παρουσιαστικό σου, ὑπῆρχε τόση ἁπλότης, τόση ἀφέλεια, τόση ὠμορφιὰ καὶ ἀθωότης....».

Ὁ Ρόμπερτ Μπράουνιγκ

Πρὸς τὴν

Ἐλισσαβετ Μπάρρετ

19 Μαΐου 1846

....Σήμερα συμπληρώνεται ἕνας ὁλόκληρος χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ πρόσφερες τὴν ἀγάπη σου, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς δικῆς μου. Μιὰ τέτοια ζωή, ἀποτελουμένη ἀπὸ τέτοια χρόνια, θὰ τὴν προτιμοῦσα ἀπὸ τὴν πιὸ ἔνδοξη σταδιοδρομία, ὅπως προτιμῶ τὴν ἀγάπη σου ἀπὸ τὰ πλούτη ὅλου τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ποθοῦσα παρὰ μόνον γιὰ νὰ τ' ἁπλώσω ἐμπρὸς στὰ πόδια σου. Ὦ πολυαγαπημένη μου, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν ἀγάπη μου....

[Σ' αὐτὸν πάντοτε τὸν τόνο εἶνε γραμμένα ὅλα τὰ γράμματα τοῦ περιφήμου ποιητοῦ πρὸς τὴν «εὔθραυστη ἀγάπη» του τὴν ὡραία Ἐλισσάβετ Μπάρρετ, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Τέσσαρες μῆνες μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ δημοσιευομένου σημειώματος ὁ Μπράουνιγκ ἀπήγαγε τὴν Ἐλισσάβετ ἀπὸ τὸ πατρικό της σπίτι].

«Ἂν ὅμως μὲ ἀγαπᾷς δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς, οὔτε θὰ μὲ ξεχάσῃς...» Ἡ Μάρτζερυ ξαναδιαβάζει τὸ γράμμα της πρὸς τὸν Βαλεντάϊν.

[Καὶ μία ἐπιστολὴ ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα].

Ἐλισσάβετ πρὸς Μαρίαν

Ἡ μία Βασιλικὴ Ἀδελφὴ πρὸς τὴν ἄλλη

16 Μαρτίου 1554.

Ἱκετεύω πολὺ ταπεινὰ τὴν Μεγαλειότητά σας νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ λόγος ἑνὸς βασιλέως ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸν λόγον ὁποιουδήποτε ἄλλου θνητοῦ καὶ νὰ θυμηθῶ τὴν τελευταία ὑπόσχεσί της καὶ τὴν τελευταία παράκλησί μου νὰ μὴ καταδικασθῶ χωρὶς ἀπολογίαν καὶ σαφεῖς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς μου, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει ἀτυχῶς τώρα, ἀφοῦ διετάχθη ἀδικαιολόγητα ἡ σύλληψίς μου καὶ ἡ ἐγκάθειρξίς μου στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, τόπο περιορισμοῦ καταλληλότερο γιὰ ἀτίμους προδότας παρὰ γιὰ νομιμόφρονας ὑπηκόους τῆς Μεγαλειότητός σας... Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν συμβούλευσα, συμμετέσχον ἢ ἐξετέλεσα πρᾶξιν δυναμένην νὰ βλάψῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὰ συμφέροντά σας ἢ τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους. Καὶ γι' αὐτὸ ἱκετεύω τὴν Μεγαλειότητά σας νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπολογηθῶ ἐνώπιόν της καὶ νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Συμβούλου της. Ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρία τοῦ Θεοῦ ὅτι ποτὲ δὲν ἔστειλα στὸν προδότη Οὐΐαττ ἔστω καὶ μιὰ μόνο λέξι, μήνυμα εἴτε συμβολικὸ δῶρο, καὶ ἂν δὲν λέγω τὴν ἀλήθεια, ὁ Ὕψιστος νὰ μὲ κολάσῃ γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Περιμένω μὲ ἀγωνία ἀπάντησι ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια προσωπικῶς.

Τῆς Μεγαλειότητός σας ἡ πλέον ταπεινὴ καὶ πλέον ἀφωσιωμένη ὑπήκοος.

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

[Ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, γραμμένη ἀπὸ τὴν Κόρη τοῦ Ἐρρίκου Η' καὶ μέλλουσα παντοδύναμη Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ, πρὸς τὴν ἤδη βασιλεύουσαν ἀδελφήν της Μαρίαν Τυδώρ, μετὰ τὴν καταπνιγεῖσαν στάσιν τοῦ Οὐΐαττ, εἶναι χαρακτηριστικὴ τοῦ μίσους καὶ τῆς καχυποψίας ποὺ ἐχώριζεν ἀνέκαθεν τὰς διαδόχους τοῦ «Βασιλέως μὲ τὰς ἕξη συζύγους»]:

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΤΡΕΙΣ "ΣΤΑΡ„ ΣΑΣ ΛΕΓΟΥΝ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Τί λέγει ἡ Τζίντζερ Ρότζερς γιὰ τὴν καλλονή της. — Ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ζωὴ τῆς Μύριαμ Χόπκινς. — Αἱ ἐκμυστηρεύσεις τῆς Μύρνας Λόου. — Ποιὰ εἶναι ἡ «ἰδεώδης σύζυγος».

ΤΡΕΙΣ διάσημες βεντέττες τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ Μύριαμ Χόπκινς, καθὼς καὶ ἡ Μύρνα Λόου χαρίζουν τὰ μυστικά των εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἑνὸς Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ. Ἔχουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὰ μυστικὰ αὐτὰ διότι μᾶς παρουσιάζουν ζωντανὰ τέσσαρας διαφορετικοὺς χαρακτῆρας. Ἂς ἀκούσωμε λοιπὸν χωριστὰ τί μᾶς λέγει ἡ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς βεντέττες αὐτές.

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς εἶνε μιὰ κοπέλλα ψηλή, λεπτή, ἡ πιὸ κομψὴ σιλουέττα τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ ἕναν ἀέρα χαρᾶς στὸ πρόσωπο. Δὲν εἶνε «καλλονή», ἔχει μεγάλα χαρακτηριστικά, μεγάλο στόμα, καὶ «πανάδες» στὸ πρόσωπο. Ἀλλὰ αὐτὰ λίγο τὴν ἐνδιαφέρουν. «Ὅταν ἤμουν μικρή, λέγει, μὲ πείραζαν γιατὶ ἤμουν χονδρή». Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἔπρεπε ὅμως ν' ἀδυνατίσῃ σύμφωνα μὲ τὴ μόδα. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ; Νὰ πάρῃ φάρμακα ; Νὰ κάμῃ δίαιτα; Ὄχι, γιὰ τὴν Τζίντζερ τὰ φάρμακα εἶνε ἐπικίνδυνα καὶ ἡ δίαιτα κοπιαστική.

—Τίποτε πιὸ ἐπιβλαβὲς γιὰ τὴν ὑγεία μιᾶς γυναίκας, ἀπὸ τὴν δίαιτα—λέγει. Εἶνε μιὰ διαρκὴς ἀπασχόλησις. Χίλιες φορὲς τὴν ἡμέρα βρίσκεται κανεὶς σὲ πειρασμό. Πρέπει ν' ἀντιστέκεται, καὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡρωϊσμόν. Καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς εἶνε κάτι κουραστικό.

Προτιμᾶ λοιπὸν ἡ Τζίντζερ ν' ἀδυνατίζῃ διασκεδάζοντας. Κάθε φίλμ της μὲ τὸν Φρὲστ Ἄσταιρ τὴν ἀδυνατίζει 4—5 κιλά. Ὁ χορὸς εἶνε ἡ καλλιτέρα καὶ πιὸ ὑγιεινὴ ἄσκησις γιὰ τὴν γυναῖκα. Λεπτύνει καὶ δίδει χάριν.

—Ἄλλοτε οἱ γυναῖκες ἔκρυβαν τὰ ἐλαττώματά τους καὶ τὶς ἀτέλειές τους ἀντὶ νὰ φροντίζουν νὰ τὶς διορθώνουν. Σφιγγόταν μέσα σὲ κορσέδες. Σήμερα στὶς πισίνες, στὶς πλὰζ εἶνε πιὰ ἀδύνατον νὰ προστρέξουν στὰ μέσα αὐτά. Δείχνουν ἐλεύθερα κορμιά, πρόσωπα χωρὶς φτειασίδι, λυμένα μαλλιά. Αὐτὸ εἶνε πιὸ τίμιο. Ἂν θέλουν νὰ διορθώσουν τὸ κορμί τους τὸ ἐπιτυγχάνουν μὲ τὴν φυσικὴ ἄσκησι καὶ μὲ τὴν κατανάλωσιν φρούτων.

«Τὸ σοκολατί χρῶμα, ποὺ δίδει ὁ ἥλιος — συνεχίζει—εἶνε τὸ καλλίτερο φτειασίδι γιὰ μιὰ νέα εἴκοσι χρόνων. Εἶνε τὸ καλλίτερο γιὰ τὸ σπόρ. Τὸ ὕπαιθρο, γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Ὑπὸ τὸν ὅρον βέβαια ὅτι τὸ δέρμα ἀπὸ κάτω εἶνε ἁπαλό. Μεταχειρίζομαι πολλὲς συνταγές, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς. Ὁ κῆπος μου παρέχει τὰ περισσότερα. Τὴν ἄνοιξι βρέχω τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸ χυμὸ τῆς φράουλας. Τὸ φθινόπωρο μὲ μέλι καὶ τὸν χειμῶνα μὲ ὠμὸ γάλα. Τὰ μαλλιά μου ἦσαν πάντοτε ἄφθονα χρυσὰ καὶ στιλπνά. «Ὅταν ἡ τρίχα γυαλίζει, τὸ ζῶο εἶνε καλό» λέγουν στὴν πατρίδα μου. Τὰ βουρτσίζω πολλὴ ὥρα στὸν ἥλιο...».

Πράγματι τὰ μαλλιὰ τῆς Τζίντζερ εἶνε ὡραιότατα. Ἄλλοτε κοκκινωπά, σήμερα ποικίλλουν μεταξὺ τοῦ ξανθοῦ «πλατινὲ» καὶ τοῦ ἐλαφροῦ καστανοῦ, ἀναλόγως τοῦ ρόλου της. Σέ κάθε φίλμ της ἀλλάζει τουλάχιστον ἕξη διαφορετικὰ κτενίσματα.

—Τὸ ν' ἀλλάζῃς κτένισμα εἶνε διασκεδαστικὸ καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Εἶνε φανερὸ ὅτι γιὰ τὸ σπόρ τίποτε δὲν ἁρμόζει περισσότερο ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα καὶ ἁπαλὰ μαλλιὰ ποὺ συγκρατοῦνται μὲ μιὰ κτένα ἢ μὲ μιὰ κορδέλλα. Ἀλλὰ γιὰ τὸν χορὸ τὰ πολὺ νέα κορίτσια μποροῦν νὰ κάμουν ὁτιδήποτε χωρίστρα στὴ μέση, δεξιά, ἀριστερά, μποῦκλες, ἄνθη στὰ μαλλιά, ὁτιδήποτε ὅταν δὲν μποροῦν ν' ἀλλάξουν μιὰ τουαλέττα, μποροῦν ν' ἀλλάζουν κτένισμα. Εἶνε ἀπὸ μιὰ ἄποψι τὸ ἴδιο !...

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ Η ΜΥΡΙΑΜ ΧΟΠΚΙΝΣ

Ἡ Μύριαμ Χόπκινς εἶνε μιὰ κόρη τοῦ Νότου.

Γεννήθηκε στὴ Γεωργία, ἀνάμεσα στοὺς ἀγροὺς καὶ τὶς βαμβακοφυτεῖες. Ἡ μητέρα της ἦταν μιὰ συνηθισμένη γυναῖκα. Ἀλλὰ ἡ γιαγιά της ἦταν διανοούμενη καὶ ἡ Μύριαμ τῆς μοιάζει. Ἡ γιαγιά της ἔγραφε στὴν ἐποχή της μυθιστορήματα, πρᾶγμα ποὺ ἔβλεπε μὲ κακὸ μάτι ἡ αὐστηρὴ καὶ θρῆσκα κοινωνία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Πενῆντα χρόνια ἀργότερα ἡ Μύριαμ Χόπκινς σκανδάλισε τὴν οἰκογένειάν της καὶ τοὺς συμπολίτας της μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ βγῇ στὸ θέατρο. Καὶ ἐνεφανίσθη γιὰ πρώτη φορὰ ὡς «γκέρλ» σὲ ἕνα μοῦζικ—χώλλ τοῦ Μπροντγουαίη.

Λίγο-λίγο ἔγινε διάσημη, παντρεύτηκε ἕναν νέον θεατρικὸ συγγραφέα, ἀλλὰ δὲν ἔγινε μικροαστή. Ἔχει ἕνα σαλόνι ἀνοικτὸ ὅπου δέχεται τοὺς πάντας : καλλιτέχνας, συγγραφεῖς, πολιτικούς...

Στὴν ὀθόνη παρουσιάζει πάντοτε ἕνα καινούργιον τύπον, μιὰ γυναῖκα ἀνεξάρτητη, τολμηρή, εἰλικρινῆ μέχρι κυνισμοῦ. Ἀργότερα παίρνει διαζύγιο καὶ ζῇ ἐλεύθερη ζωή.

Ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπει κανεὶς στὶς νυκτερινὲς «μπουὰτ» καὶ στὰ ἀριστοκρατικὰ ρεστωράν. Προτιμᾶ νὰ μένῃ στὸ σπίτι της. Καὶ στὸ σπίτι της ἀγαποῦν νὰ συναθροίζωνται ὅσοι στὸ Χόλλυγουντ σκέπτονται, μιλοῦν, συζητοῦν.

Ἡ πόρτα της εἶνε πάντα ἀνοικτή, καὶ τοὺς δέχεται ὅλους. Ὁ νεοελθὼν μουρμουρίζει ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ φίλου ποὺ τὸν ἐσύστησε νὰ πάῃ ἐκεῖ. Μπαίνει μέσα συνεσταλμένα. Τοῦ προσφέρουν κρασί, σάνδουϊτς. Κάθεται σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου τύχῃ. Σωπαίνει, ἀκούει, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀρχίζει νὰ μιλᾷ καὶ κεῖνος.

Ἡ Μύριαμ εἶνε παντοῦ, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν καθέναν, ἐνισχύει τὴν συζήτησι. Ξέρει νὰ ἀκούῃ, νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ δίνῃ ἐμπιστοσύνη.

Στὸ σπίτι της δὲν δίδονται γεύματα λουκούλεια μὲ γαλλικὴ κουζίνα οὔτε ὑπάρχουν ὑπηρέται μὲ λιβρέα. Κάθεται κανεὶς ὁπουδήποτε καὶ ὁσονδήποτε. Ἐπειδὴ εἶνε πλουσία βρίσκει κανεὶς ἐκεῖ ἔξοχη σαμπάνια καὶ ἄφθονο χαβιάρι. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε νὰ προσφέρῃ μόνον λεμονάδα καὶ τυρὶ οἱ ἐπισκέπται της δὲν θὰ ἦσαν λιγώτεροι, οὔτε λιγώτερο ἐνθουσιώδεις.

Ὡστόσο ἡ Μύριαμ λυπᾶται ποὺ δὲν εἶνε στὴ Ν. Ὑόρκη ὅπου ὁ καθένας εἶνε πιὸ κοντὰ στὸν ἄλλον.

—Στὸ Χόλλυγουντ, λέγει, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μεγάλα ὡραῖα σπίτια, μὲ ἀνθισμένες βεράντες, μὲ κήπους, μὲ πισίνες. Ἀλλὰ τὰ σπίτια τους καὶ οἱ κῆποι τους εἶνε τόσον μεγάλα, ὥστε νὰ τοὺς νοιώθῃ κανεὶς μακρά του. Ἐγὼ αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι χαμένη. Δὲν θέλω νὰ ζῶ μόνη. Ἔχω ἀνάγκη νὰ μοῦ φέρνουν οἱ ἄλλοι τὴ ζεστασιὰ τῆς συντροφιᾶς τους, τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τους, μὲ τὴν παρουσία τους. Μόνον τὰ μεγάλα πνεύματα μποροῦν νὰ ἀντλοῦν δυνάμεις ἀπὸ τὴ μουσική. Οἱ ἄλλοι, καὶ ἰδίως οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἱκανότητα προσαρμογῆς μᾶλλον παρὰ ἱκανότητες δημιουργικές, κερδίζουν πάντα ὅταν πλησιάζουν ἀνθρώπους ἔξυπνους καὶ καλλιεργημένους. Πλουτίζονται διαρκῶς.

Ἡ Μύριαμ ἴσως στὴν ὀθόνη νὰ φαίνεται ὤμορφη. Δὲν εἶνε ὅμως. Ἔχει πολὺ ἄσχημο λαιμό, πολὺ χλωμὰ βλέφαρα, ἄσχημο τόνο. Ἀλλὰ ἔχει τόση ζωηρότητα στὸ βλέμμα, τόσο ζεστὸ χαμόγελο καὶ τόσο ὡραῖα καὶ ζωντανὰ χέρια, ὥστε κερδίζει πολύ. Ντύνεται ἄτακτα, ὅπως τῆς ἀρέσει. Πότε φορεῖ... πανταλόνια ναυτικὰ καὶ πότε τυλίγεται μέσα στὸ τοῦλι καὶ τὸ λαμέ. Ἀλλὰ τὰ κάνει αὐτὰ ἀπὸ γοῦστο, ὄχι ἀπὸ κοκετταρία. Περνᾶ μπροστὰ ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ χωρὶς νὰ στέκεται. Μπορεῖ νὰ βγῇ ἔξω καὶ χωρὶς φτειασίδι ἀκόμα. Ἢ ἀκόμα νὰ φορέσῃ καὶ γυαλιά...

Γιὰ τὸν χαρακτῆρα της τὴν ἐτίμησαν μὲ τὴ φιλία τους ὁ τέως βασιλεὺς Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας, ὁ Μπουαγιέ, ὁ Ρόμπερ Ρίσκι, ὁ Μαμουλιάν. Καὶ ὁ μεγάλος σκηνοθέτης Ἀνατὸλ Λίτβακ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του...

ΑΙ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑ ΛΟΟΥ

Ἂς ἀκούσωμεν τώρα τί ἐκμυστηρεύεται καὶ ἡ Μύρνα Λόου. Ἡ βεντέττα αὐτὴ γεννήθηκε στὴν Ἔλενα, στὴν Πολιτεία τῆς Μοντάνα καὶ πατρίδα τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ. Καλοφτειαγμένη μὲ κόκκινα μαλλιὰ καὶ πράσινα μάτια, μὲ μύτη μικρή, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι θὰ παίζῃ καλὰ τὶς Κινέζες καὶ τὶς Μαλαισιανὲς καὶ γι' αὐτὸ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα Λόου ποὺ ἔρχεται κάπως...Ἀνατολίτικο, ἐνῷ τὸ Ἀμερικάνικο ὄνομά της εἶνε Οὐΐλλιαμ.

Ἔπαιξε πραγματικὰ γιὰ ἕνα διάστημα τοὺς ρόλους αὐτούς. Κάποτε τῆς ἐμπιστεύθηκαν τὸν ρόλο τῆς Νόρας, συζύγου τοῦ ντέτεκτιβ Νὶκ Τσᾶρλς στὸ φίλμ : «Ὁ δυσεύρετος». Ἀλλὰ τί σύζυγος ἦταν αὐτή ! Ὅσο τὸ φίλμ παιζόταν, τόσο μεγάλωνε ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων. Ὅλοι ἤλπιζαν νὰ βροῦν μιὰ σύζυγον σὰν τὴν Νόρα.

Ἕως τότε ὁ ρόλος τῆς συζύγου στὰ φίλμ, ἦταν δευτερεύων. Ἡ σύζυγος σ' αὐτὰ ἦταν συχνὰ καλή, πιστή, ἐνάρετη, τελεία. Ὅλοι ὅμως οἱ ἄνδρες αἰσθανόνταν κρυφὰ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν μοιραία γυναῖκα ποὺ διέλυε τὸν γάμο καὶ κατέστρεφε τὴ συζυγικὴ ἁρμονία.

Ἡ Νόρα τὰ ἄλλαξε ὅλα αὐτά. Ἡ Νόρα ἦταν ὤμορφη ὅπως δὲν ἦταν ἕως τότε αἱ σύζυγοι. Καὶ ἦταν γεμάτη πνεῦμα, φαντασία, κέφι. Φαινόταν νὰ ἐξαφανίζῃ ὅλες τὶς στενοχώριες τοῦ γάμου καὶ νὰ δίδῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν φυσικὸν νὰ τῆς εἶνε ὁ ἄνδρας της πιστός, τὸ νὰ τὴν λατρεύῃ καὶ νὰ περνᾷ τὶς περισσότερες ὧρες κοντά του.

Γιατὶ αὐτό ; Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴν Νόρα μιὰ τόσο καλὴ σύζυγο ;

—Ἂς μὴ γελοιόμαστε, λέγει ἡ Μύρνα Λόου. Ἡ Νόρα δὲν εἶνε καλὴ σύζυγος μὲ τὴν κυριολεξίαν τοῦ ὅρου. Λέγουν ὅτι μιὰ τέτοια σύζυγος πρέπει νὰ εἶνε πειθαρχημένη, σώφρων, οἰκονόμος. Ἡ Νόρα δὲν εἶνε τίποτα ἀπ' αὐτά. Ἀφίνει τὸν σκύλο της νὰ ξεσχίζῃ τὸ χαλί. Σπρώχνει τὸν σύζυγόν της σὲ ἐπικίνδυνες περιπέτειες. Ἀγοράζει πανάκριβα γουναρικά. Πηγαίνει στὰ καμπαρέ. Πίνει κοκταίϊλ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε σκανδαλώδη !

Ἀλλὰ ἡ Νόρα εἶνε μιὰ γυναῖκα ἔξυπνη. Ἤξερε νὰ διαλέξῃ τὸν ἄνδρα της. Αὐτὸς εἶνε χαριτωμένος, εὔθυμος, θαρραλέος, τρυφερός, καὶ κατὰ βάθος πολὺ λογικός. Ἐκείνη γεμάτη ἐπιείκεια γιὰ τὶς μικρές του τρέλλες. Δὲν τοῦ ζητᾶ νὰ εἶνε τέλειος. Τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη. Διασκεδάζει μὲ ὅ,τι διασκεδάζει καὶ ἐκεῖνος. Κατὰ βάθος εἶνε ἐνάρετη καὶ πιστή. Ἀλλὰ δὲν βγαίνει νὰ τὸ βροντοφωνήσῃ δημοσίᾳ....

Ἀλλὰ οἱ περισσότερες παντρεμμένες γυναῖκες εἶνε τόσο ἀπησχολημένες, ὥστε δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ φαίνωνται κοκέττες πρὸς τὸν σύζυγόν τους. Ἂς μὴ ξεχνοῦν ὅτι οἱ ἄνδρες ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ εἶνε πιὸ εὐαίσθητοι στὰ μικρὰ πράγματα ἀπὸ τὰ μεγάλα. Ἕνας σύζυγος προτιμᾶ μιὰ γυναῖκα χαριτωμένη καὶ εὔθυμη ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα γλύκυσμα ἀπὸ μιὰ ὀνειροπόλον ποὺ ἐπαγρυπνεῖ πάντοτε στὸ ἄψογον ἐσωτερικὸν τοῦ σπιτιοῦ της. Οἱ ἄνδρες δὲν ἀναγνωρίζουν ποτὲ καὶ τὶς μεγαλύτερες θυσίες ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ γι' αὐτοὺς μιὰ γυναῖκα ὅταν ἡ θυσία αὐτὴ τὴν ἀσχημίζει ἢ τὴν κάνει σκυθρωπή. Ἡ Νόρα εἶνε ἡ τελεία σύζυγος γιατὶ ἀκριβῶς δὲν εἶνε μιὰ τελεία γυναῖκα.

Ἡ Μύρνα Λόου παντρεύθηκε πέρυσι ἕνα νέον συνεταῖρον τῆς Παραμάουντ, τὸν Ἄρθουρ Χόρνμπλοφ. Καὶ ἐφαρμόζει στὸν γάμον τὶς ἀρχές της :

—Γενικῶς, λέγει, κάνουμε περίπου τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ὅ,τι συμβουλεύουν τὰ ἐγκόλπια τῶν συζύγων. Καὶ ὡστόσο εἴμαστε εὐτυχεῖς.

«Καὶ πρῶτα-πρῶτα ζοῦμε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Βέβαια κάνουμε λίγες οἰκονομίες. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ στερεῖται κανεὶς τὴν νεότητά του, τὶς χαρὲς ποὺ τοῦ προσφέρονται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὶς μέρες τῶν γηρατείων του. Τί πλοῦτος γιὰ τὰ γηρατεία οἱ ὡραῖες ἀναμνήσεις.

»Ἔπειτα δὲν ἀγαπιόμαστε κλεισμένοι πάντα μέσα στὸ σπίτι μας! Ἀγαποῦμε βέβαια νὰ εἴμαστε μαζὺ μόνοι, ἀλλὰ ἀγαποῦμε ἐπίσης νὰ ἔχουμε φίλους καὶ νὰ τοὺς βλέπουμε συχνά».

Καὶ ἔτσι ἡ Μύρνα στὴν χαριτωμένη βίλλα ὅπου ἐγκατεστάθη δέχεται συχνὰ μὲ ἁπλότητα ἀλλὰ καὶ κομψότητα τοὺς ξένους καὶ τοὺς φίλους της. Βάφεται πολὺ διακριτικά, κτενίζεται ἁπλᾶ καὶ φορεῖ ἀκριβὰ κοσμήματα. Ἀγαπᾶ τὰ μακρυὰ φορέματα...

Τῆς ἀρέσει νὰ σηκώνεται πρωΐ καὶ νὰ προγευματίζῃ μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της προτοῦ αὐτὸς φύγῃ γιὰ τὴν ἐργασία του.

«Μερικοὶ σύζυγοι—λέγει— ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ μὴν μιλοῦν ποτὲ γιὰ τὶς ὑποθέσεις των μεταξύ των. Γιατί ; Κάθε γυναῖκα ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν καρριέρα τοῦ συζύγου της. Καὶ ἂν ἔχει καὶ ἐκείνη κάποιο ἐπάγγελμα εἶνε σωστὸ νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ ἐκεῖνος. Δὲν ὑπάρχουν μόνον σκοτοῦρες στὴ δουλειά. Ὑπάρχουν καὶ χαρές. Γιατὶ νὰ μὴν τὶς μοιράζουμε ; Ἂν δὲν μιλήσει γι' αὐτὴν σὲ σᾶς ὁ ἄνδρας σας θὰ ἀναγκασθῇ νὰ μιλήσῃ σὲ ἄλλους. Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ ἀποφεύγετε : Νὰ πάῃ ὁ σύζυγός σας νὰ ἀναζητήσῃ ἀλλοῦ αὐτὸ ποὺ δὲν βρίσκεται σὲ σᾶς.

»Νὰ εἴσαστε ὑγιεῖς. Νὰ εἴσαστε εὔθυμες. Νὰ ἔχετε πλατειὲς ἰδέες. Νὰ εἶσθε ἐπιεικεῖς γιὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ συζύγου σας καὶ νὰ ἐκτιμᾶτε τὰ προτερήματά του. Νὰ εἶσθε λογικές, οἰκονόμες στὰ κρυφά. Νὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ νὰ εἶσθε ἐν ἀνάγκῃ καὶ φιλάρεσκες ἀπέναντί του. Ἔτσι θὰ γίνετε γι' αὐτὸν τέλειες....»

Κάλτσες ALMA Ἀμερικάνικες

110 ΛΕΠΤΗ ΣΤΕΡΕΑ
135 ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ
150 ΣΤΕΡΕΕΣ EXTRA
165 ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ
185 ΛΕΠΤΗ ΚΡΟΥΣΤΗ
225 ΒΡΑΔΥΝΗ ΧΟΡΟΥ
250 ΥΠΕΡ LOUX

Η ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ALMA

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΖΑΚ Α. ΣΟΥΣΗΣ
ΚΑΤ/ΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ
ΕΡΜΟΥ 18α

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πῶς μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν δαντέλλα

Η ΖΑΝΙΝ ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ μέτρια, ἀλλὰ σίγουρη οἰκονομικὴ θέσι τοῦ συζύγου της ἐπέτρεπε στὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν τόσο κομψή, μὲ τὸ ραφιναρισμένο πνεῦμα, ὅπως εἶναι τόσες χαριτωμένες ἀστές, νὰ μὴν ἐργάζεται, καὶ μένοντας στὸ σπίτι νὰ κατορθώνῃ νὰ παρουσιάζῃ τόσο στὸ ντύσιμό της, ὅσο καὶ γύρω της σωστὰ θαύματα, συνδυασμένου καὶ λεπτοῦ γούστου, ποὺ ἤξερε νὰ προσαρμόζῃ μὲ τὰ περιωρισμένα ἔσοδά της.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ σαλονιοῦ, τὴν πιὸ συμπαθητική, γύρω στὸ κινητὸ τραπεζάκι τοῦ τσαγιοῦ, πολυθρόνες βαθειές καὶ ἀναπαυτικὲς προκαλοῦν τὴν κουβεντοῦλα. Χωμένη σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἡ Ζακελὶν, ἡ φιλενάδα τῆς Ζανὶν, ξεκουράζονταν μακάρια.

— Νὰ ξέρῃς ἀγαπητή μου τί καλὸ μοῦ κάνει τὸ ξεκούρασμα αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἑβδομάδα δουλειᾶς... Οὔτε τηλέφωνο, οὔτε ταχυδρομεῖο, οὔτε γραφομηχανή. Εἶναι θαυμάσιο νὰ βρίσκεται κανεὶς στὴν συντροφιὰ μιᾶς φίλης σὰν ἐσένα.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένη Ζακελίν, ποὺ τὸ σπιτάκι μου εἶναι γιὰ σένα τὸ ἀπάνεμο λιμάνι. Μὰ μὴν παραπονιέσαι μὲ τὴν τύχη σου. Ἐργάζεσαι. Κι' αὐτὸ εἶναι τόσο ὤμορφο !

— Μὲ λίγα λόγια, ἐγώ, ἐσὺ καὶ ἡ Ὑβὸν ποὺ θαρθῇ σὲ λίγο, ἀντιπροσωπεύουμε τρεῖς τύπους γυναικείους. Τὴν νοικοκυρά, τὴν ἐργαζομένη καὶ κείνη ποὺ τὰ ἔσοδά της τῆς ἐπιτρέπουν τὸ ραχάτι καὶ κάθε πολυτέλεια. Ἡ Ὑβὸν ἄλλως τε ξέρει θαυμάσια νὰ γεμίζῃ τὶς ὧρες τῆς ἀργίας της. Πρῶτα-πρῶτα εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς καλωσύνης καὶ κάνει πολλὰ καλὰ γύρω ης. Ἔπειτα εἶναι τόσο μορφωμένη ! Δὲν ἀφίνει τίποτα : Μουσεῖα, βιβλία, κονσέρτα, ἐκθέσεις...

Μιὰ χαριτωμένη φωνὴ τὴν διέκοψε ἐνῷ ἄνοιγε τὴν πόρτα.

— Ἀπὸ τὴν ἔκθεσι ἔρχομαι ἀκριβῶς... ἔκαμα κάτι ἀνακαλύψεις !!

— Τώρα ποὺ ἔκλεισε, εἶπαν οἱ δυὸ νεαρὲς κυρίες, σκάζοντας στὰ γέλια.

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ κατάφερα νὰ χωθῶ μέσα... Ξέρω κάποιον πολὺ ὑποχρεωτικό....

— Ὁρίστε μας !

—Μὰ ἄξιζε τὸν κόπο ! Εἶχα τέτοια λαχτάρα νὰ δῶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα.

Ἡ Ὑβὸν ἔβγαλε τὸ πανωφόρι της, χώθηκε στὴν πολυθρόνα καὶ ἐσυνέχισε :

— Ξέρετε πόσο συνηθίζονται οἱ δαντέλλες φέτος ! Ἔ, λοιπόν, ἤθελα πολὺ νὰ δῶ τὶς δαντέλλες τοῦ Βελγικοῦ περιπτέρου : τὶς δαντέλλες Μπρουγκέ, Μαλίν, Βρυξελλῶν, Μπραμπάνς.

— Γιὰ σταθῆτε, εἶπε ἡ Ζανίν, θυμήθηκα κάτι.

Ἔφυγε μιὰ στιγμὴ καὶ ἐπέστρεψε σὲ λίγο, κρατῶντας ἕνα κουτί.

— Νὰ ὁ θησαυρὸς τῶν γιαγιάδων μας, φώναξε γελῶντας. Εἶμαι βεβαία πὼς ἐδῶ μέσα θὰ μυρίζῃ λεβάντα καὶ λεμόνι !

Ἄνοιξαν τὸ κουτὶ καὶ οἱ τρεῖς φίλες ἄρχισαν νὰ ξετυλίγουν καταγοητευμένες, ἐσάρπες, βουαλέττες κ.λ.π., καμωμένες ἀπὸ θαυμάσιες λεπτὲς δαντέλλες.

— Πολλὲς ἀπὸ μᾶς ἔχουν παρόμοιες δαντέλλες, εἶπε ἡ Ζανίν. Μόνο ποὺ αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα κοιμόνταν στὰ συρτάρια, γιατὶ δὲν ἦταν τῆς μόδας.

— Νὰ λοιπὸν ποὺ ξαναξύπνησαν γιατὶ ἄρχισαν νὰ τὶς εὐνοοῦν οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ οἶκοι : Εἶδα τόσα πολλὰ μοντέλλα μὲ δαντέλλες στὶς διάφορες συλλογές ! Φορέματα, ἄλλα ὁλόκληρα καὶ ἄλλα γαρνιρισμένα μὲ δαντέλλα. Μπλοῦζες καὶ μπολερὰ δαντελλένια ἀπὸ διάφορες πολύτιμες δαντέλλες. Ὅλες εἶναι τῆς μόδας, ἀκόμη καὶ ἡ δαντέλλα Ἴρλαντ, ἡ τόσο περιφρονημένη, ξαναεμφανίζεται σὲ τούλινες ἢ λινὲς μπλοῦζες. Μερικὲς βαμμένες μαῦρες χρησιμοποιοῦνται σὲ μπλοῦζες γιὰ ἀνεπίσημες συγκεντρώσεις καὶ εἶναι πολὺ χαριτωμένες.

Ἡ Ζακελὶν εἶπε τότε εὐχαριστημένη :

— Αὐτὴ ἡ μόδα εἶναι γιὰ μένα. Γιατὶ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ πάω στὸ γραφεῖο μὲ δαντελλένια τουαλέττα, ἕτοιμη γιὰ κάποιο γεῦμα. Ἐνῷ μιὰ μπλοῦζα ἀπὸ δαντέλλα καὶ μιὰ σκέτη φοῦστα, μπορεῖ νὰ φορεθῇ παντοῦ. Τί τὰ θέλετε, ἐγὼ πρέπει νὰ εἶμαι πρὸ παντὸς ντυμένη πρακτικά.

— Σώπα, καϋμένη, εἶπε ἡ Ζανίν. Ἐσὺ κατορθώνεις μὲ τὶς ἁπλὲς τουαλέττες σου νᾆσαι πάντα κομψὰ ντυμένη. Ἄλλως τε μπορεῖς νὰ φορῇς τὴν δαντελλένια μπλοῦζα σου μὲ ἕνα φόντο ἀνοιχτό ποὺ θὰ τῆς δώσῃ ἕνα πιὸ ἀνοιχτόκαρδο τόνο, καὶ ἔχεις ἀρκετὰ λεπτὴ σιλουέττα ὥστε νὰ μὴ φοβᾶσαι μὴ σοῦ χαλάσῃ τὴν γραμμή. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶς καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μπλοῦζες ἀπὸ μαύρη μουσελίνα μὲ πλαστρὸν σεμιζὲ ποὺ κάθε πιετάκι γαρνίρεται μὲ βαλανσιέν. Μιὰ τέτοια εἶδα προχθὲς καὶ ἦταν τρέλλα.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Ὑβόν μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή της, ἔλεγες Ζανὶν πὼς δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ κορσάζ τῆς τουαλέττας σου ἀπὸ μπλὲ μαροκαίν. Γιατὶ δὲν τοῦ βάζεις ἕνα νωμίτη καὶ γιακᾶ ἀπὸ κόκκινη δαντέλλα ; Ἔτσι θὰ τοῦ δώσῃς ἕνα καινούργιο τόνο.

Ἡ Ζανὶν εἶπε διστακτικά :

— Ναί, θὰ ἦταν χαριτωμένο, ἀλλὰ σκέφθηκα καὶ δυὸ ἄλλες λύσεις. Θὰ ἦταν ἐξ ἴσου ὤμορφο ἂν ἔκανα τὸ πάνω μέρος τοῦ κορσὰζ καὶ τὰ μανίκια ἀπὸ δαντέλλα ποὺ νὰ τελείωνε πίσω στὴν πλάτη, ἀλλὰ θὰ ἤθελα πολὺ νἄχα ἕνα μπολερό...

— Κι' αὐτὸ γίνεται, εἶπε ἡ Ζακελίν. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κάμῃς τὴν ρόμπα σου μὲ ἀρκετὰ μεγάλο ντεκολτὲ ποὺ θὰ μισοσκεπάσῃς μὲ ἕνα μπολερό ἀπὸ σκέτο τοῦλι ἢ ἀπὸ χονδρὴ δαντέλλα, ποὺ θὰ ἐπαναλαμβάνεται στὴ φοῦστα μὲ δυὸ κάθετες γραμμές.

Ὅσο γιὰ σένα, εἶπε στὴν Ὑβόν ἡ Ζανίν, ποὺ ἔχεις εὐκαιρίες νὰ φορῇς βαρειὲς τουαλέττες, σοῦ ἄρεσαν τὰ φορέματα στὺλ ρωμαντικῆς ἐποχῆς ποὺ εἴδαμε χθὲς βράδυ ; Ὅλο ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀνακατωμένα μὲ τοῦλι, κεντημένα μὲ παγιέττες ἢ γαρνιρισμένα μὲ πολύχρωμες κορδέλλες, μὲ ζώνη ἢ κορσελέ, εἶναι ὅλα πολὺ χαριτωμένα καὶ κολακεύουν πολύ. Τί κρῖμα ποὺ ἔπαψαν πιὰ νὰ ντύνωνται βαρειὰ τὰ βράδυα ! Μπορεῖ κανεὶς νὰ ντυθῇ τόσο κομψά, ἀκόμα κι' ἐγώ, ποὺ δὲν διαθέτω πολλά», προσέθεσε καλόκεφα.

Ἡ Ζακελὶν σηκώθηκε μὲ ἕνα πήδημα ξεφωνίζοντας : «Ζήτω ὁ ράφτης ποὺ ἐφεῦρε τὶς κοντὲς ζακέττες ἀπὸ δαντέλλα ! Προτείνω νὰ τοῦ στήσωμε ἀνδριάντα, γιατὶ κατώρθωσε νὰ συνδυάσῃ τὸ κομψὸ μὲ τὸ πρακτικό. Αὐτὲς οἱ ζακεττοῦλες δὲν μᾶς δείχνουν σὰν ντυμένες κυριακάτικα; Σὲ φόντο ὁμοιόχρωμο φοριοῦνται ἐξ ἴσου μὲ ὁποιαδήποτε τουαλέττα ἀπὸ σατὲν ἢ ζέρσεϋ, ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ».

— Ξέρετε, προσέθεσε ἡ Ὑβόν, ἂν ἡ ρόμπα ἀπὸ δαντέλλα ἢ τοῦλι δὲν σᾶς φαίνεται ἀντοχῆς μεγάλης, μπορεῖτε νὰ τὴν ἀναμίξετε μὲ ἄλλο ὕφασμα.

Ἡ Ζανὶν ἀγκαλιάζοντάς την, εἶπε γελαστά:

— Θὰ μ' ἄρεσες ἀλήθεια, μὲ μιὰ τουαλέττα ἀπὸ μουσελίνα μὲ πολλὰ βολὰν ἀπὸ δαντέλλα. Ἔτσι ντυμένη θἆσουν σὰν τὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίας», μὲ γάντια ἀπὸ δαντέλλα ἀσσορτί. Καὶ ἀφοῦ συνηθίζεται ἡ μόδα τοῦ 1900, πολὺ σὶκ θἆταν μιὰ τουαλέττα ἀπὸ βελούδινες κορδέλλες ποὺ θ' ἀρχίζουν στενὲς καὶ θὰ καταλήγουν πιὸ πλατειές, ἐναλλασσόμενες μὲ ἀντραντὲ ἀπὸ δαντέλλα.

—Ἔλα, εἶπε ἡ Ζακελίν, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ μαζέψῃς τὶς δαντέλλες σου.

Νὰ μιὰ ὡραία δαντέλλα ποὺ σὲ σχέδιο σκούφιας χωρικῆς τῆς Βρεττάνης, θἆταν μιὰ πολὺ νόστιμη κουαφύρ γιὰ νύφη.

— Λοιπόν, εἶπε ἡ Ζανίν, ἅμα παντρευτῇς θὰ σοῦ τὴν κάμω δῶρο νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃς.

Συγκινημένη ἡ Ζακελὶν ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὴν φίλη της.

Ἡ Ὑβὸν σηκώθηκε νὰ φύγῃ λέγοντας : Στ' ἀλήθεια, οἱ παληὲς δαντέλλες εἶναι πολὺ ὤμορφες, ἀλλὰ πάντως οἱ περασμένης ἐποχῆς δὲν ἔχουν τὸ μονοπώλειο τῆς ὠμορφιᾶς. Καὶ σήμερα κάνουν θαυμάσιες δαντέλλες καὶ οἱ ράφτες τὶς χρησιμοποιοῦν μὲ χάρι καὶ τέχνη.

— Θαρρῶ, εἶπε ἡ Ζακελίν, πὼς πλέξαμε τὸν πανηγυρικὸ τῆς δαντέλλας !

Θἄπρεπε νὰ χαιράμαστε ποὺ ἄρχισε τόσο νὰ συνηθίζεται καὶ νὰ φοριέται ἡ δαντέλλα, γιατὶ ἔτσι οἱ ἐργάτριες καὶ οἱ τεχνῖτρες θὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν μόδα.

Οἱ δυὸ νέες γυναῖκες ἀποχαιρέτησαν τὴν φίλη τους, ἐνῷ ἐκείνη μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ τραβῶντας τὴν...δαντελλένια κουρτίνα τὶς κύτταζε ποὺ ἔβγαιναν στὸ δρόμο.

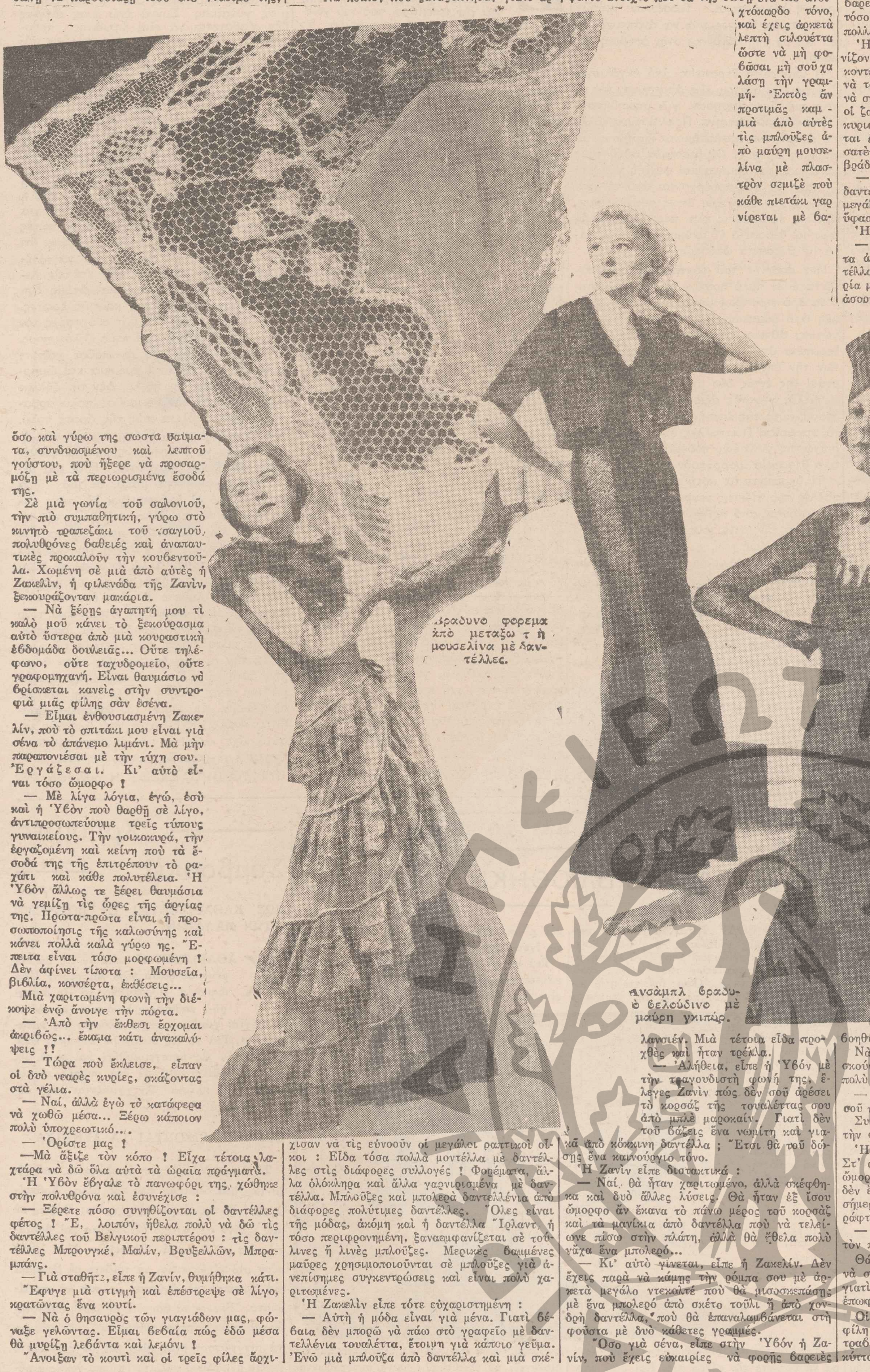

Βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα μὲ δαντέλλες.

Ἀνσάμπλ βραδυνὸ βελούδινο μὲ μαύρη γκιπούρ.

Βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ κρὲπ νουάρ, γαρνιρισμένο μὲ μαύρη δαντέλλα.

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Τὸ αἴνιγμα τῆς γυναίκας

11ον

Τοῦ ἰατροῦ P. VACHET

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ χρόνια ἀπεκαλύφθη μιὰ νέα ψυχολογικὴ ἄποψις ὑψίστης σημασίας. Κατὰ τὴν ἐρωτικὴν σχέσιν αἱ ἐκκρίσεις τοῦ ἀνδρὸς ποτίζουν τὸν γυναικεῖον ὀργανισμὸ καὶ ἀλλάζουν τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν διάθεσί του. Γι' αὐτὸ λέγουν σήμερα οἱ ἐπιστήμονες ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ προκαλεῖ στὰς παρθένους καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ προφυλάσσονται διαρκῶς, ἐνῷ εἶνε κυρίαι, νευρικὲς κρίσεις, νευρικὲς καὶ ψυχικὲς ἀνωμαλίες κλπ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἄρχισε νὰ λαβαίνῃ χώρα ἡ θεραπευτικὴ μὲ ἐκχύλισμα τῶν ἀνδρικῶν ἀδένων.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄλλως τε δὲν εἶνε νέα ἀφοῦ στὸ 1863 ὁ ἰατρὸς Ματὲ σημειώνει πὼς ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη, στὸν ὀργανισμὸ γίνεται μιὰ ἀφομοίωσις τῶν ἀνδρικῶν ἐκκρίσεων, ἡ ὁποία ἐξασκεῖ στὸν γυναικεῖο ὀργανισμὸ μιὰ δυναμικὴ ἐπιρροὴ ἠθικὴ καὶ σωματική.

Οἱ Γερμανοὶ ποὺ μελέτησαν πολὺ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔδιναν κατὰ τὸν πόλεμο συχνὲς ἄδειες στοὺς στρατιῶτες τοῦ μετώπου.

Στὴ Γαλλία οἱ γιατροὶ Πιερὰ καὶ Ζοὺβ ἀπέδειξαν στὸ 1924 ὅλα τὰ καλὰ ποὺ φέρει ἡ σπερματικὴ ὀποθεραπεία. Οἱ γιατροὶ αὐτοὶ γράφουν : «Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐκπληρώνουν ὁλοκληρωτικὰ τὸν σωματικό τους προορισμό, ξεφεύγουν ἀπὸ κάθε νευρικὴ διαταραχή, καὶ τὸ ἀνδρικὸ στοιχεῖο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀνδρικὰ κύτταρα ἐξασκεῖ ἐπάνω στὸν ὀργανισμό τους μιὰ δυναμικὴ ἐνέργεια, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν ἀνάπτυξί του».

Ἔτσι οἱ ἐσωτερικὲς ἐκκρίσεις τῶν ὠοθηκῶν εἶνε ἀνεπαρκεῖς γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ γυναικείου σώματος. Θὰ τοὺς χρειάζωνται μιὰ ὕλη προερχόμενη ἀπὸ τὸ ἀντίθετο φῦλο, ἕνα συμπλήρωμα οὕτως εἰπεῖν.

Ἐκχύλισμα ἐξ ἀνδρικῶν ἀδένων χρησιμοποιεῖται μὲ ἐπιτυχία στὴν θεραπεία ἀνεπαρκείας τῶν ἐμμήνων. Κυρίως αὐτο γίνεται σὲ νέες ποὺ δὲν ἀναπτύσσονται ὅσο πρέπει γιὰ τὴν ἡλικία τους. Ἤ καὶ σὲ γυναῖκες ποὺ πρὶν ἦσαν κανονικές, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια ἢ μιὰ μερικὴ ἀφαίρεσι τῶν ὠοθηκῶν ἔχουν ἀνώμαλα ἔμμηνα. Ὁ ἰατρὸς Πουλιὸ ἀναφέρει τὴν περίπτωσιν μιᾶς νέας δέκα ἕξη ἐτῶν ποὺ ἔμοιαζε γιὰ δέκα καὶ δὲν παρουσίαζε οὔτε ἔμμηνα, οὔτε σωματικὴ συγκεκριμένη διαμόρφωσι. Τεσσάρων μηνῶν ὀποθεραπεία ἔφτασε γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ νέα καὶ νὰ μπῇ κανονικὰ στὴν ἐφηβικὴ περίοδο.

Ἡ ἴδια αὐτὴ θεραπεία, ἀπὸ ἐκχύλισμα ἐξ ἀνδρικῶν ἀδένων εἶνε ἀποτελεσματικωτάτη γιὰ ὅσες ἔπαυσαν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο νὰ ἔχουν ἔμμηνα. Πολλοὶ γυναικολόγοι ἀναφέρουν σταματήματα ἐμμήνων μὲ νευρικὲς κρίσεις. Ἡ θεραπεία αὐτὴ τοὺς ξανάδωσε καὶ ἔμμηνα καὶ ψυχικὴ γαλήνη. Οἱ ταραχὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ σταμάτημα τῶν ἐμμήνων, ὅπως πονοκέφαλοι, ἐξάψεις, ἐφιδρώσεις κλπ. περνοῦν εὐκολώτερα μὲ θεραπεία ἐξ ἀνδρικῶν ἀδένων παρὰ μὲ θεραπεία ὠοθηκῶν.

Μία ἀσθενὴς τοῦ δόκτορος Πιερά, πενῆντα ἐτῶν πολὺ παχειὰ καὶ μὲ σταματημένα πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἔμμηνα κατελήφθη ἀπὸ συμπτώματα νευρασθενείας, ἀγωνίες, ἀϋπνία, ἀκατανίκητη θλῖψι. Μιὰ θεραπεία ἀπὸ ἐκχύλισμα ἀνδρικῶν ἀδένων τὴν ἐπανέφερε εἰς τὴν ὁμαλὴ κατάστασί της ἐντὸς δύο μηνῶν.

Ἀλλά, γεγονὸς ἀξιοσημείωτο, ἡ κατάστασις αὐτὴ τῆς ἐπανήρχετο μόλις ἔπαυαν τὰ φάρμακα. Πάμπολλες ὅμως εἶνε οἱ περιπτώσεις γυναικῶν ποὺ μετὰ ἀπὸ μιὰ τέτοια θεραπεία ἰσορροποῦν ἀπολύτως.

Ἡ ὀποθεραπεία αὐτὴ ἐνδείκνυται γιὰ πολλὲς περιπτώσεις νευροπαθειῶν ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ παῦσι τῶν ἐμμήνων, ἀλλὰ ἔχουν τὴν αἰτία τους ὁπωσδήποτε στὴν γεννετήσια ζωή.

Σὲ ἄλλο κεφάλαιο θὰ μιλήσω γιὰ τὶς ἀνικανοποίητες καὶ τὸν χαρακτῆρα τους. Εὐθὺς ἀμέσως, ὡς τόσο, πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ἡ μὴ ἱκανοποίησις τῆς γυναίκας δὲν προέρχεται μόνο ἀπὸ τὴν ἔλλειψι εὐχαριστήσεως, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὴν μὴ εἴσδυσι τοῦ σπέρματος ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ.

«Ἐὰν ἐξετάσῃ κανεὶς μὲ προσοχή, γράφουν ὁ Πιερὰ καὶ ὁ Ζοὺβ τὶς γυναῖκες ποὺ πάσχουν ἀπὸ νευρικὲς καὶ ψυχικὲς καταστάσεις ὅμοιες μ' αὐτὲς ποὺ ἔχουν ὅταν παύσουν τὰ ἔμμηνα, ἐνῷ βρίσκονται στὴν ζωτικὴ γεννετήσια περίοδο, θὰ μάθῃ ὅτι οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἢ δὲν εἶχαν καθόλου σχέσεις ἐρωτικὲς ἢ εἶχαν σχέσεις ἀτελεῖς. Πολλὲς δυστυχισμένες ποὺ περνοῦν γιὰ τρελλὲς καὶ ἀνισόρροπες δὲν εἶνε παρὰ ὀπαδοὶ τοῦ Μάλθου, γυναῖκες ποὺ λαβαίνουν μέτρα συνεχῆ κατὰ τῆς συλλήψεως. Νευρικαὶ ταραχαὶ ἀναφαίνονται κυρίως σ' ἐκεῖνες ποὺ γιὰ ἕναν ἢ ἄλλο λόγο ἀποφεύγουν νὰ δεχθοῦν τὸ ὑγρὸ τῆς γονιμοποιήσεως».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

«Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε»

9ον

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ABEL BONNARD

ΕΚΕΙΝΟ ποὺ κρύβεται στὸ βάθος τῆς ψυχῆς κάθε ζηλότυπου εἶνε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἡ λύπη γιὰ τὴν ταπείνωσι ποὺ τοῦ γίνεται, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἄρνησις νὰ δεχτῇ τὸν πόνο ποὺ ὑφίσταται. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ τὸ πρόσωπο ποὺ ἄθελά του γίνεται αἰτία τοῦ κακοῦ.

Σ' ἐκεῖνον ποὺ ποτισμένος ἀπὸ τὶς προλήψεις μιᾶς παράλογης κοινωνίας μᾶς παρουσιάζει τὸν δολοφόνο γιὰ τὴν ἐκδίκησί του ἐπάνω σὲ μιὰ γυναῖκα σὰν ἐρωτικὴ ζωηρότητα καὶ ὑπέρμετρη εὐαισθησία, μιὰ μόνη ἀπάντησι ἔχουμε νὰ δώσωμε στὸν κυνισμό του, πὼς ὁ ἔρωτας δὲν ἀποδεικνύεται παρὰ μόνο μὲ ἔρωτα.

Θἄπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς χωρὶς αἷμα ἐὰν δὲν ἄρχισε νὰ εἶνε ζηλότυπος καὶ θἄπρεπε νὰ εἶνε παράλογος ἐὰν ἐξακολούθησε νὰ μένῃ. Στὴν νεότητά μας ὅλα μᾶς σπρώχνουν πρὸς τὸ πάθος αὐτό, ὄχι μονάχα ἡ ἀπότομη ὁρμὴ καὶ ἀφοσίωσίς μας στὸν ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ ἡ μικρή μας πεῖρα σ' αὐτὸν καὶ ὁ φόβος νὰ μὴν γίνωμε θύματά του καὶ παιγνίδια του ἀκριβῶς γιατὶ τὸν ἀγνοοῦμε. Μόλις ὅμως ὁ ἄνδρας ἀφοσιωθῇ σὲ ἄλλα σοβαρὰ ζητήματα εἶνε πιὸ δύσκολο νὰ ξαναγίνῃ ζηλότυπος. Μιὰ τέτοια φυλακὴ τοῦ φαίνεται πληκτικὴ καὶ μικρὴ καὶ ἂν ποτὲ πέσῃ μέσα αἰσθάνεται μειωμένον ἠθικὰ τὸν ἑαυτό του καὶ μᾶλλον κοκκινίζει γι' αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεται παρὰ νὰ θέλῃ νὰ ἐκδικηθῇ αὐτὴν ποὺ εἶνε αἰτία.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς πολλοὶ ἄνδρες ζηλεύουν ἐκ πείρας τὶς γυναῖκες γιατὶ ξέρουν ἀκριβῶς τὴ ζωή, ἀλλὰ τὸ αἴσθημα αὐτὸ τοὺς ὁδηγεῖ στὸ νὰ φέρωνται ὅπως θὰ ἔπρεπε σ' ἕναν ἔρωτα ποὺ εἶναι ἀφωσιωμένοι, χωρὶς νὰ διατηροῦν πλάνες.

Εἶνε γεγονὸς πὼς ὅσο ἀνεβαίνει τὸ ἐπίπεδο ἑνὸς ἀνδρὸς τόσο λιγώτερο εἶνε καμωμένος γιὰ νὰ εἶνε ζηλιάρης. Καὶ αὐτὸ οὔτε γιατὶ ἀδυνατεῖ μέσα του ὁ σωματικός, ὁ ζωϊκὸς ἄνθρωπος, οὔτε γιατὶ δυναμώνει πνευματικά. Ἀπελευθερωμένος ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς φιλαυτίας βρίσκει φυσικὸ νὰ μὴν τὸν προτιμοῦν. Ἤ ἀκόμη ἔχοντας πιὰ ἄλλες ἔγνοιες δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαρτᾶται ὁλόκληρος ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες μιᾶς γυναίκας. Συχνὰ ἐνῷ ἕνας ἄνδρας δὲν αἰσθάνεται νὰ εἶνε ζηλιάρης προσποιεῖται. Τὸ νὰ φαίνεσαι πὼς ζηλεύεις αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾶς εἶνε σὰν ἕνα εἶδος ἐρωτικὴ ἐπιβεβλημένη εὐγένεια.

Ὅσο κι' ἂν τὶς ἐνοχλεῖ ἡ ζήλεια τὶς γυναῖκες, θἄπρεπε νὰ εἶνε πολὺ κακῆς μορφῆς γιὰ νὰ τὶς ἀηδιάζῃ. Ἀντίθετα ἢ τοὺς ἀρέσεις ἢ ἂν τὶς δυσαρεστεῖς δείχνουν πάντα μιὰ ἐπιείκεια κρυφὴ γιατὶ βλέπουν καὶ κολακεύονται ἀπὸ τὴν σημασία ποὺ τοὺς δίνουν. Τοὺς φαίνεται πολὺ δίκαιο νὰ χάνουν οἱ ἄνδρες τὸ κεφάλι τους, μὲ τὴν ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἀγαποῦν καὶ θὰ ἦσαν ἀκόμη πιὸ εὐχαριστημένες ἐὰν ἡ ζήλεια ποὺ μᾶς ἐμπνέουν καταντοῦσε γιὰ μᾶς μαρτύριο χωρὶς νὰ γίνεται γι' αὐτὲς ἐνοχλητική. Πρέπει νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι δεῖγμα τῆς παιδικῆς φύσεως, εἶνε νὰ τὰ ἐπιθυμοῦν ὅλα μαζύ: Θέλουν καὶ τὶς λεπτότητες τῶν αἰσθημάτων καὶ ἀκόμη ὅ,τι βίαιο χαρακτηρίζει τοὺς κοινοὺς ἔρωτες.

Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς ἕνα δυὸ φορὲς τὸν μῆνα πρέπει νὰ κάνωμε τοὺς ζηλότυπους.

Ἕνας γνωστός μου ἀγαποῦσε κάποτε πολὺ μιὰ νέα γυναῖκα φρέσκια καὶ ὥμορφη ὅπως αὐτὸς τὴν ἤθελε. Δὲν τὴν ζήλευε καθόλου γιατὶ τὸν θεωροῦσε πολὺ σοβαρὴ καὶ γιατὶ ἔβλεπε πὼς τῆς ἄρεσε πολύ. Ὡς τόσο ἄρχισε νὰ βλέπῃ σημεῖα πὼς ἦταν καιρὸς νὰ δείχνῃ πὼς νοιώθει αἰσθήματα ποὺ δὲν αἰσθανότανε. Ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ βρισκόντατε μαζύ, σὲ μιὰ ὥρα γλυκειὰ ποὺ οἱ ἐρωτευμένοι δὲν τὴν ἀλλάζουν μὲ τίποτε ἄλλο στὴ ζωή, τῆς εἶπε, πὼς ἐὰν δὲν ἔδειξε ποτὲ ζήλεια εἶνε γιατὶ δὲν θέλησε νὰ χαλάσῃ τὴν ἁρμονία τοῦ ἔρωτός τους, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ πὼς στὸ χέρι της ἦταν νὰ τὸν κάνῃ πολὺ δυστυχῆ. «Ἀλήθεια ;» εἶπε ἐκεῖνος γοητευμένος. Ἐξηκολούθησε στὸν ἴδιο τόνο χωρὶς νὰ σηκώνῃ τὰ μάτια, κι' ὅμως ἔνοιωθε πόσο ἐκείνη τὸν κύτταζε μὲ λατρεία τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Ὡς τόσο ἡ μικρὴ αὐτὴ κωμωδία τὸν διασκέδαζε τρομερὰ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ξεσπάσῃ κάποτε σὲ γέλοια. Καὶ ὅμως τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινά, εἰλικρινά, δυνατά, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶχε καθῆκον νὰ διατηρῇ πάντοτε ζωντανὴ τὴν ποικίλη τὴν ἀγάπη τους.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Τὸ καριὲ τῆς «Γυναίκας»

ΓΙΑ ΤΗΝ ἐλεγκαντικὴ γυναῖκα, τὸ ἄρωμα δὲν εἶνε πολυτέλεια, ἀλλὰ εἶνε ἕνα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς τουαλέττας της, ὅπως τῆς εἶνε καὶ τὸ μακιγιάζ. Λείπει ἡ γυναικεία χάρις στὴν γυναῖκα ποὺ δὲν αἰσθάνεται εὐχαρίστησι μὲ τὰ λεπτὰ ἀρώματα. Τὸ ἄρωμα μπορεῖ νὰ ἐνθουσιάσῃ, ὅπως καὶ ἡ μουσική.

Μερικὰ ἀρώματα μᾶς φέρνουν στὴν ἀνάμνησί μας πολλὲς ὡραῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας, γιατὶ τὸ ἄρωμα ἀποτελεῖ ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τὸ ἄρωμα εἶνε τὸ ἰδιαίτερο κασὲ κάθε γυναίκας, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ διαλέγετε μὲ προσοχή, νὰ εἶνε λεπτὸ καὶ εὐγενικό.

Νενέτα Π., Ἐνταῦθα.— Μᾶς ἐρωτᾶτε ποιᾶς μάρκας κάλτσες εἶνε στερεώτερες. Δὲν ἔχομε καμμιὰ προτίμησι. Σὲ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα μπορεῖτε νὰ βρῆτε ὡραῖες κάλτσες. Γιὰ νὰ σᾶς διατηρηθοῦν πολύ, πρὶν τὶς φορέσετε, πρέπει νὰ τὶς βρέξετε σὲ κρύο νερὸ καὶ νὰ τὶς ἁπλώσετε χωρὶς νὰ τὶς σφίξετε. Ἔπειτα πρέπει νὰ τὶς πλένετε πολὺ συχνὰ μὲ χλιαρὸ νερὸ μὲ ξύδι καὶ νὰ τὶς ἁπλώνετε σὲ σκιά, ποτὲ πάνω στὸ καλοριφέρ.

Ἔφη Γ., Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ πλεκτό σας πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ πάρετε μαλλὶ καλῆς ποιότητος, γιατὶ θὰ χάσετε τὸν καιρό σας καὶ τὸν κόπο σας ἂν πάρετε μαλλὶ φθηνό, ἄγνωστης μάρκας. Σᾶς δώσαμε ἤδη πολλὰ μοντέλλα γιὰ μπλοῦζες καὶ μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀπὸ αὐτά. Συνήθως τὰ μοντέλλα μας εἶνε σὲ τάγια 42 — 44.

Ρωξάνη.— Τὸ ἄσπρο ἀπὸ ταφτὰ φόρεμά σας, τὸ γαρνίρετε μὲ ζώνη ἀπὸ βελοῦδο κόκκινο ἢ μπλὲ-ρουά.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΝΤΟΥΛΑΠΑ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ - ΓΡΑΦΕΙΟ

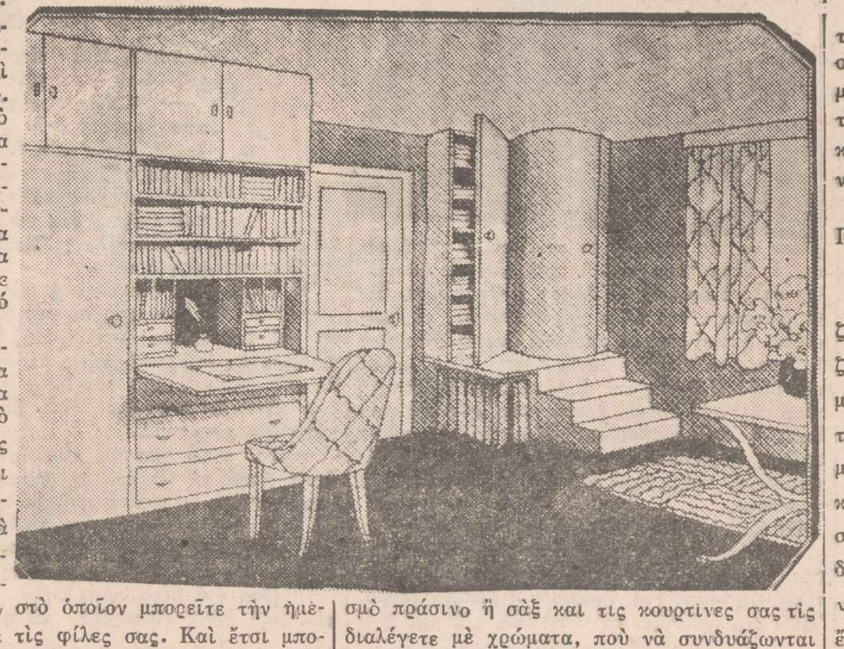

ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ὁ συνδυασμὸς ντουλάπας — βιβλιοθήκης — γραφείου καὶ μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ προπάντων τὴν γυναῖκα ποὺ ἐργάζεται διανοητικά. Ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα, ἔχετε στὴν μιὰ πλευρὰ τὴν ντουλάπα γιὰ τὰ φορέματα, στὴν ἄλλη τὴ βιβλιοθήκη μαζὶ καὶ τὸ γραφεῖο. Κάτω δὲ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τρία μεγάλα συρτάρια καὶ τὴν ἀσπρικὴ καὶ πάνω ντουλάπια ἀρκετὰ μεγάλα γιὰ νὰ κρύβετε τὸν ρουχισμό σας.

Μὲ μιὰ τέτοια ντουλάπα καὶ μὲ ἕνα κρεββάτι, τὸ δωμάτιό σας δὲν θὰ ἔχῃ ὄψι ὑπνοδωματίου, ἀλλὰ θὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς κομψοῦ σαλονιοῦ, στὸ ὁποῖον μπορεῖτε τὴν ἡμέρα νὰ δεχθῆτε τὶς φίλες σας. Καὶ ἔτσι μπορεῖτε νὰ κάνετε πολὺ καλὴ ἐμφάνισι, ἔστω καὶ μ' ἕνα μόνο δωμάτιο, ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε περισσότερα.

Γιὰ νὰ μὴ στοιχίσῃ ἡ ντουλάπα αὐτή, τὴν κάνετε ἀπὸ ἁπλὸ ξύλο καὶ τὴν βάφετε ὅπως εἶνε τῆς μόδας, μὲ λακέ, σὲ ὡραῖο χρωματισμὸ πράσινο ἢ σὰξ καὶ τις κουρτίνες σας τὶς διαλέγετε μὲ χρώματα, ποὺ νὰ συνδυάζωνται μὲ τὸ χρωματισμὸ τῶν ἐπίπλων.

Χρήσιμες Συμβουλές

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΟΥΡΤΣΕΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ καλὰ ἂν τὶς βάλετε μέσα σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ρίξετε λίγη ἀμμωνία. Προσπαθῆτε νὰ τὶς διατηρῆτε καθαρὲς γιὰ νὰ μὴν τῆς πλένετε συχνά, γιατὶ τὸ συχνὸ πλύσιμο τὶς καταστρέφει. Γιὰ νὰ τὶς διατηρῆτε καθαρές, κάθε μέρα, πρὶν τὶς μεταχειρισθῆτε καὶ μετά, θὰ τὶς σκουπίζετε καλὰ μὲ ἕνα σκληρὸ πλεκτὸ καὶ ἔτσι τὸ πλύσιμο δὲν χρειάζεται παρὰ μόνο μιὰ φορὰ τὸν μῆνα.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΣΗΜΙΚΑ

Τὰ ἀσημικὰ ποὺ ἔχουν σκαλίσματα, καθαρίζονται δυσκολώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Καθαρίζονται εὔκολα μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάζετε σὲ μιὰ λεκάνη φωτιστικὸ οἰνόπνευμα καὶ βουτᾶτε μέσα τὰ ἀσημικά. Τὰ κινεῖτε λίγα λεπτὰ μέσα στὸ οἰνόπνευμα, τὰ τρίβετε μὲ βαμβάκι καὶ χωριστὰ μὲ βοῦρτσα μαλακὴ τὰ σκαλίσματα. Ἔπειτα τὰ βουτᾶτε σὲ ζεστὴ σαπουνάδα καὶ τὰ ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ νερό. Τὰ ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν στὸν ἥλιο καὶ τὰ σκουπίζετε ἔπειτα μὲ καθαρὸ μάλλινο ὕφασμα χωρὶς χνούδια.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πέντε ὡραῖα βραδυνὰ φορέματα

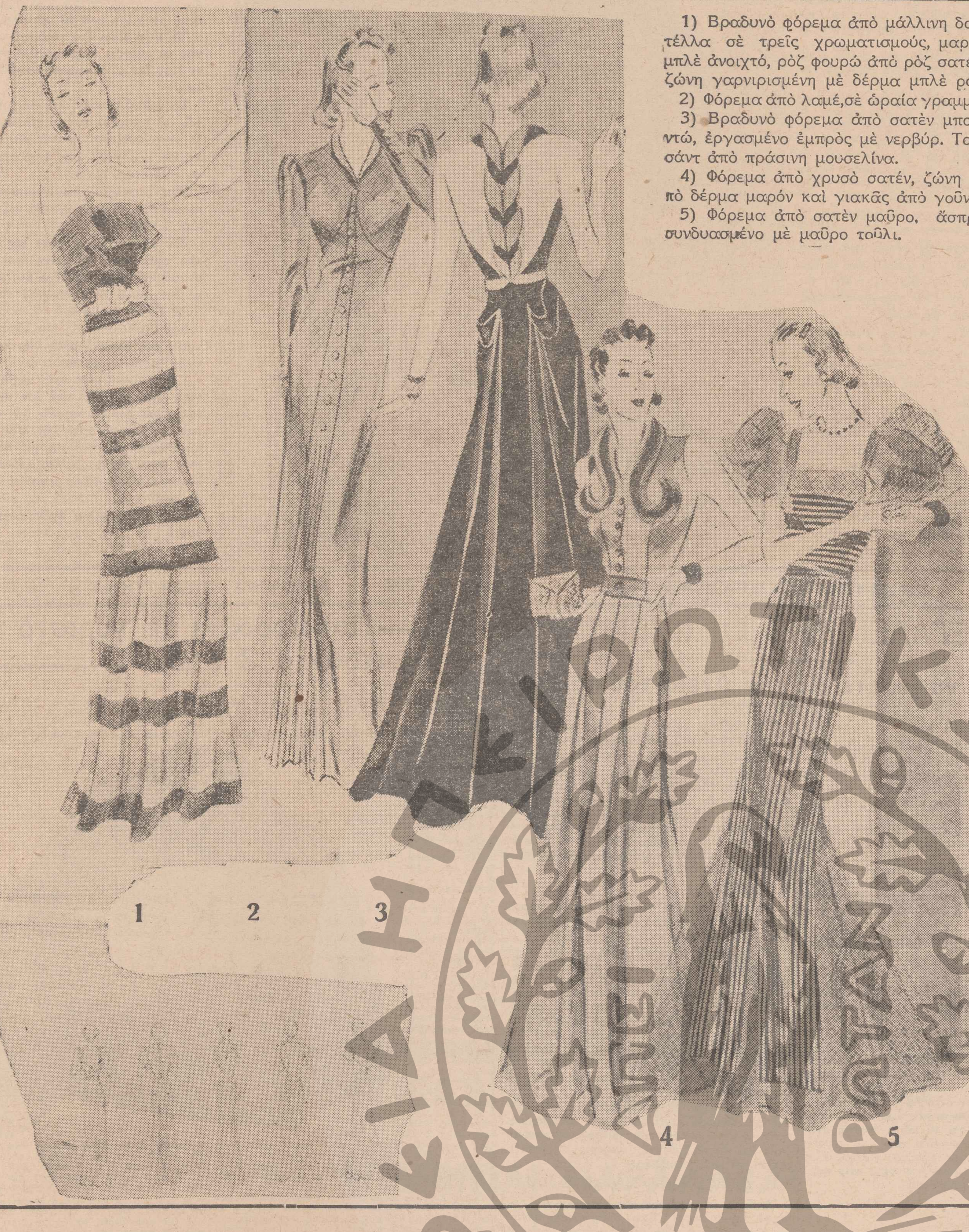

1) Βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ μάλλινη δαντέλλα σὲ τρεῖς χρωματισμούς, μαρίν, μπλὲ ἀνοιχτό, ρὸζ φουρώ ἀπὸ ρὸζ σατέν, ζώνη γαρνιρισμένη μὲ δέρμα μπλὲ ρόζ.

2) Φόρεμα ἀπὸ λαμέ, σὲ ὡραία γραμμή.

3) Βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ σατὲν μπορντώ, ἐργασμένο ἐμπρὸς μὲ νερβύρ. Τορσάντ ἀπὸ πράσινη μουσελίνα.

4) Φόρεμα ἀπὸ χρυσὸ σατέν, ζώνη ἀπὸ δέρμα μαρόν καὶ γιακᾶς ἀπὸ γοῦνα.

5) Φόρεμα ἀπὸ σατὲν μαῦρο, ἄσπρο συνδυασμένο μὲ μαῦρο τοῦλι.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ: Η ΠΡΩΤΗ ΓΛΥΚΕΙΑ ΤΟΥ ΛΕΞΙΣ

ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ μέσα στὴν ὤμορφη κουνίτσα του, τὴ στολισμένη μὲ φιόγκους καὶ κορδέλλες ρόζ, μοιάζει σὰν πουλάκι μέσα στὸ Πασχαλινὸ αὐγό.

Κοιμᾶται καὶ τὸ σωματάκι του τὸ τρυφερὸ εἶνε θερμότατο κάτω ἀπὸ τὴν μάλλινη κουβέρτα του. Κοιμᾶται μὲ τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Τεντώνει τὸ ἕνα του χεράκι, ἀνοίγει τὰ δακτυλάκιά του ποὺ μοιάζουν σὰν ρόζ λουλοῦδι μὲ πέταλα ἀνοικτά. Τὰ μαγουλάκιά του εἶνε σὰν δυὸ κόκκινα μῆλα. Μισοανοίγει τὰ μάτια του καὶ ἡ μαννοῦλα του σκυμμένη ἐπάνω δέχεται τὴν θεία ἀντανάκλασι ποὺ ἐφώτιζε τὰ γλυκὰ ὄνειρά του.

Καλημέρα σου! Καλημέρα σου, χρυσό μου! Καλημέρα σου ἀγαπημένο μου ! λέγει μὲ τὴν γλυκειά της φωνή.

Καὶ κεῖνο ἀνοίγει τότε μεγάλα μεγάλα τὰ μάτια του καὶ ξυπνῶντας ἀρχίζει μὲ τὸ γέλοιο του τὸν ρυθμὸ τῆς ζωούλας του. Ἕνα γέλοιο ποὺ δείχνει τέσσερα κατάλευκα δοντάκια. Τεντώνει τὰ χεράκια του καὶ κλωτσᾷ μὲ τὰ δυνατὰ ποδαράκια του ὅλα τὰ μαλακὰ ὡραῖα σκεπάσματά του καὶ μοιάζει σὰν πουλάκι ποὺ ἀνυπομονεῖ νὰ ἀφήσῃ τὴν φωληά του.

Ἡ μητέρα του τὸ παίρνει στὰ χέρια της, τὸ χαϊδεύει, τὸ χορεύει καὶ τοῦ λέγει τρυφερὰ λογάκια ὅσα ἡ ἀγάπη τῆς φέρνει στὰ χείλια ἐκείνη τὴν ὥρα. Ὢ ! τὸ μεγάλο μου ἀγόρι, τὸ γλυκό μου παιδί. Τὸ βλέπετε ; Εἶνε δικό μου, καταδικό μου. Εἶνε στρογγυλούτσικο, εἶνε χαριτωμένο, εἶνε ἀγγελοῦδι.

Γελαστός, γελαστός, ὁ μπεμπὲς φαίνεται ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ κινεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ χέρια καὶ πόδια καὶ ἀφίνει νὰ τοῦ πέφτουν ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ κορδέλλες, καλτσάκια κλπ.

Ἡ μητεροῦλα του τὸν γεμίζει φιλιὰ καὶ πάλι ξαναρχίζει τὸ τραγοῦδι της. Χαϊδεμένο μου μωρό, ἀγαπημένο μου, εἶσαι τὸ γαλάζιο πουλὶ τὸ πιὸ ὡραῖο, τὸ πιὸ θαυμάσιο.

Καὶ στὰ λόγια αὐτὰ ποὺ μοιάζουν σὰν ὕμνος, ἀνταποκρίνεται τὸ παιδὶ μὲ τὰ δικά του μωροδιακίστηκα λογάκια ποὺ μὲ ἀνέκφραστο εὐχαρίστησι τὰ συνοδεύει καὶ μὲ κινήματα ρυθμικὰ πάνω στὰ χέρια τῆς μαμᾶς του. Μὰ δὲν ἱκανοποιεῖται ἡ μητεροῦλα ἀπὸ τὰ μονοσύλλαβα αὐτὰ καὶ ἀκατάληπτα.

—Δὲν θὰ μιλήσῃ ἀκόμα τὸ παιδάκι μου ; Δέν ξέρει ἀκόμη τίποτε νὰ πῇ ; Μὰ εἶνε καὶ τόσο μικρό ! Εἶνε ὅμως καὶ τόσο ἔξυπνο ποὺ θὰ μποροῦσε ἂν ἤθελε νὰ μᾶς διηγηθῇ καὶ κανένα παραμυθάκι. Προσπάθησε λοιπὸν μικρὲ μου τεμπελάκο. Πὲς μπαμπᾶ, μαμᾶ, πὲς πολλὲς φορὲς μαμαμαμα.

Κάθεται, τὸ βάζει στὰ γόνατά της, τὸ ἔχει ἀντίκρυ της καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ μάθῃ μερικὲς συλλαβές, ποὺ τὶς ἐπαναλαμβάνει ἡ ἴδια ἀργά-ἀργά. Ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν κατορθώνει παρὰ μόνο ἕνα ααα νὰ προφέρῃ.

Ἄ ! μὰ εἶσαι ἕνα κακόπαιδο, ἐνῷ συγχρόνως τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι δὲν σ' ἀγαπῶ πειὰ καθόλου, μὰ καθόλου.

Τὸ χαϊδεύει, τοῦ φιλεῖ τὶς χρυσὲς μποῦκλες του καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια, λέγοντας πάλι, ἀγγελοῦδι μου, γλυκό μου πουλάκι, ἀγαπημένο μου παιδὶ ἕως ὅτου ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ χαϊδευτικὰ λόγια.

Ὅτε ξαφνικὰ τὸ παιδὶ μισοανοίγει τὸ στοματάκι του, τὸ σφίγγει πάλι καὶ προφέρει τὴν λέξι : «Μαμᾶ».

Σὰν νὰ διαχύθηκε μέσα της ἡ λέξις αὐτὴ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ ἔκπληκτη γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀφάνταστη χαρὰ δὲν τολμᾷ νὰ πιστέψῃ τὰ αὐτιά της.

Ὢ ! εἶπε «μαμᾶ !».

Καὶ ζητεῖ τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ νὰ ἀποκριθῇ στὴ γλυκειὰ αὐτὴ λέξι ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ξεστόμισε τὸ παιδί.

Καὶ ἀναζητεῖ μέσα στὴν καρδιά της μιὰ μαγικὴ λέξι, μιὰ λέξι ποὺ δὲν τὴν εἶπε κανεὶς ἀκόμη καὶ ποὺ θὰ ἐκφράζῃ τὴν συγκίνησί της καὶ τὴν λατρεία της. Τὴν λέξι ποὺ θὰ τὴν συνδέσῃ μὲ τὸ παιδί της γιὰ πάντα στὴ ζωή, στὶς ὧρες τῆς χαρᾶς ὡς καὶ στὶς ὧρες τῆς λύπης, μιὰ λέξι τέλος μοναδικὴ ἀπὸ κείνη γιὰ τὸ παιδί της.

Τότε αὐθόρμητα μ' ἀγάπη λέγει : Μικροῦλη μου !

CLAUDE ZAN

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΩΡΑ ΣΑΣ

Η Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ Ο ΜΠΕΜΠΕΣ

Τί πρέπει νά ξέρετε γιά τήν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ

ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΜΗΝΑ :

Τὸ μωρὸ εἶνε καλό : Ἐὰν ἔχει γεμᾶτο πρόσωπο. Ἐὰν ἔχει σῶμα εὔτραφές. Ἐὰν κοιμᾶται βαθειά. Ἐὰν τὸ κλάψιμό του εἶνε δυνατό. Ἐὰν ἡ κοιλιά του δὲν εἶνε πολὺ φουσκωμένη. Ἐὰν ἐνεργεῖται δυὸ ἕως ἕξη φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἐὰν οἱ κενώσεις ἔχουν κίτρινο χρῶμα (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες ποὺ ἔχουν χρῶμα σχεδὸν μαῦρο).

Ἐὰν ἀναπτύσσεται κανονικά.

Ὁ μπεμπὲς ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ἑβδομάδα πρέπει νὰ παίρνῃ τακτικὰ ἕνα κανονικὸ βάρος, ἄλλως πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸν γιατρό σας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΩΣ ΤΟΝ ΕΚΤΟ ΜΗΝΑ

Τὸ μωρὸ εἶνε καλά :

Ἐὰν ἐνεργεῖται δυὸ ἕως τέσσαρες φορὲς τὴν ἡμέρα χωρὶς διάρροια. Ἐὰν κοιμᾶται καλά.

Ἐὰν θηλάζει ἢ παίρνει τὸ μπιμπερὸν μὲ ὄρεξι.

Ἐὰν εἶνε παχουλὸ καὶ ὄχι ὑπερβολικὰ παχύ.

Ἐὰν τὸ δέρμα του εἶνε ἁπαλὸ καὶ ἐλαφρὰ ρόζ.

Ἐὰν κλαίει μόνον ὅταν τὸ ἐνοχλεῖ κάτι.

Ἐὰν τὸ βάρος του αὐξάνει κανονικά. Ἐὰν ὅμως ἀντιληφθῆτε ὅτι τὸ παιδὶ ὑστερῇ στὴν κανονικὴ ἀνάπτυξί του τότε χωρὶς νὰ περιμένετε συμβουλευθῆτε ἀμέσως τὸν γιατρό. Εἶνε προτιμώτερο νὰ τὸν συμβουλευθῆτε τότε παρὰ ὅταν ἀρρωστήσῃ πραγματικά.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Τὸ παιδὶ εἶνε καλά :

Ἐὰν ἔχει καλὴ ὄρεξι.

Ἐὰν ἐνεργεῖται μιὰ ἕως δυὸ φορὲς τὴν ἡμέραν χωρὶς διάρροιαν.

Ἐὰν τὸ δέρμα του εἶνε λεῖο.

Ἐὰν τὰ μάτια του εἶνε ζωηρά.

Ἐὰν δὲν κλαίει χωρὶς αἰτία.

Ἐὰν κοιμᾶται ἥσυχο μὲ τὸ στόμα κλειστό.

Ἐὰν ἀρχίζει νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ γύρω του.

Ἐὰν βρίσκει εὐχαρίστησι νὰ μπουσουλᾷ.

Ἐὰν μπορεῖ καὶ κάθεται μόνο του.

Ἐὰν αὐξάνει τὸ βάρος του κανονικά.

Ἐξακολουθεῖτε νὰ ζυγίζετε τὸν μπεμπὲ τακτικὰ κάθε ἑβδομάδα, καὶ μὴ παραλείπετε νὰ συμβουλεύεσθε τακτικὰ τὸν γιατρό.

Ἡ ὑγεία τοῦ μπεμπὲ δὲν εἶνε καλὴ ἐὰν τὸ βάρος του εἶνε στάσιμο, ἐὰν οἱ κενώσεις του δὲν ἔχουν κίτρινο χρῶμα, ἐὰν κάνει ἐμμετό, ἐὰν εἶνε ἄκεφος, ἐὰν ἡ θερμοκρασία του εἶνε μεγαλείτερη ἀπὸ 38.

Η ΚΟΥΝΙΑ

Τὸ μωρὸ πρέπει νὰ κοιμᾶται πάντοτε στὴν κούνια του καὶ ποτὲ στὸ κρεββάτι τῆς μητέρας του.

Ἡ κούνια ἢ τὸ κρεββατάκι πρέπει κατὰ προτίμησι νὰ εἶνε ἀπὸ σίδερο γιὰ νὰ ἀποφεύγετε τὰ ὀχληρὰ ἔντομα καὶ νὰ τὸ τοποθετῆτε σὲ μέρος ποὺ εἶνε προφυλαγμένο ἀπὸ ρεύματα.

Στὴν κούνια δὲν χρειάζονται πολλὰ στολίδια παρὰ μόνο μιὰ ἁπλῆ τούλινη κουνουπιέρα.

Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας καλὸ εἶνε νὰ βάζετε μέσα στὴν κούνια τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται τὸ παιδί, λίγο μακρυὰ ἀπὸ τὰ πόδια του, μιὰ θερμοφόρα γιὰ νὰ ἔχῃ πάντα μιὰ καυστικὴ θερμοκρασία.

Νὰ προσέχετε τὰ σκεπάσματα νὰ εἶνε ζεστὰ καὶ ἐλαφρὰ γιατὶ τὰ βαρειὰ σκεπάσματα πιέζουν τὸ σωματάκι τοῦ παιδιοῦ, τὸ κουράζουν καὶ ἐμποδίζουν τὶς κινήσεις τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ κάνῃ ἐλεύθερα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἀφῆστε τὸ μωρὸ νὰ κοιμᾶται ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὕπνον καὶ ἀπόλυτον ἡσυχίαν γιατὶ ὁ ὕπνος καὶ ἡ ἡσυχία βοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Τὸν ἔνατο μῆνα π.χ. πρέπει νὰ κοιμᾶται δώδεκα ὧρες τὴν νύκτα, δυὸ ὧρες τὸ πρωῒ καὶ μία τὸ ἀπόγευμα.

Ὅταν γίνῃ ἑνὸς ἔτους τοῦ χρειάζονται ἀκόμη δώδεκα ὧρες τὴν νύκτα καὶ δυὸ ὧρες τὸ μεσημέρι.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Πανωφοράκι μὲ γυριστὸ γιακᾶ γιά κοριτσάκια 3 ἐτῶν

Τὸ κομψὸ αὐτὸ πανωφοράκι, πλεγμένο μὲ μαλλὶ γκρὶ-ἀρζάν, εἶνε συγχρόνως ἐλαφρό, ζεστὸ καὶ πρακτικό.

Ὑλικά: 350 γραμμ. μαλλὶ τετράκλωνο. Βελόνες ἀρ. 3, ἀρ. 2½ καὶ ἀρ. 2. 3 κουμπιά.

Βελονιές: Πουὰν ζαρτιὲρ ὅλο καλή. Πουὰν φανταιζί: 7 πόντοι πουὰν-ντὲ-ρί. [Ἕνα πόντο καλή, ἕνα πόντο ἀνάποδη, τοὺς ὁποίους ἀντικρύζετε σὲ κάθε σειρά] καὶ ἕνα πόντο πουὰν-ζὲρσεϋ.

Στὸ πουὰν φανταιζί: 3 π. = 3 ἑκατοστὰ φάρδος καὶ 13 σειρὲς = 3 ἑκατοστὰ ὕψος.

Πλάτη: Περνᾶτε 87 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2½, καὶ πλέκετε 8 σειρὲς πουὰν-ζαρτιέρ, συνεχίζετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 τὸ πουὰν φανταιζί, ἀρχίζοντας καὶ τελειώνοντας τὴ σειρὰ μὲ 7 π. πουὰν - ντὲ - ρί. Στὰ 3 ἑκατοστὰ ὕψος κλείνετε στὶς 2 ἄκρες 1 π. καὶ ἔπειτα 1 π. 6 φορὲς κάθε 3 ½ ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 28 ὕψος σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 1 φορὰ 3 π., 2 φορὲς 2 π. καὶ 1 φορὰ 1 π. Πλέκετε κατόπιν ἴσια 6 ἑκατοστὰ καὶ ἔπειτα αὐξάνετε 1 π. στὶς 2 ἄκρες 2 φορὲς σὲ 2 ἑκατοστὰ ἀπόστασι τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἀφοῦ πλέξετε ἔπειτα ἄλλα 2 ἑκατοστά, σχηματίζετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 1 φορὰ 8 π. καὶ 2 φορὲς 6 π. Κατόπιν κλείνετε συνέχεια τοὺς μεσαίους πόντους ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνει.

Ἐμπρόσθιο ἀριστερὸ μέρος: Περνᾶτε 54 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2 ½ καὶ πλέκετε 8 σειρὲς μὲ πουὰν ζαρτιὲρ καὶ συνεχίζετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 τὸ πουὰν φανταιζί. Πλέκετε 9 π. πουὰν-ντὲ-ρὶ στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς καὶ στὴν ἀντίθετη πλευρὰ θὰ τελειώνετε πάντα μὲ 5 π. πουὰν ζαρτιὲρ γιὰ νὰ σχηματισθῇ μπορτοῦρα στὴν ἄκρη. Κλείνετε στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς 5 φορὲς 1 π. κάθε 4 ½ ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 28 ὕψος σχηματίζετε τὴν μασχάλη, κλείνοντας 2 φορὲς 3 π., 2 φορὲς 2 π., καὶ 2 φορὲς 1 π. Πλέκετε 6 ἑκατοστὰ ἴσια καὶ ἔπειτα αὐξάνετε 2 φορὲς 1 π. κάθε 1 ½ ἑκατοστό. Στὴν ἄλλη πλευρὰ στὰ 0 μ. 40 ὕψος θὰ σχηματίσετε τὸ ντεκολτέ, κλείνοντας 1 φορὰ 9 π., 1 φορὰ 3 π., 3 φορὲς 2 π. καὶ 1 φορὰ 1 π. Στὰ 0 μ. 42 σχηματίζετε τὸν ὦμο, κλείνοντας 1 φορὰ 8 π. καὶ 2 φορὲς 6 π.

Δεξιὸ ἐμπρόσθιο μέρος: Θὰ τὸ πλέξετε ὅπως τὸ ἀριστερό, ἀλλὰ ἀντικρυστὰ καὶ θὰ φροντίσετε νὰ σχηματίσετε 3 κουμπότρυπες. Ἡ πρώτη θὰ γίνῃ σὲ 0 μ. 29 ὕψος καὶ οἱ ἄλλες σὲ 4 ½ ἑκατοστὰ ἀπόστασι ἡ μία τῆς ἄλλης.

Μανίκι: Περνᾶτε 47 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2 ½, πλέκετε 8 σειρὲς πουὰν ζαρτιέρ, συνεχίζετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 τὸ πουὰν φανταιζὶ (ἀρχίζετε καὶ τελειώνετε μὲ 5 π. πουὰν-ντὲ-ρὶ) αὐξάνοντας 1 π. στὶς 2 ἄκρες κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 26 ὕψος σχηματίζετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 2 φορὲς

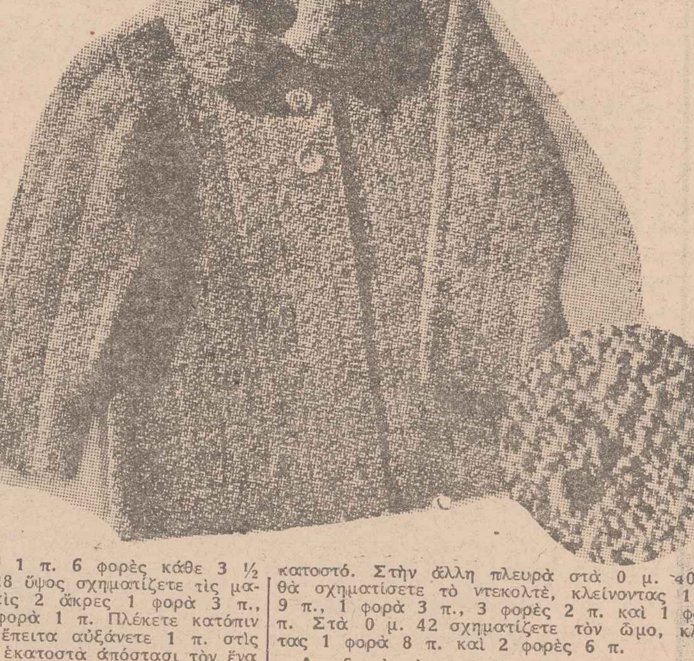

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΗΣ Κας Ε. ΚΑΡΟ

ΜΕΤΑΦΡ. ΚΙΤΣΑΣ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

> **ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ:** Ἡ Ζερμαὶν Ντυβιβιὲ ζῆ μὲ τὸν ἄντρα της Σάρλ καὶ τοὺς δύο γυιούς της: Φερνὰν καὶ Ρισάρ, στὸν πύργο τους, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ ἄντρας της, ἄνθρωπος ἄξεστος καὶ πρόστυχος, τὴν παραμελεῖ. Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ πατέρας τῆς Ζερμαὶν ποὺ βλέπει πόσο δυστυχισμένη εἶνε ἡ κόρη του τὴ συμβουλεύει νὰ χωρίσῃ. Ἐκείνη δὲ θέλει γιατὶ συλλογίζεται τὶς κακὲς συνέπειες ποὺ θἄχῃ γιὰ τὰ παιδιά της ἕνα διαζύγιο.

5ΟΝ

Η ΑΓΝΗ ΡΟΥΒΡΕ ἴσως; Ἂν ἤτανε καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια μεγαλείτεροι κι' οἱ δυό τους, θὰ δεχόταν ἡ Ζερμαὶν αὐτὸ τὄνομα μὲ χαρά. Δὲ θυμόταν ὅμως νἆχαν συναντηθῆ ποτὲ μόνα τους τὰ δυὸ παιδιά. Ἡ Σεσὶλ ντὲ Μπόρ; Ἀδύνατο! Ἕντεκα μόλις χρονῶν, λεπτούλα καὶ κοντὴ μποροῦσε νἄχῃ ἕνα γάντι τόσο μεγάλο; Τὸ πῆρε στὰ χέρια της καὶ τὸ περιεργάσθηκε. Ἤτανε γάντι γυναίκας... γυναίκας μεγάλης καὶ παχειᾶς ἴσως. Ἄ! Μήπως ἡ Ἰσαβέλα Σμίθ; Ἦταν δεκάξη χρονῶν, ψηλὴ καὶ ἀρκετὰ παχουλή. Ἀλλ' αὐτὴ εἶχε πένθος, θὰ φοροῦσε γάντια χτυπητά;

Μιὰ θλῖψι ἀόριστη κι' ἀνομολόγητη τὴν κρατοῦσε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ γυιός της εἶχε μυστικὰ ἀπ' αὐτήν, τὸ πρῶτο σπάσιμο στοὺς δεσμοὺς ποὺ τὴν ἑνώναν μὲ τὸ παιδί της. Μυστικὸ ἀθῶο βέβαια, σκεπτόταν. Ὅπως γιατὶ αὐτὸ τὸ μυστικό; Ἀπὸ τώρα ἡ παιδιάτικη καρδιά του ἔφευγε τὴ μητρικὴ προστασία; Τὰ μάτια της ὑγράνθηκαν. Ἔπειτα μάλλωσε τὸν ἑαυτό της γι' αὐτὴ της τὴν ἀδυναμία καὶ πετῶντας τὸ γάντι πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ κομοῦ, ἄρχισε πάλι νὰ συγυράη ὅλα τὰ μικροπράγματα καὶ τὰ βιβλία τοῦ ἀνήσυχου Φερνὰν ποὺ βρισκόντανε μὲς στὴ μέση. Ἐνῷ ταχτοποιοῦσε ἔτσι, τὰ δυό της παιδιὰ μπήκανε μέσα μὲ γέλια καὶ φωνές :

— Καλημέρα, μητεροῦλα, καλημέρα!

Πέσανε καὶ τὰ δυὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ γεμίζανε μὲ φιλιά.

— Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἦρθε μαζύ μας ἀπόψε. Ἔχει, λέει, δουλειὲς στὸ Παρίσι.

— Θἄρθῃ ἴσως αὔριο τὸ πρωΐ.

— Ἐργαστήκατε καλὰ παιδιά μου; πέρασε ὄμορφα ἡ μέρα σας;

— Μπᾶ, μπᾶ! φώναξε ἀπότομα ὁ Φερνὰν ποὖχε δῆ τὸ γάντι πάνω στὸ κομό, ἔψαχνες τὰ συρτάρια μου μαμά;

— Δὲν ἔψαχνα παιδί μου, συγύριζα. Τί τρόπος εἶναι αὐτὸς Φερνάν; Στὴ μητέρα σου μιλᾶς ἔτσι ;

Ὁ Φερνὰν γύρισε τὴν πλάτη του θυμωμένος καὶ κατακόκκινος, πῆρε τὸ γάντι, τὸ κλείδωσε στὸ συρτάρι, κι' ἔπειτα ἔχωσε στὴν τσέπη του τὸ κλειδὶ κυττάζοντας προκλητικὰ τὴ μητέρα του.

Ἐκείνη τοῦ φώναξε μὲ γλυκὸ τρόπο, γιατὶ ἤξερε τὸν παράφορο χαρακτῆρα τοῦ γυιοῦ της.

— Ἔλα δῶ, μικρέ μου, ἔλα δῶ κοντά μου. Γιατὶ θυμώνεις; Τί εἶν' αὐτά ;

Χωρὶς νὰ κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του ὁ Φερνὰν ἀπάντησε μὲ πεῖσμα :

— Δὲ θέλω νὰ μοῦ ψάχνουνε τὰ πράγματά μου !

— Πρώτη φορὰ μοῦ μιλᾶς τόσο ἄσχημα παιδί μου καὶ θέλω νὰ μάθω τὴν αἰτία. Γι' αὐτὸ τὸ παληόγαντο κάνεις ἔτσι ποὔτρεξες νὰ τὸ κλειδώσῃς σὰ νἄτανε κανένας θησαυρός; Τί κακὸ ἔκανα ποὺ τἄγγιξα; Ἀπάντησέ μου σὲ παρακαλῶ. Θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τί σημαίνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια.

Μισοντροπιασμένος καὶ μισοθυμωμένος ὁ Φερνὰν εἶπε :

— Εἶναι δικό μου, τὸ θέλω γιατὶ μοῦ τὸ δώσανε.

Ἡ μητέρα του ἄρχισε νὰ γελάῃ :

— Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι νὰ στὸ πάρω, μικρέ μου, μὴ φοβᾶσαι... Μπορῶ νὰ μάθω ποιὸς σοῦ τὄδωσε ;

— Ἄ, ὄχι, εἶναι τὸ μυστικό μου!

Ὁ Φερνὰν ἔκανε κρυφὰ νόημα στὸν ἀδελφό του κι' ἡ Ζερμαὶν ποὺ τὸν εἶδε :

— Τὸ ξέρεις ἐσὺ αὐτὸ τὸ «μεγάλο μυστικὸ» Ρισάρ;

Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς κατέβασε ταραγμένος τὸ κεφάλι καὶ παίζοντας νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του εἶπε :

— Ναὶ μαμά... Ὅμως ἔδωσα τὸ λόγο μου στὸ Φερνάν...

— Καὶ καλὰ θὰ κάνῃς νὰ τὸν κρατήσῃς.

Ἔπειτα, μὲ προσποιητὴ εὐθυμία :

— Ὥστε πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι ὅτι μ' ἀποκλείετε ἐμένα ἀπὸ τὸ μυστικό σας, καὶ μαζὺ καὶ τὸν πατέρα σας... ἔτσι;

— Ὄχι!... Αὐτός...

Ὁ Φερνὰν σταμάτησε ἀπότομα μετανοιωμένος γιὰ τὰ λόγια ποὺ τοῦ ξέφυγαν. Ἡ Ζερμαὶν ἔδωσε προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ γυιοῦ της. Πῶς; Ὁ ἄντρας της ἤτανε μέσα στὸ μυστικὸ τοῦ μικροῦ; Τί ἤθελε νὰ πῆ αὐτό; Κύτταξε παραπονεμένη τὰ παιδιά της ποὺ μὲ τόση φροντίδα εἶχε ζεστάνει στὴν ἀγκαλιά της, εἶχε μεγαλώσει, εἶχε λατρέψει κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γεννηθήκανε. Ἔνοιωσε κάτι νὰ τὴν πνίγῃ. Σὰν ἕνας ἀθώρητος τοῖχος νὰ σηκωνόταν ἀνάμεσά τους καὶ βρισκόταν μονάχη της, ἐγκαταλειμμένη καὶ περιφρονημένη.

Προσπάθησε νὰ φανῆ ἀτάραχη καὶ χαμογέλασε :

— Ἀφοῦ τὸ ξέρει ὁ πατέρας σας εἶμαι ἥσυχη. Θὰ σοῦπαιξε χωρὶς ἄλλο καμμιὰ φάρσα. Σὲ κοροΐδεψε ὁ πατέρας σου φτωχοῦλη μου Φερνάν.

Ὁ νέος διαμαρτυρήθηκε πειραγμένος :

— Τί λές, μαμά, μὲ κοροΐδεψε; Κάνεις λάθος. Δὲν ξέρω ἐγώ;

— Καλά. Τότε θὰ τὸν ρωτήσουμε. Νὰ δῆς ποὺ θέλησε νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος σας.

— Ἄχ, ὄχι μαμάκα, μὴν τοῦ πῆς τίποτα, νὰ χαρῇς, θὰ θυμώσῃ μαζύ μου.

— Θὰ θυμώσῃ; Καὶ γιατί;

— Γιατί... γιατὶ ὁ ἴδιος μοὖπε νὰ μὴ σοῦ πῶ τίποτα.

Ἡ καρδιὰ τῆς Ζερμαὶν χτύπησε δυνατά. Πρόσθεσε μ' ἐπιμονή :

— Καὶ γὼ θέλω νὰ μάθω γιατὶ μ' ἀποκλείετε ἀπ' αὐτὸ τὸ «μεγάλο μυστικὸ» καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα σου...

Ὁ Φερνὰν φοβήθηκε :

— Μαμά!... Ξέρεις εἶπε ὁ μπαμπᾶς ὅτι ἐσὺ δὲν ἀγαπᾶς τὶς γυναῖκες.

— Ἴσα-ἴσα τὶς ἀγαπάω πολὺ ὅταν εἶναι καλές. Ποιὰ σοὔδωσε αὐτὸ τὸ γάντι;

Μιὰ ποὺ τὸ μυστικό του εἶχε μισοφανερωθῆ, ὁ Φερνὰν ἀπάντησε :

— Μιὰ κυρία στὶς κοῦρσες τὴν περασμένη φορὰ ποὖχα πάει μὲ τὸ μπαμπᾶ. Δὲ θὰ τοῦ τὸ πῆς ὅμως σὲ παρακαλῶ, μαμάκα. Ἔ;

— Ξέρεις πολὺ καλὰ Φερνὰν ὅτι δὲ μαρτυράω ποτὲ τὰ μικρὰ μυστικὰ ποὺ μοῦ ἐμπιστεύεσαι ἐσὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου. Τίποτα δὲ μὲ στενοχωρεῖ ὅσο ὅταν σᾶς μαλλώνουν. Πές μου τὴν ἱστορία σου.

— Ἄ, δὲν εἶναι καὶ μεγάλη.

— Πῶς λέγεται αὐτὴ ἡ κυρία; Ἴσως τὴν ξέρω.

— Μὰ δὲ θυμᾶμαι καλὰ τὄνομά της. Εἶναι ξένη πάντως. Ἀπὸ τὴ Βαλέντσια, ἀπὸ τὴ Λισμπόν...

Μὲ φωνὴ λίγο ἀλλαγμένη ἡ Ζερμαὶν εἶπε :

— Δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπὸ τὴ Βαλέντσια ἢ τὴ Λισμπόν, δὲν τὴ γνωρίζω. Λοιπόν;

— Νά, ἤμουνα μὲ κάτι φίλους μου ἐκεῖ στὶς ζυγαριές, ξέρεις μὲ τοὺς Ντὲ Φορμέν, ὅταν ἦρθε ὁ μπαμπᾶς νὰ μὲ πάρῃ. Μοὖπε πὼς μιὰ ὄμορφη κυρία ποὺ μὲ εἶχε δῆ νὰ μπαίνω μαζύ του, ἤθελε νὰ κάνῃ τὴ γνωριμία μου. Μὲ πῆγε στ' ἀμάξι της καὶ μὲ ρώτησε:

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κυρία;

Ἐγὼ ντράπηκα. Τὴν εὕρισκα βέβαια πολὺ ὄμορφη μὰ πῶς νὰ τῆς τὄλεγα; Ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀπαντήσω, κατέβασα σὰ βλάκας τὸ κεφάλι.

Μοὔδωσε τὸ χέρι της κι' ἐγὼ τὸ φίλησα. Καὶ γιὰ νὰ κάνω πὼς δὲν ἤμουνα δειλὸς εἶπα :

— Τὰ γάντια σας ἔχουνε πολὺ ὡραῖο ἄρωμα, κυρία μου.

Γελάσανε κι' οἱ δυὸ καὶ κείνη ἔβγαλε τὸ γάντι της καὶ μοῦ τὄδωσε :

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει τἄρωμα, μοὖπε, κράτησέ το γιὰ ἐνθύμιο.

Ἔπειτα εἶπε στὸ μπαμπᾶ:

— Εἶναι χαριτωμένος. Ἂν δὲν εἶχε τόσο κόσμο θὰ τὸν φιλοῦσα. Νὰ μοῦ τὸν φέρῃς μιὰ μέρα.

— Λοιπόν; ρώτησε ἡ Ζερμαίν.

— Ὁ μπαμπᾶς εἶπε: «Λαϊμαργκ!». Γελάσανε μαζὺ κι' ἔπειτα φύγαμε. Τῆς φίλησε κι' ὁ μπαμπᾶς τὸ χέρι ὡς τὸν ἀγκῶνα.

Παραμερίζοντας μέσα της τὴν ἀγανάκτησι καὶ τὴν ἀηδία ποὺ τὴν ἔπνιγε, ἡ Ζερμαὶν τράβηξε κοντά της τὸ γυιό της καὶ τὸν φίλησε :

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ μυστικό σου; εἶπε μὲ χαμόγελο. Δὲν ἄξιζε καθόλου τὸν κόπο νὰ παίρνῃς ὕφος συνωμότη. Ἄλλη φορὰ παιδί μου νὰ μὴν ἔχῃς μυστικὰ ἀπὸ μένα. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ.

— Ναί, μαμάκα! Ὁ μπαμπᾶς ξέρεις...

— Ναὶ μοῦ τὦπες. Ὁ πατέρας σου ξέρει πὼς δὲν ἔχω καὶ μεγάλη συμπάθεια στὶς ξένες... Σ' ἀρέσει ἀλήθεια αὐτὴ ἡ ἐλεεινὴ μυρουδιά;

— Ἄμπα, μόνο ποὺ βρωμίζει τὸ συρτάρι μου.

— Πέταξε τὸ γάντι, εἶπε μισόφωνα ὁ Ρισὰρ ποὖταν λεπτότερο παιδὶ καὶ καταλάβαινε πὼς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἡ μητέρα του ὑπέφερε πολύ.

— Ἀλήθεια. Γιατὶ ὄχι;

Καὶ τὸ γάντι τῆς Βαλέντσιας ντὲ Λισμπὸν πῆγε νὰ ξεροψηθῆ στὰ κάρβουνα τῆς φωτιᾶς.

— Μὰ τὸ ναί, ἀπάντησε ὁ Φερνάν, γιατὶ ὄχι!

Καὶ τὸ γάντι τῆς χορεύτριας Βαλέντσιας ντὲ Λισμπὸν κύλησε μέσα στὰ κάρβουνα τῆς θερμάστρας.

Ἡ Ζερμαὶν συλλογιζόταν :

Τί πατέρας γιὰ τὰ φτωχά μου παιδιά! Τί συμβουλὲς θὰ πάρουν ἀπ' αὐτόν, τί θὰ γίνουν μέσα σὲ τέτοια χέρια! Ἀλλοίμονο! Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ τὰ προστατέψω; Νὰ χωρίσω; Τί θὰ ὠφελήσῃ! Μήπως ὁ νόμος μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἕναν πατέρα νὰ καταστρέψῃ τὰ παιδιά του ἂν αὐτὸς τὸ θέλει; Μήπως μπορεῖ νὰ τοῦ τὰ πάρῃ, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τὰ βλέπῃ ἅμα δὲν κατηγορεῖται ἀπὸ καμμιὰ πρᾶξι σκανδαλώδη; Κι' ὁ Ντυβιβιὲ ἦταν φαινομενικὰ ἐν τάξει, δυστυχῶς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσουμε πὼς ὁ νόμος ἔδινε στὴν Ζερμαὶν τὰ παιδιά, μήπως δὲν θἄτανε καταστρεπτικὴ ἡ ἐπιρροὴ ποὺ θὰ ἐξασκοῦσε ἀπάνω τους ὁ πατέρας τους. Μήπως δὲ θὰ γύρευε μὲ διασκεδάσεις καὶ λιχουδιὲς νὰ τὰ τραβήξῃ κοντά του τὶς ἡμέρες ποὺ θὰ τἄβλεπε; Ἤτανε ἀδύνατο νὰ διορθωθῆ τὸ κακό. Πῶς μποροῦσε νὰ δώσῃ ἡ Ζερμαὶν στὰ παιδιά της ἀνατροφὴ τίμια καὶ ἠθική, ὅταν αὐτὰ θὰ βλέπανε νὰ καταπατιέται κάθε ἀρχὴ τιμιότητος καὶ ἠθικῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα τους; Ἔχει τόσο μεγάλη δύναμι τὸ κακὸ παράδειγμα!

«Ὁ ἄντρας σου εἶναι ἕνα τέρας!», φώναξε μιὰ μέρα στὴ Ζερμαὶν ὁ κ. ντὲ Μασσιέ, καθὼς συζητούσανε γιὰ τοὺς φόβους ποὺ κι' οἱ δυὸ εἴχανε.

Ἡ Ζερμαὶν δοκίμασε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Εἶναι ἄνθρωπος ἀσυνείδητος, πατέρα, δὲν ἔχει συναίσθησι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἴσως νὰ μὴ φταίῃ κι' αὐτός.

— Φταίχτης ἢ ὄχι, εἶναι ἕνα τέρας, εἶναι ξεχωριστὰ γιὰ τὸ κακὸ γεννημένος. Δὲ γνοιάζεται γιὰ τίποτα. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σταματήσῃ στὸ δρόμο του. Οὔτε τῶν παιδιῶν του ἡ ἀθωότης. Δὲν βλέπεις ποὺ κι' ὁ Φερνὰν ἄρχισε νὰ τοῦ μοιάζῃ στὴ μοχθηρία; Αὐτὸς ὁ τόσο καλὸς ἄλλοτε γίνεται ψεύτης κι' ἐγωϊστής. Καὶ μήπως ὁ παιδαγωγὸς τοὺς ἀξίζει καλλίτερα ἀπὸ τὸν πατέρα;... «κατὰ τὸν ἀφέντη κι' ὁ ὑπηρέτης».

Ἀλλοίμονο! Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ ἡ Ζερμαὶν ἀπὸ τὸ νὰ στενάζῃ καὶ νὰ θρηνῇ;

Ἤξερε πὼς τόσο ὁ πατέρας ὅσο καὶ ὁ παιδαγωγὸς κακοσυνηθίζανε τὰ παιδιά της, τὰ κάνανε σκληρόκαρδα. Θἄταν ἀνώφελο νὰ ζητήσῃ τὸ λόγο ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Τὸ μόνο ποὺ θὰ κέρδιζε θἄταν ἡ εἰρωνεία: θὰ τὴν εἰρωνεύονταν γιὰ τὴν ὑπερβολική της αἰσθηματικότητα. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παλαίψῃ, νὰ παλαίψῃ μονάχη καὶ μὲ τὴ στοργή της, τὶς συμβουλές της καὶ τὸ καλὸ παράδειγμα νὰ τραβήξῃ τὰ παιδιά της σ' αὐτήν.

Μιὰ μέρα ποὺ συζητοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της, ἡ Ζερμαὶν τοῦ πέταξε κατάμουτρα τοῦτα τὰ λόγια:

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴν πηγαίνῃς τοὺς γυιούς μου στὶς ἐρωμένες σου.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ἀγριεμένος.

— Τί μοῦ ψέλνεις αὐτοῦ; Δὲν πηγαίνω ἐγὼ τοὺς γυιούς μου στὶς ἐρωμένες μου. Νομίζεις πὼς εἶμαι τόσο βλάκας; Γιὰ νἄχῃς δηλαδὴ ἔπειτα θέμα συζητήσεως μὲ τὸν πατέρα σου, ποὺ σὲ μαθαίνει νὰ μ' ἐκβιάζῃς; Μιὰ κυρία μὲ παρακάλεσε, ἁπλούστατα, νὰ τῆς παρουσιάσω τὸ γυιό μου. Δὲν ἔκανα βέβαια τὴ χοντροκοπιὰ ν' ἀρνηθῶ. Μιὰ γυναῖκα, ὅ,τι καὶ νἆναι εἶναι πάντα γυναῖκα καὶ ὀφείλω νὰ τὴ σέβωμαι.

— Αὐτὸ τὸ ξεχνᾶς ὅμως γιὰ κάποιαν ἄλλη.

— Ού, πάλι γκρίνιες ἀρχίσαμε; Μὴ σκέπτεσαι ὁλοένα τὸν ἑαυτό σου, ἀγαπητή μου! Μπᾶ! Βαρέθηκα, τὸ κατάλαβες; Εἶναι κι' ἄλλα θέματα πιὸ ἐνδιαφέροντα ποὺ μπορεῖς νὰ συζητήσῃς. Ὅλο φαγωμάρες! Ἐγὼ δὲν ἀσχολοῦμαι μ' ὅ,τι κάνεις ἐσύ. Ἄφησέ μου κι' ἐμένα τὴν ἴδια ἐλευθερία, παράταμε νὰ κάνω ὅ,τι μ' ἀρέσει μὲ τὰ παιδιά μου ποὺ εἶναι δικά μου ὅσο καὶ δικά σου. Θέλω νἆμαι ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ δὲν ἀνατρέφω ἐγὼ τὸ γυιό μου γιὰ νὰ τὸν κάνω καλόγερο, τ' ἀκοῦς; Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετήσω.

Ἔπειτα ἔφυγε βλαστημῶντας καὶ χτυπῶντας πίσω του τὶς πόρτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι ὁ Ντυβιβιέ, ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα, ποὺ νοίκιασε στὴν πλατεῖα Ἀλμά, γιατὶ δὲν τοῦ φαινότανε πιὰ κατάλληλο τὸ σπίτι ποὖχε ἄλλοτε στὸ βουλεβάρτο Ὠσμάν.

— Ἔχασα πολλὰ στὸ Χρηματιστήριο, ἔλεγε, πρέπει νὰ ξεκόψω ἀπὸ κεῖ ὅσο γρηγορώτερα μπορέσω. Ἔχουμε σχεδιάσει μὲ κάτι φίλους μου μιὰ ἐπιχείρησι ἐξαιρετική... μιὰ περιουσία ἐξασφαλισμένη !

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ δείξω πὼς ἡ γκίνια ποὺ εἶχα τὸν τελευταῖο καιρό, δὲν μ' ἔχει καταβάλλει. Ἔχω σκοπὸ νὰ κάνω δεξιώσεις τοῦτο τὸ χειμῶνα...

Ἡ Ζερμαὶν ριψοκινδύνεψε μιὰ ἀπάντησι :

— Ἴσως θἄτανε καλλίτερο νὰ πληρώσῃς τὰ καθυστερούμενα χρέη σου.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι μ' αὐτά· τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα εἶναι ἀποκλειστικὰ δικό μου.

— Πῶς νὰ μὴν ἀνακατεύωμαι ἀφοῦ οἱ ἔμποροι ζητᾶνε νὰ πληρωθοῦν ;

— Στεῖλε τους στὸ διάβολο καὶ πάρε ἄλλους.

Ἀπαυδισμένη φώναξε :

— Θὰ τοὺς στείλω σὲ σένα καὶ κανόνισέ τα μαζύ τους ὅπως σ' ἀρέσει.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ, ΚΥΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

14ΟΝ

ΑΝ ΦΥΓΕΤΕ ἀπὸ τὴν Γαλλία μετὰ ἕνα χρόνο ἡ φιλία μας θὰ ἦταν ἐντελῶς πλατωνική, θὰ ἦταν φιλία δύο ἀνθρώπων ποὺ δὲν θὰ ξανάβλεπον ποτὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Δὲν θὰ ἦτον καλλίτερα νὰ μείνετε μαζί μου; Ξέρω πῶς σᾶς θυμώνει αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ δὲν θέλετε νὰ ξαναμιλήσωμε γι' αὐτό. Ἄλλως τε νοιώθω τὸν ἑαυτό μου τόσο ἐντελῶς ἀνάξιο μπροστά σας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἐσκέφθηκα νὰ σᾶς συναντήσω τυχαίως στὸ Φρεβοῦργο. Ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι θὰ μείνετε ἐκεῖ μονάχα μιὰ μέρα, ἡ ὁποία φυσικὰ θὰ ἀνήκη στοὺς φίλους μας Καβάλσκυ.

Πιστέψατε στὸν πιστὸ ἀφωσιωμένον σας.— Πιὲρ Κιουρί».

«Δὲν μπόρεσα νὰ πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ ἔλθω νὰ σᾶς συναντήσω — τῆς ἔγραφε στὶς 14 Αὐγούστου. Ἐδίσταζα ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ στὸ τέλος ἔφθασα σ' αὐτὸ τὸ ἀρνητικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ πρώτη ἐντύπωσι ποὺ ἐσχημάτισα διαβάζοντας τὸ γράμμα σας ἦταν ὅτι ἐπροτιμούσατε νὰ μὴν ἔλθω... Τώρα, ποὺ εἶνε πιὰ πολὺ ἀργά, μετανοιώνω. Δὲν θὰ ἐδιπλασιάζετο ἆρά γε ἡ φιλία ποὺ αἰσθανόμαστε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἂν περνούσαμε τρεῖς μέρες μαζὶ — καὶ ἡ συνάντησίς μας δὲν θὰ μᾶς ἔδινε δύναμι νὰ μὴν ξεχάσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στοὺς δυὸ μῆνες ποὺ μᾶς χωρίζουν... Δὲν εἴσαστε λιγάκι καυχησιάρα ὅταν λέτε πῶς εἶσθε ἀπολύτως ἐλεύθερη; Εἴμαστε ὅλοι σκλάβοι τοὐλάχιστον τῶν συναισθημάτων μας, σκλάβοι τῶν προκαταλήψεων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγαποῦμε. Ἐπίσης εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κερδίζωμε τὸ ψωμί μας κι' ἔτσι καταντοῦμε πολλὲς φορὲς μηχανικοί. Τὸ πιὸ ὀδυνηρὸ πρᾶγμα εἶνε οἱ ὑποχωρήσεις ποὺ εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ κάνωμε στὶς προκαταλήψεις τῆς κοινωνίας ποὺ μᾶς περικυκλώνει· ὁ κάθε ἄνθρωπος κάνει λίγο ἕως πολὺ αὐτὲς τὶς ὑποχωρήσεις, ἀναλόγως τῆς δυνάμεως ἢ τῆς ἀδυναμίας του. Ἐὰν δὲν κάνωμε ἀρκετές, συντριβόμεθα, καὶ ἂν κάνωμε πάρα πολλὲς γινόμαστε αἰσχροὶ καὶ συχαινόμαστε τὸν ἑαυτό μας. Ἐγὼ τώρα βρίσκομαι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ποὺ ἐπρέσβευα πρὸ δεκαετίας. Τότε ἐπίστευα πὼς πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ἀδιάλλακτος σὲ ὅλα καὶ νὰ μὴν κάνη καμμιὰ ὑποχώρησι στὸ περιβάλλον. Νόμιζα πὼς ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ ἐξογκώνω καὶ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα. Ἐφοροῦσα μονάχα σκοῦρα πουκάμισα ὅπως οἱ ἐργάτες κ.λ.π., ὥστε, καθὼς βλέπετε, ἔχω γεράσει πολὺ καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἐξησθενημένον...

Ὁ ἀφωσιωμένος σας
Πιὲρ Κιουρί»

Μετὰ ἕνα μῆνα τῆς ἔγραφε πάλι:

«...Τὸ γράμμα σας μὲ στενοχωρεῖ. Σᾶς συμβουλεύω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι νὰ ξανάρθετε στὸ Παρίσι τὸν Ὀκτώβριο. Θὰ ἦταν πολὺ λυπηρὸ γιὰ μένα ἂν δὲν ἐρχόσαστε ἐφέτος... Τί θὰ λέγατε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκέφτηκε νὰ χτυπήση μὲ τὸ κεφάλι του ἕναν πέτρινο τοῖχο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν γκρεμίση; Μπορεῖ ἡ ἰδέα του νὰ ἐπήγαζε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα συναισθήματα, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν, ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ ἦταν γελοία καὶ ἠλιθία. Πιστεύω ὅτι ὡρισμένα ζητήματα ἀπαιτοῦν μιὰ γενικὴ λύσι, ἀλλὰ δὲν μποροῦν σήμερα νὰ βροῦν παρὰ μιὰ μερική, καὶ ὅτι ὅταν μπῆ κανένας σ' ἕνα δρόμο ποὺ δὲν ἔχει διέξοδο, μπορεῖ νὰ κάμη μεγάλο κακό. Ἐπίσης πιστεύω ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶνε τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὅτι τὸ ἰσχυρότερο σύστημα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἐπικρατήση. Ὁ ἄνθρωπος τσακίζεται στὴ δουλειὰ καὶ ὅμως ἡ ζωή του εἶνε ἄθλια: Εἶνε ἀποκρουστικό, ἀλλὰ δὲν φτάνει τὸ ἀποκρουστικὸ γιὰ νὰ ἐκλείψη. Θὰ ἐκλείψη πιθανῶς μιὰ μέρα, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἕνα εἶδος μηχανῆς ποὺ ἐννοεῖ νὰ προσαρμόζη τὸν ρυθμό της γιὰ καλλίτερη οἰκονομικὴ ἀπόδοσι.

»Ἔχετε ἕναν καταπληκτικὸ τρόπο νὰ καταλαβαίνετε τὸν ἐγωϊσμό! Ὅταν ἤμουν εἴκοσι χρόνων, μοῦ ἔτυχε μιὰ τρομερὴ δυστυχία: ἔχασα ὑπὸ τρομερὰς συνθήκας, ἕναν παιδικὸ φίλο μου τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσα. Περνοῦσα μέρες καὶ νύχτες μὲ μιὰν ἔμμονη ἰδέα κι' αἰσθανόμουν κάποιαν ἀπόλαυσι βασανίζοντας τὸν ἑαυτό μου. Ἔπειτα ἔκαμα ὅρκο ἐν πάσῃ καλῇ πίστει, νὰ ζήσω ἀσκητικά. Ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου στὸ ἑξῆς νὰ ἐνδιαφέρωμαι μονάχα γιὰ τὰ πράγματα καὶ ποτὲ πιὰ νὰ μὴ ξανασκεφθῶ τὸν ἑαυτό μου ἢ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπὸ τότε συχνὰ διερωτήθην ἐὰν αὐτὴ ἡ παραίτησις ἀπὸ τὴ ζωὴ δὲν ἦταν ἁπλῶς ἕνα τέχνασμα, τὸ ὁποῖο ἐχρησιμοποίησα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου γιὰ ν' ἀποκτήσω τὸ δικαίωμα νὰ λησμονήσω...»

Στὶς 17 Σεπτεμβρίου τῆς ἔγραφε:

«...Ἡ ἐπιστολή σας ἀπὸ τὴν Βαρσοβία μὲ καθησυχάζει λίγο. Αἰσθάνομαι πὼς ἔχετε ἀνακτήσει τὴν γαλήνη σας. Ἡ φωτογραφία σας μοῦ ἀρέσει ἀφάνταστα. Ἦταν μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους σας νὰ μοῦ τὴν στείλετε! Σᾶς εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Καὶ τέλος ξανάρχεσθε στὸ Παρίσι. Αὐτὸ μὲ εὐχαριστεῖ πολύ. Θέλω πάρα πολὺ νὰ γίνωμε τοὐλάχιστον ἀχώριστοι φίλοι. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ὁ πολὺ ἀφωσιωμένος φίλος σας
Πιὲρ Κιουρί»

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μαρία Κιουρί.

Υ. Γ.— Ἔδειξα τὴ φωτογραφία σας στὸν ἀδελφό μου. Δὲν ἔπρεπε; Τὴν ἐθαύμασε. Καὶ προσέθεσε: Ἔχει πολὺ ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι, γιὰ νὰ μὴν πῶ πεισματάρικη.»

* * *

Ἦρθε ὁ Ὀκτώβριος. Ἡ καρδιὰ τοῦ Πιὲρ πλημμύρισε εὐτυχία. Ἡ Μαρία εἶχε γυρίσει στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸν χρόνο — τὸν τελευταῖο ποὺ θὰ περνοῦσε στὴ Γαλλία, καθὼς ἐπίστευε — δὲν ἔμενε πιὰ στὸ Καρτιὲ Λατέν. Ἡ ἀδελφή της ἡ Βρόνια, ἔδωκε στὴ Μαρία ἕνα δωμάτιο συνεχόμενο μὲ τὸ ἰατρεῖο ποὺ εἶχεν ἀνοίξει στὴν ὁδὸ Σατωντέν. Καθὼς ἡ Βρόνια δούλευε τὴν ἡμέρα, ἡ Μαρία μποροῦσε νὰ ἐργασθῆ τὴ νύχτα μὲ ἡσυχία.

Μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἄχαρη κατοικία, ὁ Πιὲρ Κιουρὶ ἐπανέλαβε τὴν τρυφερὴ πολιορκία του. Ἦταν κι' αὐτὸς ἐπίμονος καὶ πεισματάρης ὅσο καὶ ἡ Μαρία. Εἶχε μέσα του τὴν ἴδια πίστι ποὺ εἶχε κι' ἐκείνη, ἀλλὰ ἡ πίστις του ἦταν πιὸ ἁγνή, γιατὶ δὲν ἦταν πολύπλευρη. Γι' αὐτόν, ἡ ἐπιστήμη ἦταν ὁ μόνος σκοπός. Ἡ ἀγάπη του ἦταν παράξενη καὶ σχεδὸν ἀπίστευτη, γιατὶ ἦταν μιὰ ἀδιάσπαστη ἕνωσι τῆς μοναδικῆς ἀπασχολήσεως καὶ βλέψεως τοῦ νοῦ του μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του. Ὁ ἴδιος διαισθανόταν τὴ ζωτικὴ σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς ἑνώσεως. Αἰσθανόταν ὅτι τὸν ἐτραβοῦσε πρὸς τὴ Μαρία ὄχι μόνον ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη. Καὶ ἐβάλθηκε ν' ἀνακαλύψη τὸ μυστικὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὴν καρδιὰ τῆς Μαρίας μὲ ὅση θέρμη καὶ ἐφευρετικότητα δὲν εἶχε ποτὲ ἀναζητήσει τὰ μυστικὰ τῆς ἐπιστήμης. Ἐὰν μὲ τούτη τὴν κρίσι δὲν μποροῦσε νὰ κατακτήση αὐτὴν τὴν Πολωνίδα, ποὺ εἶχε διαγράψει τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴ ζωή της, θὰ ἐδοκίμαζε ἄλλες, ἐπ' ἄπειρον, ὥσπου νὰ νικήση. Ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιάση αὐτὸ ποὺ οἱ περισσότεροι ἐρωτευμένοι ὀνομάζουν εὐτυχία, γιὰ μιὰν ἄλλη εὐτυχία ποὺ αὐτὸς μόνος ἐγνώριζε. Ἔκανε στὴ Μαρία μιὰ πρότασι ποὺ, ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἐξωφρενική, ἀλλὰ ἡ ὁποία ἦταν εἰλικρινὴς καὶ ἐπήγαζεν ἀπὸ τὴν ὅλη λογικὴ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Ἐὰν ἡ Μαρία δὲν τὸν ἀγαποῦσε, μποροῦσε τοὐλάχιστον — τὴν ἐρώτησε — νὰ δεχθῆ μιὰ καθαρῶς πλατωνικὴ λύσι, νὰ πάη νὰ ἐργασθῆ μαζί του «σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μουφτάρ, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἔβλεπαν σ' ἕνα κῆπο, ἕνα διαμέρισμα ποὺ μποροῦσε νὰ χωρισθῆ σὲ δυὸ ἀνεξάρτητα μέρη». Ἤ, πάλι, — τί λύσεις δὲν ἐπιβάλλει ἡ ἀνάγκη! — ἐὰν αὐτός, ὁ Πιὲρ Κιουρί, ἐπήγαινε στὴν Πολωνία καὶ εὕρισκε μιὰ θέσι, θὰ ἐδεχόταν νὰ τὸν παντρευθῆ; Στὴν ἀρχὴ θὰ μποροῦσε νὰ παραδίδη μαθήματα γαλλικῆς, ἔπειτα θὰ ἐπεδίδετο σ' ἐπιστημονικὲς ἔρευνες μαζί της. Μπροστὰ στὴν πρώτη γκουβερνάντα ποὺ εἶχε μιὰ φορὰ περιφρονηθῆ ἀπὸ μιὰ στενοκέφαλη οἰκογένεια Πολωνῶν ἐπαρχιωτῶν, ὁ μεγαλογόνης ἐκεῖνος ἄνδρας ἐγινόταν ταπεινὸς ἱκέτης.

Ἡ Μαρία ἐξεμυστηρεύθη τὴν ἀμηχανία της στὴ Βρόνια. Δὲν ἤθελε νὰ προκαλέση τέτοια θυσία, τὴν ἐσυγκινοῦσεν ὅμως ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Πιὲρ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ. Ὁ Πιὲρ ἐπεχείρησε νέαν ἐπίθεσι πρὸς αὐτὴ τὴν πλευρά. Ἐπῆγε νὰ δῆ τὴν Βρόνια. Τὴν παρεκάλεσε νὰ πᾶνε μὲ τὴν Μαρία στὸ πατρικό του σπίτι, στὸ Σώ. Ἐκεῖ ἡ μητέρα του πῆρε τὴ Βρόνια κατὰ μέρος καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ὑπερνικήση τοὺς ἐπίμονους ἐνδοιασμοὺς τῆς ἀδελφῆς της.

— Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἄλλος ἄνθρωπος μὲ καρδιὰ σὰν τοῦ Πιέρ, ἐπέμενεν ἡ κυρία Κιουρί. Μὴν ἀφίνετε τὴν ἀδελφή σας νὰ διστάση. Θὰ εὐτυχήση μαζί του περισσότερο, παρὰ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον.

Ἀλλὰ ἀκόμη ἐδέησε νὰ περάσουν δέκα μῆνες ἕως ὅτου ἡ ἄκαμπτος Πολωνὶς δεχθῆ τὴν ἰδέα τοῦ γάμου. Πραγματικὴ Σλαύα διανοουμένη, ἡ Μαρία, ἦταν γεμάτη θεωρίες περὶ ζωῆς καὶ καθήκοντος. Μερικὲς ἀπὸ τὶς θεωρίες της ἦσαν γενναιόψυχες καὶ ὡραῖες, ἄλλες ἦσαν ἁπλῶς παιδιάστικες. Ὁ ἐπιστήμων καὶ ὁ ποιητὴς ποὺ ἐφώλιαζαν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Πιέρ, δὲν ἐπηρέασαν βέβαια τὶς ἀρχὲς ποὺ ἐπρέσβευεν ἡ Μαρία μὲ χιλιάδες συμπατριῶτες της. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν τραβοῦσε καὶ τὸν ἐγοήτευε ἦταν ἡ ὁλόψυχη ἀφοσίωσίς της στὴ δουλειά. Ἔνοιωθε τὴν μεγαλοφυΐα της, καθὼς καὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐγένειά της. Αὐτὴ ἡ νέα εἶχε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ χαρίσματα μεγάλου ἀνθρώπου. Ἀρχάς; Εἶχε καὶ αὐτὸς ἀρχάς, ποὺ ἡ ζωὴ εἶχεν ἀναλάβει νὰ καταδείξη πόσο ἦσαν παράλογες. Εἶχε καὶ αὐτὸς ὁρκισθῆ νὰ μὴν παντρευθῆ ποτέ. Δὲν εἶχε καμμιὰ Πολωνία νὰ ὑπερασπίση, ἀλλὰ ἐπίστευεν ἀνέκαθεν ὅτι ὁ γάμος ἦταν ἀσυμβίβαστος μὲ μιὰ ζωὴ ἀφιερωμένη στὴν ἐπιστήμη. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν τόσο κουτός, ὥστε νὰ ἀφήση χάριν μιᾶς «ἀρχῆς» νὰ τοῦ ξεφύγη ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία μιᾶς εὐτυχοῦς συνεργασίας. Θὰ κατακτοῦσε ὁπωσδήποτε τὴ γυναῖκα, τὴν Πολωνίδα καὶ τὴν ἐπιστήμονα, τρία πρόσωπα ποὺ τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα.

Τέτοιους συλλογισμοὺς ἀνέπτυσσε μὲ γλυκειὰ εὐγένεια στὴ Μαρία. Μὲ τέτοια λόγια καὶ ἄλλα τρυφερώτερα, μὲ τὴ βαθειὰ ἀκαταμάχητη γοητεία τῆς καθημερινῆς παρουσίας του, ὁ Πιὲρ Κιουρί, σιγὰ-σιγά, μετέβαλε σὲ ἀνθρώπινο πλάσμα τὴν νεαρὰ ἐρημίτιδα.

Στὶς 26 Ἰουλίου τοῦ 1895 ἡ Μαρία ξύπνησε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν ὁδὸ Σατωντέν. Ἡ ἡμέρα ἦταν ἐξαισία. Τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἦταν ὡραῖο. Κάτι, ποὺ οἱ συμφοιτηταί της δὲν εἶχαν δῆ ποτέ, ἐφώτιζε τὸ πρόσωπό της: Σήμερα ἡ δεσποινὶς Σκλοντόβσκα, ἐπρόκειτο νὰ γίνη κυρία Κιουρί. Ἐχτένισε τὰ ὄμορφα μαλλιά της κι' ἐφόρεσε τὸ νυφικό της φόρεμα, δῶρο τῆς μητέρας τοῦ γαμπροῦ.

Ἡ Μαρία σκέπτεται μὲ χαρὰ τὶς λεπτομέρειες τοῦ γάμου της ποὺ δὲν θὰ μοιάζουν κατὰ τίποτα μὲ τοὺς συνηθισμένους γάμους. Δὲν θὰ φορῇ ἄσπρο φουστάνι, οὔτε χρυσῆ βέρα, οὔτε θὰ γίνουν γαμήλιες γιορτὲς καὶ φαγοπότια, οὔτε ἐκκλησιαστικὸς γάμος: Ὁ Πιέρ, ὅπως κι' ἐκείνη, εἶνε δυὸ ἐλεύθεροι προοδευτικοὶ ἄνθρωποι. Οὔτε καὶ συμβολαιογράφος θὰ παραστῆ ἀνάγκη νὰ παρευρεθῆ, ἀφοῦ δὲν ἔχουν καμμιὰ περιουσιακὴ ὑπόθεσι νὰ κανονίσουν. Δὲν ἔχουν δικό τους παρὰ δυὸ ποδήλατα, μὲ τὰ ὁποῖα γύριζαν ὅλο τὸ καλοκαῖρι στὰ δάση.

Ναί, θὰ εἶνε ἕνας ὡραῖος γάμος, στὸν ὁποῖον δὲν θὰ παρευρεθοῦν μήτε ἡ ἀδιαφορία, μήτε ἡ περιέργεια, μήτε ἡ ζήλεια.

Ὁ γέρο Σκλοντόβσκυ κατέφθασεν ἀπὸ τὴν Βαρσοβία μὲ τὴν Ἔλα. Ἡ μεγάλη του χαρὰ εἶνε ποὺ θὰ μιλῇ στὸ γέρο Κιουρὶ ἄπταιστα γαλλικά. Ἡ πρώτη ὅμως φράσις ποὺ θὰ τοῦ πῆ θὰ εἶνε:

— Θὰ βρῆτε στὴν Μαρία ἕνα κορίτσι ποὺ τοῦ ἀξίζει κάθε στοργή. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθε στὴ ζωή, δὲν μὲ λύπησε ποτέ, μὰ ποτέ.

....

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τό μυστικόν
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
Χειλέων

● Αἱ πραγματικὰ κομψὲς γυναῖκες γνωρίζουν ὅτι τὸ μακιγιάρισμα σημαίνει ζωηρότητα — ὄχι βάψιμο. Τὸ κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ δὲν βάφει ποτέ· ἁπλῶς τονώνει τὸ φυσικό σας χρῶμα. Προσδίδει νεανικὴν δροσερότητα εἰς τὰ χείλη σας — μιὰ ἀσύλληπτη γοητεία εἰς τὴν ὁποίαν δύσκολα ἀνθίστανται οἱ ἄνδρες. Γιὰ ὅσες ἐπιθυμοῦν περισσότερο χρῶμα, ἰδίως γιὰ τὸ βράδυ, ὑπάρχει εἰδικὸ κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ.

ΑΦΤΙΑΧΤΑ: Χείλη δίχως κραγιόνι φαίνονται ξεθωριασμένα.
ΒΑΜΜΕΝΑ: Χείλη πασαλειμμένα μὲ βαφὴ φαίνονται ἀφύσικα.
TANGEE: Τονώνει τὸ φυσικὸ ρόδινο χρῶμα τῶν χειλέων σας.

Τὸ καλλίτερο Κραγιόνι τοῦ Κόσμου TANGEE Καταργεῖ τὸ "βαμμένο" ὕφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 ● ΑΘΗΝΑΙ ● ΤΗΛ. 28.108

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΜΑΚΕΝΤΑ

Τὸ πολύκροτο ἔργο τοῦ Αἰθίοπος πρίγκηπος ΓΙΑΚΟΥΜΠ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΘΡΥΛΩΝ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

14ον.

Η ΑΓΝΗ διηύθυνε τὶς ἐπιχειρήσεις μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀδελφοκτόνο πάλη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πνεῦμα καθαρὸ κι' εὐκίνητο, καθὼς ἁρμόζει σὲ παρόμοιες περιστάσεις.

Τέλος, πρὸς τὸ πρωΐ, τὰ στρατεύματα ποὺ εἶχαν φύγει γιὰ νυκτερινὲς ἀσκήσεις, ξαναγύρισαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα τῆς παραδόσεως τῶν ἐπαναστατῶν.

Μόλις φάνηκαν οἱ πρῶτοι καβαλλάρηδες, ἡ Μακέντα ἄφησε τὸ παρατηρητήριό της, ἡσυχασμένη πιά, γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν Μενελίκ.

Καὶ τὸ πρωῒ τὴν εἶδαν στὸ κατῶφλι τοῦ παλατιοῦ νὰ κρατάη στὴν ἀγκαλιά της τὸν Μενελίκ.

— Ὦ λαέ μου, εἶπε, ὢ σύ, ποὺ εἶσαι καὶ σὺ παιδί μου, μάθε ὅτι ἡ βασίλισσά σου σὲ συγχωρεῖ στὸ ὄνομα τοῦ Μενελίκ, γυιοῦ τοῦ Σολομῶντος, τοῦ βασιλῆᾶ τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς κόρης τοῦ Βασιλῆᾶ—Προφήτη Ἀνγκουέμπο.

»Ἐκεῖνο τὸ δυστυχισμένο νεγρόπαιδο, ποὺ σᾶς ἔδειξε τὸ πτῶμα του ὁ Σάντοκ, δὲν ἦταν ὁ Μενελίκ, ἀλλὰ ἡ Σκιά του. Σκιὰ προστατευτική, βαλμένη πίσω ἀπ' τὰ βήματά του, γιὰ νὰ τὸν προστατεύη ἀπὸ κάθε κακό. Φτωχὸ παιδί!... Ὁ Αἰώνιος θέλησε νὰ ἐκπληρώσῃς ὡς τὸ τέλος τὴν ἀποστολή σου.

»Ἀλλ' ἂς ξεχάσουμε τὶς θλίψεις μας, ἂς ξεχάσουμε αὐτὴ τὴν τραγικὴ νύχτα. Καὶ τώρα χαιρετῆστε, ὢ κάτοικοι τῆς Ἁγίας Ἀξούμ, αὐτὸν ποὺ θὰ γίνη βασιλῆᾶς σας.

— Λί!... Λί!... Λί!... (Ζήτω, ζήτω, ζήτω), φώναξε ἔξαλλο τὸ ἄπειρο πλῆθος. Ζήτω ὁ Μενελίκ!... Ζήτω ἡ Μακέντα!... Λί!... Λί!... Λί...

Ἡ Βασίλισσα σήκωσε τὸ χέρι:

— Συγχώρησα ἐκείνους ποὺ ἔπραξαν κακά, γιατὶ τὄκαμαν ἀπερίσκεπτα, ἀλλὰ θὰ τιμωρήσω σκληρὰ ἐκείνους ποὺ κίνησαν τὴν ἐπανάστασι.

»Καὶ τώρα πηγαίνετε. Θέλω πρὶν ὁ ἥλιος δύση ὅ,τι γκρεμίστηκε νὰ ξαναχτιστῇ, ὅ,τι ἔσπασε νὰ ξαναγίνη, οἱ δρόμοι νὰ καθαρισθοῦν κ' οἱ σκοτωμένοι νὰ θαφτοῦν. Μὲ μιὰ λέξι, δὲν θέλω νὰ ὑπάρχη ἀπὸ αὔριο κανένα ἀχνάρι τῆς τρέλλας ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ κατέλαβε τὸν κόσμο. Αὐτὸς εἶνε ὁ ὅρος τῆς συγγνώμης μου. Πηγαίνετε.

Καὶ τὰ πολύτιμα στολίδια ξαναγύρισαν στὸ παλάτι.

Καὶ οἱ νεκροὶ θάφτηκαν.

Καὶ τὸ αἷμα πλύθηκε....

Ἀλλὰ ἡ Μακέντα αἰσθανόταν πὼς ποτὲ ἡ μνήμη της δὲν θὰ καθάριζε ἀπ' τὴν ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς νύχτας καί, σὰν ἔμεινε μόνη, ἔκλαψε πολύ...

Η ΣΚΛΗΡΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΧΑ·Ι·ΤΖΑΡ

Τὸ στρατοδικεῖο συστήθηκε ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἡ ἀπόφασί του ἐκτελέστηκε ἀμέσως.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς στάσης κρεμάστηκαν, οἱ σκλάβοι ἀποκεφαλίστηκαν καὶ ὅσοι ἀπ' τοὺς πολεμιστὲς τῆς Μακέντας εἶχαν πάρει μέρος στὴν ἐξέγερσι, στάλθηκαν νὰ τελειώσουν τὶς μέρες τους στὸ ἔρημο καὶ ἄγριο νησὶ τῆς λίμνης Τσάνα.

Ἡ Μακέντα ἀφιέρωσε τὶς μέρες, ποὺ ἀκολούθησαν στὴ μελέτη τῶν νέων διοικητικῶν μέτρων, ποὺ προωρίζονταν νὰ ἐνισχύσουν τὴν κλονισμένη πειθαρχία τῶν κρατῶν της.

Ἔτσι ἀποφάσισε ὥστε στὸ ἑξῆς ἡ αὐτοκρατορία της νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ πέντε βασίλεια καὶ ἑφτὰ ἀντιβασιλεῖες, ποὺ θὰ κυβερνοῦνταν ἀπὸ πέντε Νεγκοὺς καὶ ἑφτὰ Ράς. Ἡ Ἀξοὺμ δὲν θὰ ἦταν πιὰ πρωτεύουσα, ἀλλὰ μόνον τὸ Σαβᾶ. Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Δύο Ἠπείρων, ἔτσι ὠργανωμένη, θὰ ἔφερε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὸ ὄνομα Ἀμπές, (1) ποὺ σημαίνει: Αὐτοκρατορία ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους διαφόρων φυλῶν.

Ἀλλὰ ἡ Μακέντα ἀνησυχοῦσε πρὸ πάντων γιὰ τὸ παιδί της.

Καὶ μὴ περιμένοντας νἄρθη ἡ κανονισμένη προθεσμία ἀπεφάσισε νὰ τὸ στείλη στὸν πατέρα του. Νέες ταραχὲς μποροῦσαν νὰ ξαναγίνουν. Ἡ παρουσία τοῦ διαδόχου τόσο στὴν Ἀξούμ, ὅσο καὶ στὸ Σαβᾶ μποροῦσε νὰ θέση σὲ κίνδυνο τὴν πολύτιμη ζωή του.

Ἀλλὰ τώρα ἡ μητέρα του μποροῦσε νὰ σκέπτεται νὰ τὸ πάη ἡ ἴδια στὴν Ἱερουσαλήμ;

Ὄχι, ἀλλοίμονο! γιατὶ αὐτὸ μποροῦσε ν' ἀνάψη πάλι τὴ φλόγα ποὺ ἀσφαλῶς σιγόκαιε στὴν ψυχὴ τῶν ὑπηκόων της. Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μενελίκ, ὢ ἄφατη θλῖψι, ἔπρεπε ἡ μητέρα του νὰ τὸν ἀποχωριστῇ.

Ἔτσι, λοιπόν, δὲν θἄβλεπε τὸ παιδί της νὰ μπαίνη στὴν Ἱερουσαλήμ, στὸ μεγαλόπρεπο θριαμβικὸ ἅρμα ποὺ μαζὶ ἔκαναν τὰ σχέδιά του κάποιο βράδυ στὸ Σαβᾶ...

Καὶ ἀνέθεσε στὸν Χαϊτζὰρ νὰ τὸν συνοδέψη ὡς ἐκεῖ.

Ὁ γέρος θέλησε νὰ ἀποφύγη αὐτὸ τὸ δύσκολο ἔργο.

— Δὲς τὴν ἡλικία μου, ὢ Βασίλισσα, δὲς τοὺς ὤμους μου ποὺ γέρνουν κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῶν χρόνων. Μπορῶ ἐγὼ ν' ἀναλάβω ἕνα τόσο ἐπικίνδυνο ταξίδι;

— Μὲ κάνεις νὰ παραξενεύωμαι, Χαϊτζάρ, γιατὶ μόνο στὰ δικά μου ἐδάφη ὑπάρχει κίνδυνος κι' ὄχι στὴν Ἰουδαία...

— Νὰ σὲ τί ἀπατᾶσαι, ὢ Βασίλισσα. Ἔχομε νὰ περάσωμε χῶρες ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνες.

— Χαϊτζάρ, μοῦ φαίνεται πὼς ξέρεις πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀκόμα δὲν μοῦ εἶπες τίποτε.

— Ναί, Βασίλισσά μου. Ὅλη ἡ ἐπαρχία τοῦ Σινᾶ πνίγεται στὴν ἐπανάστασι. Ὁ βασιλῆᾶς Γερομποὰμ ποὺ τὴν κυβερνάει εἶνε πολὺ λίγο νομοταγής. Καὶ καθὼς ἡ ἐπαρχία μας αὐτὴ συνορεύει μὲ τὴν Αἴγυπτο...

— Ὁ Φαραὼ ἔδωσε στὸν Γερομποὰμ ὅπλα καὶ χρυσάφι;

— Εἶνε ὅπως εἶπες.

— Πφ!... Οἱ παληανθρωπιὲς ἐκεῖ κάτω εἶνε τόσο παληές, ὅσο κι' ὁ κόσμος. Καὶ θὰ διαρκέσουν ὅσο κι' αὐτός. Οἱ βασιληάδες ἀρέσκονται νὰ δημιουργοῦν φασαρίες στοὺς γείτονους των.

— Ἀλήθεια! Ὅπως ὅμως κι' ἂν ἔχη τὸ ζήτημα, ἡ ἐπαρχία αὐτὴ βρίσκεται μέσ' στὴ φωτιά. Τὸ Ἐνγκιοκαμπὰρ ἔχει περάσει στὰ χέρια τῶν δυσαρεστημένων. Βλέπεις, λοιπόν, καλά, πὼς δὲν μπορῶ νὰ πάω ἐκεῖ μὲ τὸν Μενελίκ. Ἀλλ' ἂν σὺ ἤθελες νὰ μᾶς συνοδέψῃς μὲ τὸ στόλο σου... τότε ἡ ἐπανάστασι θάσβυνε μπροστὰ στὴ μεγαλειώδη ἐπίδειξι τῆς δυνάμεώς σου.

Ἡ Μακέντα σκεπτόταν. Τώρα μιὰ ἔκφρασις ἐλπίδας ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό της, ἀνάμεσα στὰ σύννεφα τῶν φροντίδων της. Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Χαϊτζὰρ εἶχαν ἀλλάξει τὴν κατάστασι τῶν πραγμάτων.

— Καλά, εἶπε, θὰ πάω ἡ ἴδια τὸν Μενελὶκ ὡς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ γέρος κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι του μὲ θλῖψι.

— Καὶ γιατί δὲν θὰ τὸ κάνω; ρώτησε ἐκείνη κάπως ταραγμένη.

Ὁ Χαϊτζὰρ τόλμησε νὰ πιάση τὰ χέρια τῆς Μακέντας καὶ νὰ τὰ σφίξη μέσα στὶς ξερὲς παλάμες του:

— Ὦ Βασίλισσα, πιὸ δυνατὴ ἀνάμεσα σ' ὅλες. Συγχώρησε ἐκεῖνον ποὺ ἄλλοτε ἔκαμε τὴν ἐλπίδα νὰ χωθῆ μέσ' στὴν παρθενικὴ καρδιά σου. Συγχώρησε τὸ γέρο—φροντιστή σου, ποὺ σήμερα ἔχει τὸ σκληρὸ καθῆκον νὰ σπάση μιὰν ἄλλη ἐλπίδα στὴ μητρικὴ καρδιά σου!... Ὄχι, Μακέντα, δὲν πρέπει νὰ πᾶς νὰ ἀναθέσῃς τὸν ἑαυτό σου στὰ χέρια τοῦ Σολομῶντος, ποὺ ἀγάπησες περισσότερο ἀπὸ κάθε τι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Παραιτήσου ἀπ' αὐτὴ τὴν παρηγοριά. Δὲν πρέπει τὰ μάτια σου νὰ ξαναδοῦν τὸν ἄνδρα σου!... Ἀργότερα ἴσως(2). Ἀλλὰ τώρα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὴν τόσο ταραγμένη, τὸ ταξίδι σου αὐτὸ θάδινε ἀφορμὴ σὲ νέες ραδιουργίες τῶν ἐχθρῶν του, πού, πιστεύω νὰ τὸ ξέρῃς, βρίσκονται καὶ στὴ Γερουσαλήμ. Οἱ τιποτένιοι αὐτοὶ δὲν θὰ λείψουν νὰ ποῦν, ἂν σ' ἔβλεπαν νὰ προχωρῇς στὸ ἐσωτερικό, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιῶν σου, ὅτι ξαναγυρίζεις μὲ κατακτητικοὺς σκοπούς... Συνόδεψέ μας μέχρι τὸ Ἐνγκιογκαμπὰρ καὶ ξαναγύρισε, ξαναγύρισε χωρὶς νὰ πατήσῃς τὸ ἔδαφος τῆς Ἰουδαίας! Αὐτὴ εἶνε ἡ σκληρὴ συμβουλὴ τοῦ Χαϊτζάρ, ὢ Βασίλισσα, πιὸ δυνατὴ μέσα σ' ὅλες.

Εἶπε καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Ποὺ ἀξίζει νὰ εἶνε σοφή!... εἶπε ἡ ἄλλη μονάχα.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἡ Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ ἔκλαψε μπροστὰ σ' ἕναν ἄνδρα.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τί θλιβερό!... Τώρα ἡ Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ δὲν εἶνε πάνω στὸ καράβι-παγώνι, ποὺ πλέει πρὸς τὸ Βορρᾶ. Καὶ δὲν εἶνε κανένα παγώνι μπροστὰ στὸ θρόνο ποὺ κάθεται ὁ Μενελὶκ στὰ γόνατά της. Κανένα ἀνθρώπινο τέρας, οὔτε ζῶα ποὺ μιμοῦνται τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε χορός. Οὔτε μουσική.

Κ' εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' τὰ τριήστια πολεμικά της, ποὺ λογαριάζει δώδεκα ἀπανωτὲς γέφυρες ποὺ ἡ Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ ἀνέβηκε.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

---

1) Ἀμπὲς ἡ Ἀβησσυνία. Ἡ Μακέντα, λέγει ἡ παράδοσις, προτίμησε τὸν τίτλο Αὐτοκρατορία τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ὁ Σολομὼν ἀρνήθηκε, γιατὶ ἤθελε γιὰ λογαριασμό του ἀποκλειστικὸ τὸν τίτλο αὐτό.

2) Στὴν πραγματικότητα ἡ Μακέντα δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ τὸν Σολομῶντα.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 18ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

2 π. καὶ ἔπειτα 1 π. στὴν ἀρχὴ κάθε σειρᾶς, ὅταν σᾶς μείνουν 13 π. τοὺς κλείνετε συνέχεια.

Γιακάς: Περνᾶτε στὶς βελόνες ἀρ. 2 ½ 110 π., πλέκετε 4 σειρὲς πουὰν-ντὲ-ρὶ καὶ κατόπιν κλείνετε στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 22 π. Συνεχίζετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 καὶ πλέκετε μὲ πουὰν φανταιζὶ τοὺς 66 π. ποὺ σᾶς ἔμειναν, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες 2 φορὲς 1 π. κάθε 2 σειρές. Πλέκετε κατόπιν 3 ἑκατοστὰ ἴσια, ἔπειτα 1 ½ ἑκατοστὸ μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2 ½ καὶ κατόπιν μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2. Στὴν πρώτη σειρὰ ποὺ θὰ πλέξετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2 θὰ κλείσετε ὅλους τοὺς πόντους, τοὺς ὁποίους πλέκετε μὲ πουὰν ζερσεΰ. Πλέκετε ἀκόμη 1 ½ ἑκατοστὸ καὶ τελειώνετε. Ράβετε τότε τὶς δυὸ μικρὲς μπορτοῦρες στὶς ἄκρες τοῦ γιακᾶ.

Συναρμολόγησις: Θὰ σιδερώσετε πρῶτα τὰ κομμάτια σας μὲ πανὶ βρεγμένο καὶ θὰ δώσετε στὸ γιακὰ μὲ τὸ σίδερο τὴν στρογγυλή του φόρμα. Ἑνώνετε τὶς ραφές, ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια καὶ τὸν γιακά, ράβετε τὰ κουμπιά. Ἂν θέλετε τὸ πανωφοράκι νὰ εἶνε πιὸ ζεστό, τότε τὸ φοδραίρνετε.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ
Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.
Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ 1
ΤΗΛ. 31-926

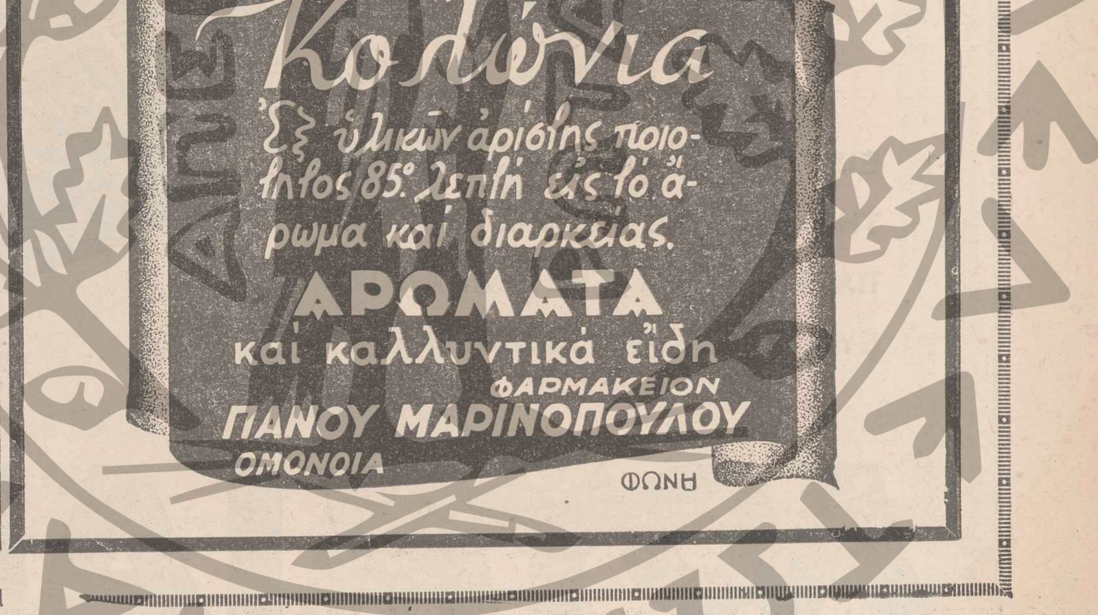

Κολώνια
Ἐξ ὑλικῶν ἀρίστης ποιότητος 85° λεπτὴ εἰς τὸ ἄρωμα καὶ διαρκείας.
ΑΡΩΜΑΤΑ
καὶ καλλυντικὰ εἴδη
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΦΩΝΗ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ **GASTON** ΚΑΙ **AN. DURVILLE**

«Τρώγετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» σημαίνει σήμερα: Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

ΟΙ ΔΥΟ γιατροὶ Γκαστὸν καὶ Ἀντρὲ Ντουρβὶλ μᾶς εἶπαν στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου των ὅτι δὲν εἶναι βλαβερὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἀφίνωμε τὴν αὐστηρὰ δίαιτα. Ἄλλως τε ἡ συνεχὴς αὐστηρὰ δίαιτα κουράζει τὸν ὀργανισμό, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκη καὶ ἀπὸ ποικιλία.

Εἶναι μιὰ καλὴ εὐκαιρία νὰ κάμωμε αὐτὴ τὴν παρέκβασι τώρα ποὺ ἔρχονται οἱ γιορτές καὶ ὅλες οἱ νοικοκυρὲς θέλουν νὰ ἑτοιμάσουν διάφορα ὡραῖα φαγητὰ καὶ γλυκύσματα. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς θὰ διαλέξωμε σήμερα συνταγὲς κατάλληλες γιὰ τὶς μέρες αὐτές.

ΠΟΥΛΙΑ ΠΙΛΑΦΙ

Καθαρίζομε τὰ πουλιὰ ὅπως συνήθως. Τὰ βάζομε μέσα σὲ κατσαρόλα νὰ κοκκινισθοῦν μὲ 2—3 κουταλιὲς βούτυρο, προσέχοντες νὰ τὰ μεταγυρίζωμε ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς διὰ νὰ κοκκινισθοῦν παντοῦ. Ἅμα κοκκινισθοῦν καλά, ρίπτομε τόσο νερὸ ὅσο διὰ νὰ μισοκαλυφθοῦν. Ρίχνομε τὸ ἀνάλογο πιπέρι καὶ 1—2 ντομάτες κομμένες ψιλὲς ἢ μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ ντομάτα μπελτέ ἀναλυμένη. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὰ ἀφίνομε νὰ βράσουν. Τὰ στραγγίζομε κατόπιν καὶ παίρνομε τὸ ζουμὶ γιὰ νὰ κάνωμε τὸ πιλάφι. Σὲ 2 φλυτζάνια ρύζι χρειάζεται 4 φλυτζάνια ζουμί. Τὰ πουλιὰ τὰ βάζομε σὲ μιὰ ἄλλη κατσαρόλα καὶ γιὰ νὰ διατηροῦνται ζεστὰ τοὺς ρίχνομε λίγο ζουμί, τὰ σκεπάζομε καὶ τὰ βάζομε σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἕως ὅτου ἑτοιμασθῇ τὸ πιλάφι. Σερβίρομε τὸ πιλάφι, κόπτομε τὰ πουλιὰ σὲ τέσσερα κομμάτια τὸ καθένα, τὰ τοποθετοῦμε πάνω στὸ πιλάφι καὶ τὰ περιχύνομε μὲ τὴν σάλτσα τῶν πουλιῶν.

ΚΟΤΤΑ ΓΕΜΙΣΤΗ ΜΕ ΚΙΜΑ

Μιὰ ὄρνιθα μεγάλη
150 δράμια κιμᾶ
2 κρεμμύδια μέτρια
1 ποτῆρι κρασὶ ἄσπρο
ἀνάλογο βούτυρο
ἀνάλογη ντομάτα πουρέ
3—4 κουταλιὲς γαλέττα ψιλή
λίγα κουκουνάρια
ἁλάτι, πιπέρι, κανέλλα καὶ λίγο μαϊντανὸ ψιλό.

Ἐκτέλεσις:

Διαλέγετε μιὰ καλὴ καὶ παχειὰ κόττα. Τὴν καθαρίζομε ὅπως συνήθως καὶ προσέχομε νὰ μὴν κάνωμε μεγάλη σχισμὴ στὴν κοιλιά γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ μέσα ἡ γέμισι. Ἀφαιροῦμε ὅλα τὰ πάχη τῆς κοιλιᾶς καὶ κόπτομε τὸ λαιμὸ στὴν ρίζα.

Ἑτοιμάζομε μὲ τὸν κιμᾶ τὴν γέμισι καὶ προσθέτομε ψιλὴ-ψιλὴ κανέλλα. Ἅμα ἑτοιμασθῇ ἡ γέμισι ἁλατοπιπερώνομε λίγο τὴν κόττα ἐσωτερικῶς, τὴν γεμίζομε καὶ τὴν ράβωμε. Τὴν ἀλείφομε μὲ λεμόνι, τὴν ἁλατοπιπερώνομε καὶ τὴν βάζομε σὲ κατσαρόλα μὲ ἀνάλογο βούτυρο ἢ λῖπος νὰ κοκκινισθῇ καλὰ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, ρίπτομε τότε τὸ κρασὶ καὶ τὴν ντομάταν. Σκεπάζαμε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν ἀφίνομε νὰ σιγοψήνεται. Τὴν μεταγυρίζωμε καὶ ἐὰν ἔχει πιῇ τὸ νερὸ ρίχνομε ἀκόμη λίγο ἕως ὅτου ψηθῇ ἐντελῶς. Ἀφοῦ ψηθῇ ἀδειάζομε τὴν γέμισι, χωρίζομε τὴν κόττα τὴν σερβίρομε στὴν πιατέλα μαζὺ μὲ τὴν γέμισι καὶ τὴν περιχύνομε μὲ τὴν σάλτσα της.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΣΟΥΦΛΕ

Δόσεις διὰ 4—5 ἄτομα.

4 φλυτζάνια γάλα, 1 φλυτζάνι ζάχαρι, 6 αὐγά, μισὸ φλυτζάνι βούτυρο, 3)4 φλυτζανιοῦ ἀλεῦρι λεμόνι ἢ πορτοκάλι φλοῦδα, ἢ βανίλλια.

Ἐκτέλεσις:

Βάζομε σὲ κατσαρόλα τὸ βούτυρο νὰ λυώσῃ στὴ φωτιά καὶ προσθέτομε τὸ ἀλεῦρι ἀνακατεύοντες μὲ ξύλινο κουτάλι. Ἅμα ζεσταθοῦν ρίχνομε τὴ ζάχαρι, τὸ ἄρωμα καὶ τὸ γάλα (βραστὸ) καὶ τὰ ἀνακατεύομε ἕως ὅτου πήξουν καλά. Τὰ τραβοῦμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ἐξακολουθοῦμε νὰ τὰ ἀνακατεύομε ἕως ὅτου μισοκρυώσουν. Ρίχνομε τότε ἕνα-ἕνα τοὺς κρόκους καὶ ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο. Κτυποῦμε κατόπιν 3 ἀσπράδια νὰ γίνουν μαρέγκα σφιχτὴ καὶ τὰ ἀναμιγνύομε στὴ λοιπὴ μᾶζα μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ κόψῃ. Ἔχομε μιὰ φόρμα πουτίγκας καλὰ βουτυρωμένη καὶ πασπαλισμένη πρῶτα μὲ ζάχαρι ψιλὴ καὶ κατόπιν μὲ ἀλεῦρι. Βάζομε τὴ μᾶζα στὴ φόρμα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ φθάνῃ μόνο ὥς τὴ μέση, γιατὶ φουσκώνει ὑπερβολικὰ, καὶ τὴν βάζομε νὰ βράσῃ σὲ μπαὶν-μαρὶ ἐπὶ 30—35 λεπτά. Τὴν σερβίρομε προσεκτικά, ταλαντεύοντες τὴν φόρμα σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ. Τὴν περιλοῦμε μὲ μιὰ σάλτσα μαρμελάδα ὁποιαδήποτε.

„ΜΗΝΥΤΩΡ„
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΛΕΟΦ. ΒΑΣ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΔΡΙΑΝΟΥ 95
ΑΘΗΝΑΙ ΧΑΥΤΕΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΛΑΓΚΑΔΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΠΡΟΣΕΧΩΣ) ΣΤΑΔΙΟΥ 40
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΓΕΤΣΙΝΑ 12
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΣ 40
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΤΣΑΜΑΔΟΥ 7
ΕΙΣ 10 ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ ΤΟΝ ΑΓΝΟΝ ΚΑΦΕ
ΛΟΥΜΙΔΗ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Ἀπογοητευμένη, Νιγρίταν. Ἔνοιωσα τὸ δρᾶμα τῆς καρδιᾶς σας καὶ θέλω νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια ποὺ φαντάζομαι θὰ ὠφελήσουν σ' αὐτὴν τὴν περίστασι. Τώρα τὸ χειμῶνα ποὺ γίνονται βραδυὲς καὶ γλέντια, ἀφοῦ εἶσαστε κοσμικὸς κύριος, ἀσφαλῶς θὰ συναντᾶτε συχνὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ ποὺ πῆρε τὴν καρδιά σας. Προσποιηθῆτε τὸν ἀδιάφορο μαζύ της, παῖξτε τὸ παιχνίδι τοῦ φλὲρτ μὲ ἄλλες κοπέλλες. Πῆτε σὲ κοπέλλες ποὺ συνοδεύονται μαζύ της πὼς τὴ βγάλατε ἀπ' τὴν καρδιά σας καὶ πὼς δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει πιά... Θὰ δῆτε πὼς αὐτὴ θὰ τῆς στοιχίσῃ καὶ θ' ἀλλάξῃ τακτική, ἴσως καὶ σᾶς ἀγαπήσῃ... Ἀλλὰ καὶ ὅταν σᾶς δείξῃ κάποια προτίμησι στὴν ἀρχή, ἐσεῖς πρέπει νἆσαστε ἐπιφυλακτικὸς καὶ κρύος μαζύ της... Τὸ ἀποτέλεσμα θἆναι καταπληκτικό... Ἡ κοπέλλα ποὺ δὲ σᾶς πρόσεξε ὡς τώρα καὶ ποὺ σᾶς περιφρόνησε θὰ ἀλλάξῃ καὶ ὄχι μόνο θὰ σᾶς προσέξῃ, ἀλλὰ θὰ γίνῃ τρυφερὴ μαζύ σας. Αὐτὸ θὰ συμβῇ ἀσφαλῶς ἂν ἡ καρδιά της εἶνε ἐλεύθερη... Ἂν ὅμως τὴν ἔχει δώσει σὲ ἄλλον... τότε ματαιοπονοῦμε καὶ οἱ δυό μας, ἀγαπητὲ κύριε. Ἐσεῖς ποὺ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ ἐγὼ ποὺ σᾶς δίνω αὐτὴ τὴ συμβουλή. Ἡ ἀγάπη φυλάγει μιὰ γυναῖκα σὰν τὸν πιὸ αὐστηρὸ σωματοφύλακα, σὰν κέρβερος.. καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ νοιώσῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ τὸ τελειότερο ἄτομο ποὺ θὰ παρουσιασθῇ μπροστά της. Τότε, ἄλλο δὲ μένει παρὰ καὶ σεῖς νὰ τὴ βγάλετε ἀπ' τὴν καρδιά σας, νὰ τὴ ξεχάσετε.

Ἀπογοητευμένην Γόησσαν, Θεσσαλονίκην.— Μὲ ρωτᾶτε ποιὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ γυναικείου θελγήτρου, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα κορίτσι φοβερὰ ἑλκυστικό... Τὸ μυστικὸ τοῦ γυναικείου θελγήτρου ἀγαπητή μου εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία. Στὴν ἐναρμόνισι τῆς ψυχικῆς ὑγείας ἔγκειται «τὸ θέλγητρο, ἡ ἀπροσδιόριστη ἐκείνη, ἡ τόσο αἰσθητὴ χάρις, ἡ γλύκα ποὺ ζωηρεύει καὶ τραβάει σὰν μαγνήτης». Κεῖνο ποὺ τραβάει, κατὰ τὴ γνώμη μου, ποὺ κάνει ἑλκυστικὴ τὴ γυναῖκα, εἶναι ἡ σπίθα τῆς καλωσύνης ποὺ καθρεφτίζεται στὰ μάτια της, φωτίζει ἀκόμη καὶ τὸ πιὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο, τὸ μεταμορφώνει, τὸ ὠμορφαίνει.

Ὡραίαν ἀπογοητευμένην Χανιὰ Κρήτης. Τὸ ψευδώνυμό σου, ἀγαπητὴ φίλη, φανερώνει πὼς θεωρεῖς τὸν ἑαυτό σου «πολὺ ὡραία» καὶ ἀπορεῖς, καθὼς βλέπω στὸ γράμμα σου, πὼς εἶνε δυνατὸ ἕνα κορίτσι τόσο ὄμορφο νἄχῃ μιὰ τέτοια ἀπογοήτευσι. Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μοῦ δίνεις στὸ γράμμα σου. Ἡ ἀπάντησίς μου δὲν σοῦ ἀρέσει τόσο πολύ, ἀγαπητή μου. Καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Ὁ ἀρραβωνιαστικός σου—γράφεις—σὲ ἐγκατέλειψε, ἐνόσῳ εἶσαι τόσο ὄμορφη καὶ ἔχεις καὶ ἀρκετὴ προῖκα. Ἴσως ὅμως αὐτός, ἕνας τόσο σοβαρὸς καὶ εὐγενικὸς νέος, περίμενε νὰ βρῇ στὴν μνηστή του ὄχι μόνο τὴν ὠμορφιά, ποὺ εἶνε ἐφήμερη καὶ ποὺ βαστάει ὅσο καὶ τὰ ρόδα, ἀλλὰ τὰ ἄλλα προσόντα, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὴν συζυγικὴ εὐτυχία καὶ ποὺ πρέπει νὰ στολίζῃ τὴν βασίλισσα τῆς οἰκογενειακῆς κυψέλης—τὴ σύνεσι, τὴ νοικοκυρωσύνη, τὸν ἀλτρουϊσμὸ καὶ τὰ ἄλλα προτερήματα ποὺ ὀφείλει νἄχῃ ἡ σύζυγος—ἡ συντρόφισσα γιὰ τὶς καλὲς καὶ κακὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς. Μοῦ γράφεις πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃς μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη καὶ νὰ μὴ σταθῇς γιὰ νὰ καμαρώσῃς τὸν ἑαυτό σου καὶ πὼς αὐτὸς ὁ καθρέφτης σᾶς τραβοῦσε σὰ μαγνήτης. Προσθέτεις πὼς εἶσαι περήφανη γιὰ τὴν ὠμορφιά σου. Ἀπορεῖς γιατὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός σου σοῦ ἔκανε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ μιὰ φοβερὴ σκηνὴ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καθὼς καταλαβαίνω, δὲν ἔλαβες ὑπ' ὄψει τὶς παρατηρήσεις του. Ὡραία ἀπογοητευμένη μου, πρέπει νὰ γιατρευθῇς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθενικὴ φιλαρέσκεια, ποὺ θὰ σὲ κάνῃ δυστυχισμένη ἀσφαλῶς καὶ νὰ προσπαθήσῃς ν' ἀποκτήσῃς τὰ ἄλλα προτερήματα ποὺ εἶνε ἀναπόφευκτα στὸ κορίτσι, στὴ μέλλουσα μητέρα τῆς αὔριον. Ὁ σοβαρὸς ἄνδρας ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὸ σπίτι του, νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια, ποὺ ἔχει ὑγιεῖς ἀρχὲς ἀπ' τὸ σπίτι του, δὲ θὰ θελήσῃ ποτὲ ἡ συντρόφισσά του νἆναι ἄψυχη κούκλα, κοριτσάκι τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ νὰ τριγυρίζουνε κομψοὶ καὶ ἑλκυστικοὶ καβαλιέροι. Ἐνῷ ἀντίθετα τὸ ἐπιπόλαιο παλληκάρι ποὺ θέλει τὴ γυναῖκα του μονάχα κοσμικὴ κυρία, δὲ σκοτίζεται ἂν ἐκείνη δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ σπιτικό της. Τότε ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ φλερτάρῃ μὲ ἄλλες γυναῖκες, ὅταν περάσῃ ὁ ἐνθουσιασμός του γιὰ τὴ συντρόφισσά του καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ στὸ σπίτι του. Ἀγαπητὸ φιλάρεσκο κοριτσάκι μου, πρῶτα νὰ σκεφθῇς πὼς ἡ ὠμορφιὰ περνάει πολὺ γρήγορα, ἡ φρεσκάδα τῶν εἴκοσι χρόνων χάνεται καὶ πὼς ἂν μιὰ γυναῖκα εἶνε μόνο φιλάρεσκη κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ἐκτίμηση τοῦ συντρόφου της, τὴν ἀγάπη τῶν δικῶν της καὶ νὰ γίνῃ σκλάβα τῆς κοκεταρίας, ποὺ ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη. Αὐτὰ λέω σήμερα ὄχι μόνο στὴν ὡραία ἀπογοητευμένη μας, ἀλλὰ καὶ στὴν «Κόκκινη Τουλίπα», στὴ Φιλδισένια Σιλουέτα, στὴ Σίβυλλα καὶ στὴν Ἰσμήνη Χ. Ἡ ἱστορία ὅλων σας, ἀγαπητές μου φίλες, εἶνε ἡ ἴδια μὲ τῆς ὡραίας ἀπογοητευμένης σας, μόνο μὲ μικρὲς παραλλαγές. Ὁ καθρέφτης σας, τὸ ρούζ σας, τὸ κραγιονάκι, εἶνε τὸ πᾶν γιὰ σᾶς. Πρὶν πάθετε τὸ πάθημά της ὅμως σκεφθῆτε πὼς ἡ ἀληθινὴ ζωὴ εἶνε ζυμωμένη μὲ δάκρυα χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ λύπης, πὼς προϋποθέτει καθήκοντα καὶ φροντίδες. Ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναίκας σ' αὐτὸ τὸν κόσμο εἶνε ἱερή. Σᾶς συμβουλεύω ἐπειδὴ ζῆτε στὴν Ἀθήνα νὰ ἐγγραφῆτε στὰ μαθήματα «διὰ νέας» ποὺ δίδονται στὸ Σύλλογο Ὠφελίμων Βιβλίων ἀπὸ διακεκριμένους ἐπιστήμονας ἀνεξαρτήτως φύλου, νὰ ἀγοράζετε ἢ γίνετε συνδρομήτριες —εἶνε μόνο 30 δρ. τὸ χρόνο—στὸ μορφωτικὸ περιοδικὸ «Στοιχεῖα ἀνατροφῆς» τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ συλλόγου, ποὺ ἐκδίδει κάθε 2 μῆνες, στὸ ὁποῖον συνεργάζονται οἱ καλλίτεροι παιδαγωγοί, ἐπιστήμονες, καθηγητὲς καὶ καθηγήτριες. Θ' ἀντιληφθῆτε τότε τὸν ἱερὸ προορισμὸ τῆς γυναίκας καὶ τοῦ κοριτσιοῦ, θ' ἀκούσετε τόσα πράμματα ὡραῖα καὶ χρήσιμα, θὰ δῆτε πὼς ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναίκας δὲν εἶνε νὰ καμαρώνεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη της, νὰ χρωματίζῃ τὰ μαλλιά της, νὰ χαϊδεύῃ μὲ τὸ κραγιόνι τὰ χείλη της, νὰ φορῇ ὡραῖες τουαλέττες καὶ νὰ περιφρονῇ τὶς φτωχὲς κοπέλλες ποὺ δουλεύουν γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ ποὺ σκοτώνονται γιὰ ν' ἀναθρέψουν καὶ σπουδάσουν τὰ παιδιά τους.

Θεοδοσίαν, Β. Ἑλλάδα. Σᾶς ἔγραψα καὶ τὸ καλοκαῖρι, ἀπαντῶντας στὸ πονεμένο γράμμα σας. Στὸ ὑπουργεῖο τελευταῖα ἀνέφερα τὶς ἀπόψεις σας καὶ παρακάλεσα νὰ σᾶς μεταθέσουν στὸ μέρος ποὺ μένει ὁ ἄνδρας σας. Κεῖνο ὅμως ποὺ κατάλαβα εἶνε πὼς εἶνε φοβερὰ δύσκολες οἱ μεταθέσεις. Ρωτᾶτε τὴ γνώμη μου, ἀγαπητὴ φίλη, καὶ σᾶς συμβουλεύω, ἀφοῦ εἶνε ἀνεξάρτητος οἰκονομικὰ ὁ ἄνδρας σας, νὰ πᾶτε κοντά του, γιατὶ ὁ χωρισμός σας ποὺ βαστάει χρόνια, θὰ διαλύσῃ ὁλότελα τὸ γάμο σας. Κάνετε ὑπομονὴ μὲ τὴν πεθερά σας. Ἡ ὑπομονή σας δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ τὴν ἀφοπλίσῃ στὸ τέλος, νὰ τὴν κάνῃ λιγώτερο γκρινιάρα. Πρὸ **παντὸς ὅμως** προσπαθῆστε νὰ κερδίσετε τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός σας, τὴν ἐχτίμησί του, τὴ φιλία του. Ἀφοῦ δὲν ἔχετε κανένα συγγενῆ στενό, ποὺ νὰ σᾶς πονέσῃ, πρέπει νὰ πᾶτε κοντὰ στὸν ἄνδρα σας. Διαφορετικὰ ὁ χωρισμός σας αὐτὸς θὰ ἐπιφέρῃ τὴν τελειωτικὴ ψύχρανση μεταξύ σας καὶ θὰ καταλήξῃ στὸ διαζύγιο ἀσφαλῶς.

DIANA

Οἱ ἀπαντήσεις μου κατὰ σειρὰν στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΡΕ

Ὁ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Βαλκάνια μεγαλείτερος Οἶκος Κοπτικῆς, Ραπτικῆς Ὀρὲ, διευθυνόμενος προσωπικῶς παρὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ὀρὲ, ἀμφοτέρων διπλωματούχων τῆς Ἀκαδημίας Σουπεριὲρ ΚΑΝΟΝ τῶν Παρισίων, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξιοτίμου Πειραϊκοῦ Κοινοῦ ὅτι διὰ τὴν ἐξυπηρέτησίν του ἵδρυσεν ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλκιβιάδου 170 καὶ ὑπὸ τὴν προσωπικὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου κ. Ὀρὲ, ἐπὶ ἐνδεκαετίαν εἰδικευθέντος εἰς Παρισίους, Λονδῖνον καὶ Ἀθήνας, καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν πεπειραμένων ραπτριῶν εἰδικευμένων παρ' αὐτῷ.

Αἱ Μαθήτριαι τοῦ Ὑποκαταστήματος Πειραιῶς θὰ διδάσκωνται καὶ θὰ ἐξασκοῦνται, ὅπως καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν Ἀθηνῶν, τὰ αὐτὰ μαθήματα κοπτικῆς - ραπτικῆς καὶ ἐφαρμογῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ὀρὲ, μὲ τοὺς αὐτοὺς ὅρους τοῦ Κεντρικοῦ.

Ζητήσατε ἔντυπον κανονισμόν. Ἀποστέλλεται δωρεάν. Περιέχει ἀκριβὲς πρόγραμμα καὶ ἀντίγραφα εὐχαριστηρίων δηλώσεων ὀκτακοσίων καὶ πλέον τελειοποιηθεισῶν μαθητριῶν μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων καὶ φωτογραφιῶν των.

Δηλοῦμεν ὑπευθύνως ὅτι τὰ ἐν τῷ κανονισμῷ εὐχαριστήρια ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ἄνωθεν αὐτῶν ἀναφερομένας ἐφημερίδας.

HAUTE COUTURE

Ἐν τῷ Ὑποκαταστήματι Πειραιῶς λειτουργεῖ τμῆμα δι' Haute Couture καὶ δέχεται ὑφάσματα πρὸς ραφήν.

Διαρκὴς ἔκθεσις ἑτοίμων φορεμάτων καὶ παλτῶν, μὲ τιμὰς ἐξαιρετικὰς, Μπουμπουλίνας καὶ Ἀλκιβιάδου (γωνία).

Πατρὸν - Κροκὶ - Φιγουρίνια.

Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανική.

Ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ὑποκαταστήματος τὴν 21ην Δεκεμβρίου.

Ἐγγραφαὶ ἀπὸ σήμερα εἰς τὸ Κεντρικὸν ἐν Ἀθήναις, Περικλέους 44. Τηλέφ. 26-391.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.- ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΓΙΣΣΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

παρεδόθη, ἀφοῦ πρῶτα ἀντιστάθηκε στὸν πειρασμὸ ὅσο μπόρεσε. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ, ἀφοῦ ἔσβυσε τὸ καζάνι τῶν πόθων, ἡ μικρὴ συνῆλθε καὶ πῆγε νὰ πνιγῇ στὴ μικρὴ λίμνη, μὴ μπορῶντας νὰ ζήσῃ στὴν ἰδέα ὅτι παρεδόθη σὲ κάποιον ἄλλον. Οἱ κροκόδειλοι ἐπέσπευσαν τὸ θάνατό της...»

—Κι' ὁ ἄνδρας;

—Ἄκουσε: κανένας ἀνθρώπινος νόμος δὲν τιμωρεῖ τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ἀλλὰ οἱ θεοὶ τιμωροῦν σκληρὰ ἐκείνους ποὺ τοὺς ὑποκαθιστοῦν στὶς ἐνέργειές τους. Δὲν πέρασαν δεκαπέντε μέρες καὶ ἡ τιμωρία ἦλθε. Ἂν θέλῃς νὰ δῇς, πήγαινε στὸ χωριὸ Σρίγκα καὶ ζήτησε τὸν πλούσιο Γκόβιντα Μέχτα. Οἱ θέαινες καὶ τὸ φάντασμα τῆς νεκρῆς ἐκδικοῦνται...

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ χωριὸ Σρίγκα καὶ ζήτησα νὰ δῶ τὸν Μέχτα, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγορᾶς τῆς σοδειᾶς του. Μοῦ ἔδειξαν τὸ σπίτι του. Ἕνας ὑπηρέτης μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Πάνω σὲ ἕνα σωρὸ ἀπὸ μαξιλάρια ἕνας γέρος ἀναπαυόταν. Ποῦ καὶ ποῦ ἀνατάραζονταν ἀπὸ ξαφνικοὺς κλονισμούς. Ἐξέθεσα γρήγορα-γρήγορα τὴν ὑπόθεσι γιὰ τὴν ὁποία πῆγα νὰ τὸν δῶ.

Ἕνα χέρι τρεμουλιαστὸ ἔγραψε μερικοὺς λογαριασμούς. Τὸ βλέμμα τοῦ γέρου φαινόταν νὰ εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ τρόμο. Τυχαίως ἀνέφερα πὼς εἶμαι φίλος τοῦ σιβαϊστοῦ ἱερέα τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ. Νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Καὶ χρειάστηκε ὅλος ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸν Ἄγγλο, ὅλος ὁ φόβος γιὰ τὸ «λευκὸ» γιὰ νὰ μὴν πηδήσῃ πάνω μου. Ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν φοβερὲς βρισιὲς γιὰ τὶς μάγισσες, ποὺ ἀνακατεύονται σὲ ξένες ὑποθέσεις καὶ τέλος μοὔδωσε νὰ καταλάβω πὼς εἶχα παρατείνει πολὺ τὴν ἐπίσκεψι.

Κατάλαβα πὼς ὁ σιβαϊστὴς ἱερέας εἶχε παίξει ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐκδίκησι τῶν θεαινῶν. Ὁ γυιός του Μέχτα μοῦ ἐξήγησε πὼς ἕνα μυστηριῶδες κακὸ χτύπησε τὸν πατέρα του καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες τὸν γήρασε κατὰ εἴκοσι χρόνια!...

Δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα μάθαινα τὸ θάνατό του.

Ὅταν ξαναεῖδα τὶς μάγισσες, ἡ «Μητέρα» μοῦ προσέφερε ἕνα μπουκαλάκι μὲ φίλτρο προστασίας.

Δὲν ἀρνήθηκα νὰ τὸ πάρω—τόσο φιλόφρονη ἦταν ἡ προσφορὰ—ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς δὲν τὸ ἤπια ἀκόμα.

Δὲν θέλω νὰ προξενήσω τὴν ὀργὴ τῶν θεῶν...

ΖΑΝ ΜΑΡΚΕ-ΡΙΒΙΕΡ

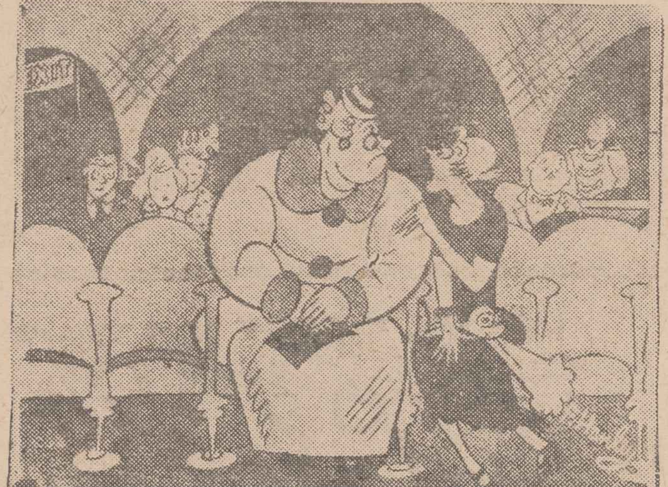

Στὸν κινηματογράφο, ἡ λεπτοκαμωμένη κυρία στὸν ὀγκόλιθο ποὺ κάθησε δίπλα της:

—Γιὰ τὸ Θεὸ, Κυρία!... Ἐκαθήσατε ἀπάνω στὸν ἄντρα μου!

Ὁ Φραγκῖσκος τῆς Αὐστρίας καὶ ὁ.. κουρεύς του

Κάποτε ὁ Φραγκῖσκος Β΄ τῆς Αὐστρίας ἀπεφάσισε νὰ περιηγηθῇ τὴ χώρα του ὁλομόναχος, ὑπὸ αὐστηρὸν ἰνκόγνιτο. Ἔτσι, λοιπὸν, ἔφτασε ἕνα βράδυ σ' ἕνα φτωχικὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐδήλωσε ὅτι ἀνῆκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸ πρωΐ μόλις ἐξύπνησε, ζήτησε ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ ξυριστῇ κι' ὅταν τοῦ τὸ φέρανε, ἄρχισε νὰ σαπουνίζῃ τὸ πρόσωπό του. Ἐνῷ ὅμως σαπουνιζόταν, ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ γυρίζοντας πίσω τὸ κεφάλι του, εἶδε τὴν ὑπηρέτρια ποὺ τοῦ εἶχε φέρει πρὸ ὀλίγου τὸ ζεστὸ νερό.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ποὺ ξαναγύρισα, τοῦ εἶπε.

—Τί θέλετε; τὴ ρώτησε τότε ὁ Φραγκῖσκος.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κρατήσω τὴν περιέργειά μου. Θέλω νὰ μάθω, ἂν πραγματικὰ εἶσθε στὴν ὑπηρεσία τοῦ αὐτοκράτορος.

—Μάλιστα. Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ, τῆς ἀποκρίθηκεν ὁ Φραγκῖσκος, ἐξακολουθῶντας νὰ σαπουνίζεται.

— Καὶ τί ἐργασία κάνετε κοντὰ στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα;

Στὴ δεύτερη ἐρώτησι τῆς περίεργης ὑπηρέτριας, ὁ Φραγκῖσκος γύρισε πρὸς τὸ μέρος της μὲ πρόσωπο γεμᾶτο σαπουνάδα κι' ἀποκρίθηκε ψυχρῶς:

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸν ξυρίζω!...

Ἐπιστολὲς καὶ ἐπιστολές

Μιὰ νεαρὰ Ἀγγλὶς ἔχει προσληφθῇ ὡς καμαριέρα σ' ἕνα σπίτι στὸ Παρίσι. Ἐπειδὴ δὲν τολμάει νὰ πάρῃ τὴν ἀλληλογραφία της καὶ ἰδίως μερικὰ γράμματα, στὸ σπίτι ποὺ ὑπηρετεῖ, κάπου - κάπου πετιέται ὥς τὸ ταχυδρομεῖο καὶ ρωτάει στὴ θυρίδα τοῦ «Πὸστ - Ρεστάντ».

—Παρακαλῶ, κύριε... Μήπως ὑπάρχουν ἐπιστολὲς γιὰ τὴν μὶς Μάργκαρετ Χόλινταϋ;

Ὁ ὑπάλληλος σηκώνει τὰ μάτια, βλέπει τὸ νεαρὸ πρόσωπο τῆς μὶς καὶ χαμογελᾷ:

—Ἐπιστολὲς ἐρωτικὲς ἢ ἐπιστολὲς ὑποθέσεων; τὴν ρωτάει ἀστειευόμενος.

—Ὤου! ἐπιστολὲς ὑποθέσεων, ψιθυρίζει ἡ νέα ποὺ ἔχει γίνει κατακόκκινη.

Ὁ ὑπάλληλος ψάχνει σ' ἕνα χοντρὸ πακέττο.

—Δὲν ὑπάρχει τίποτα, λέει.

Ἀλλὰ ἡ νεαρὰ καμαριέρα δὲν σαλεύει. Διστάζει. Στὸ τέλος, μὲ φωνὴ χαμηλή:

—Ἄου! Θέλετε νὰ κυττάξετε καὶ στὶς ἐρωτικὲς ἐπιστολές;...

Ὁ πύργος καὶ τὸ πανδοχεῖον

Στὸν πύργο μιᾶς ἀριστοκράτιδος, κοντὰ στὴ θάλασσα, φθάνει μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς προστατευομένους της ζωγράφους. Ἡ κόμησσα τὸν φιλοξενεῖ εὐχαρίστως μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ οἱ ἑβδομάδες περνοῦν καὶ ὁ ζωγράφος βρίσκοντας τὴ ζωὴ στὸν πύργο πολὺ εὐχάριστη, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ. Στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἕξη ἑβδομάδες, ἡ κόμησσα χάνει τὴν ὑπομονή της:

—Ἀγαπητέ μου, τοῦ λέει μιὰ μέρα, ξέρετε τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Δὸν Κιχώτη καὶ σᾶς;

—Δέν ξέρω....

—Ἰδού: ὁ Δὸν Κιχώτης ἔπαιρνε τὰ πανδοχεῖα γιὰ πύργους... Ἐσεῖς παίρνετε τοὺς πύργους γιὰ πανδοχεῖα...

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

συντροφικότητα ποὺ συνοδεύει τὸν ἔρωτα. Ἔτσι θὰ ὑψωθῇ ἡ γυναῖκα στοῦ ἀνδρὸς τὰ μάτια καὶ χέρι μὲ χέρι θὰ περάσουν τὶς δύσκολες καὶ τὶς χαρούμενες στιγμὲς τῆς ζωῆς.

»Νομίζω πὼς ὅταν κάτι χωλαίνει στὴ συζυγικὴ ζωὴ, δὲν χρειάζεται ἡ «Κυρία» ν' ἀλλάξῃ πούδρα καὶ ρούζ, νὰ κοκεττεύεται περισσότερο ἢ νὰ φτειάχνῃ ὡραῖα φαγητὰ καὶ γλυκὰ, τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ ἔχῃ νὰ κάνῃ ὅταν δῇ πὼς πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρὸ, εἶναι νὰ ζητήσῃ νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ θυμίσῃ στὸν σύντροφό της τὶς ὡραῖες καὶ δύσκολες μέρες ποὺ πέρασαν μαζὶ, νὰ θυμίσῃ τοὺς κόπους τους νὰ χτίσουν τὸ δύσκολο βάθρο τῆς εὐτυχίας τους... Ἡ γυναῖκα σήμερα προσπαθεῖ νὰ γίνῃ ἡ ἀληθινὴ σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς καὶ συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὅλα τὰ βλέπει κατάματα, χωρὶς ὑστεροβουλία, ὑποκρισία καὶ πονηρία. Τέτοιες συμβουλὲς ἦταν καλὲς γιὰ τὴν ἐποχὴ τῶν καφασιῶν, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ σήμερα ποὺ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι ἀξιοπρεπής.

»Καὶ τώρα, Κατίνα, θὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἐντελῶς μεταξύ μας. Ἔμαθα πὼς δὲν εἶναι ὁ δικός σου ἄνδρας ὁ ξελογιασμένος, ἀλλὰ τῆς Νίνας. Βλέπεις, ἀντλεῖ κι' ἐκεῖνος τὶς θεωρίες του γιὰ τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἴδια πηγή. Λέει πὼς οἱ γυναῖκες δὲν εἶναι οὔτε κἂν παιδιὰ, εἶναι πουλιὰ, φτερὰ στὸν ἄνεμο. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ἀπατᾷ χωρὶς νὰ τὸ παίρνουν χαμπάρι, τὴν στιγμὴ ποὺ εἶναι ἀπησχολημένες στὴν μοδίστρα καὶ στὴν κουζίνα....

»Βλέπεις, Κατίνα, τὸ ψέμμα, ἡ ὑποκρισία, ἡ κωμωδία, ἡ ἐλαφρότητα, εἶναι δίκοπα μαχαίρια. Διαβάστε αὐτὲς τὶς γραμμὲς καὶ στὸν ἄνδρα σας νὰ δῆτε τί θὰ σᾶς πῇ. Ρωτῆστε τον πῶς σᾶς προτιμᾷ, καλέστε τον στὸν νέο δρόμο τῆς εἰλικρίνειας ὅπου λάμπει καθαρὸς ὁ ἥλιος τῆς ἐκτιμήσεως».

ΖΩΗ

ΙΔΕΑ

Ἡ χαρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης εἶναι ἡ ΡΟΑΓΙΑΛ ΜΠΕΚΙΝ διότι δι' αὐτῆς ἐλύθη τὸ πρόβλημα τῆς Ζαχαροπλαστικῆς.

Πάντοτε βεβαία ἐπιτυχία καὶ οὐδεμία ἀπώλεια ὑλικῶν.

ΡΟΑΓΙΑΛ ΜΠΕΚΙΝ ΠΑΟΥΔΕΡ

ROYAL BAKING POWDER

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΝΙΚ. ΑΠΕΡΓΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 57 ΤΗΛ. 25037

ΚΑΛΤΣΕΣ-ΓΑΝΤΙΑ-ΤΣΑΝΤΕΣ-ΖΩΝΕΣ-ΠΛΕΚΤΑ
ΚΑΛΛΥΠΤΙΚΑ
ΕΡΜΟΥ 36 & ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΤΗΛ. 32-133
Καὶ ὅλα τὰ εἴδη γυναικείου στολισμοῦ
Π. Χατζημυριάκος & Σια

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ
ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
Π. ΙΓΓΛΕΣΗ Α. Ε.
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 39
Παρέλαβε πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέρνων ὡρολογίων τῶν καλυτέρων Ἑλβετικῶν Ἐργοστασίων OMEGA κ.λ.π.
Σὲ τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟ ΠΡΙΝ ΚΑΜΕΤΕ ΤΑΣ ΑΓΟΡΑΣ ΣΑΣ